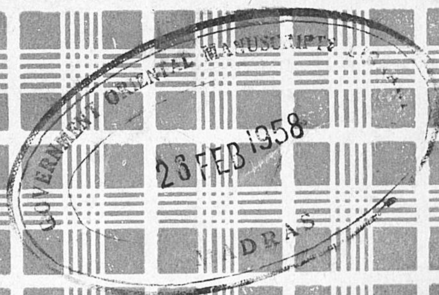
தமிழ்ப்

புலவர் வரிசை

பத்தாம் புத்தகம்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.

கழக வெளியீடு: எகூகூ

தமிழ்ப் புலவர் வரிசை

[பத்தாம் புத்தகம்]

ஆசிரியர் :

திரு. சு. அ. இராமசாமிப் புலவர்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition: . Sep., 1955.

THAMIZHP PULAVAR VARISAI - X.

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1—C. 1200.

பதிப்புரை

முன்னேற்றத்தை விரும்பும் நாடுகள் எல்லாம், தத்தம் நாட்டுப் புலவர்கள் செய்தருளிய தாய்மொழி நூல்களை விரும்பிப் படித்தலும் படிப்பித்தலும் செய்கின்றன.

அத்துடன், அப் புலவர்கள் வரலாற்றைச் செம்மையுடன் உணர்ந்து அவர்தம் அறிவு, ஆண்மை, அன்பு, ஒழுக்கம், தந்நலமின்மை, தாய்மொழிப் பற்று, எல்லாருக்கும் உதவுதல், விடா உழைப்பு, அஞ்சாமை, வாய்மை, கடமை முதலிய நற்பண்புகளை மேற்கொண்டு நடத்தி நற்பயன் பெறுகின்றன.

அம்முறையில் நம்நாட்டுப் புலவர் பெருமக்கள் வரலாறுகளையும், அவர்கள் செய்தருளிய நூல்களையும் மாணக்கர் இளமையிலேயே கற்று அதன்படி ஒழுகுவது, நாட்டுக்கும், மொழிக்கும் செய்யும் நல்தொண்டாகும் எனக்கருதித் **தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில்** இதுகாறும் **ஒன்பது** நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளோம். உங்கள் கையில் மலரும் இந்நூல், இவ்வரிசையில் **பத்தாம் புத்தகமாகும்.**

இதன்கண் **சிற்றம்பலநாடிகள்** முதல் **முத்து. சுந்தர முதலியார்** ஈறாக ௩௦ புலவர் பெருமக்கள் வரலாறுகளும், ஆங்காங்கு அவ்வப் புலவர் பெருமக்கள் யாத்த பாடல்களும், உள்ளுறை நயங்களுடன் செவ்விய இனிய எளிய நடையில் எழுதப்பெற்றிருக்கின்றன.

இதனை எங்கள் விருப்பத்தின்படி ஆக்கித்தந்த திரு. **சு. அ. இராமசாமிப் புலவர்** அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி உரித்தாகுக.

இதனையும் முதல் ஒன்பது புத்தகங்கள் போலவே ஆசிரியர்களும், மாணக்கர்களும், பொதுமக்களும் வாங்கிக் கற்றும் கற்பித்தும் புலவர் பெருமக்களுக்குச் செய்யும் கடப்பாட்டினைச் செய்து எங்களையும் ஊக்குவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

தமிழ்ப் புலவர் வரிசை

[பத்தாம் புத்தகம்]

க. சிற்றம்பலநாடிகள்

தோற்றம்

திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் பிறந்தருளுமாறு சிறப்புற்றதும் பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பைநகர், கொச்சைவயம், திருக்கழுமலம், சீகாழி என்னும் பன்னிரு திருப்பெயர்களைப் பெற்றதுமாகிய சிவப்பதியிலே சைவ வேளாண்குடியிலே சிற்றம்பலநாடிகள் வெகுகாலத்திற்கு முன்னர்த் தோன்றினர். இவருடைய முழுவரலாறும் விளக்கமாகவில்லை. ஒழிவிலொடுக்கம் செய்தருளிய காழிக் கண்ணுடைய வள்ளல் சிற்றம்பலநாடிகளின் உடன்பிறந்தவர் என்றுங் கருதுகின்றனர். சிற்றம்பலநாடிகளின் பிள்ளைப்பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இவர் திருச்செந்தூரையடைந்து முருகக்கடவுளைப் போற்றி வழிபட்டு அருந்தவம் புரிந்தார். முருகப்பெருமான் இவருடைய தவத்திற்கு இரங்கித் திருவருள் புரிந்து மெய்ஞ்ஞானம் அளித்தருளினர். அது முதல் சிற்றம்பலநாடிகள் என்று இவருக்குப் பெயர் வழங்கத் தொடங்கியது.

திருக்கூட்டம்

சிற்றம்பலநாடிகள் முருகன் திருவருள் பெற்ற பிறகு மாயூரத்தையடைந்து தங்கினர். இவரிடம் பலபேர் அரு

ளுரை பெற்று மெய்ஞ்ஞானச் செல்வர்களாயினர். அவர்கள் தம் ஆசிரியரை விட்டுப் பிரியாதிருந்தனர். ஆகவே, இவர்களுடைய தொகை பெருகி அறுபத்து நான்காகியது. சிற்றம்பலநாடிகள் மடாலயம் ஒன்று அமைத்துத் தம் மாணவர் குழாத்தோடு அதில் வீற்றிருந்தார். இவரிடம் அருளுரை பெற்றவர்களும் தம்முடைய ஆசிரியர்க்குச் சிறிதும் குறையாத மேனிலையிலேயே சிறந்து விளங்கினர்.

ஞானங்குறைந்த ஒருவர்

சிற்றம்பலநாடிகளும் மாணவர்களும் தமது திருமடத்தில் ஒருநாள் உணவருந்துதற்கு அமர்ந்தனர். அப்பொழுது மடைத் தொழிலாளன் உணவும் பருப்பும் படைத்தபின் நெய் ஊற்றுவதற்குப் பதிலாக வேப்பெண்ணெயை எடுத்து வந்து மடத்தனமாக உணவில் ஊற்றி விட்டான். சிற்றம்பலநாடிகளும் மாணவர்களில் அறுபத்திரண்டு பேர்களும் யாதொரு மாறுபாடும் காட்டாமல் உணவை அருந்திஞர்கள். ஒருவர் மட்டும் வேப்பெண்ணெய் ஊற்றப்பட்ட உணவை வாயில் வைத்ததும் ஒக்களித்து வாந்தி செய்தனர். சிற்றம்பலநாடிகள் இதனைப் பார்த்தார். "நமது திருக்கூட்டத்திலே பக்குவம் இல்லாதவர்கள் இருப்பதும் தகுதியாகுமோ?" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். வேப்பெண்ணெய் உணவை வாந்திசெய்தவருடைய பெயர் கண்ணப்பர். அவர் தம் திருக்கூட்டத்தை விட்டு வெளியேறினர். தம் ஆசிரியருடைய திருவடிகளை எண்ணிக் கொண்டே வடக்கு நோக்கிச் சென்றார்.

இறுதியறிக்கை

கண்ணப்பர் பிரிந்து சென்று நாட்கள் பலவாயின. சிற்றம்பலநாடிகள் சமாதியடையத் திருவுளங்கொண்டார். அந்நாளில் சோழவள நாட்டினை அரசாண்டுகொண்டிருந்த

சோழ மன்னனை வரவழைத்தார். அவனைப்பார்த்து, "யாம் திருக்கூட்டத்தோடு சித்திரைத் திங்களில் திருவோண நாளில் சமாதியில் இறங்கப்போகிறோம். அதற்குத் தக்க இடத்தினை நீ அமைப்பாயாக!" என்று கட்டளையிட்டருளினார். இதனைக்கேட்ட அரசன் மிக இறும்பூது தடைந்தான். மாயூரத்திற்கு அண்மையிலிருந்த பூம்பொழில் ஒன்றில் சிற்றம்பலநாடிகளின் கட்டளைப்படி அறுபத்து மூன்று சமாதிக் குழிகளை அமைத்தான். இச்செய்தியை நாடெங்கும் பறையறைந்து தெரியப்படுத்தினான்.

இறுதி

மக்கள் இந்தப் புதுமையைப் பார்க்க விரும்பினார்கள். எல்லோரும் பூம்பொழிலுக்கு வந்து ஒருங்கு திரண்டார்கள். அரசன் சிற்றம்பலநாடிகட்குச் செய்தி தெரியப்படுத்தினான். சிற்றம்பலநாடிகள் தம் அடியவர் கூட்டத்தோடு புறப்பட்டுச் சமாதிக்குழி அமைக்கப்பட்டுள்ள பூம்பொழிலுக்கு வந்தார். அங்கு திரண்டுள்ள மக்களைப் பார்த்து வாழ்த்துரை வழங்கினார். எல்லோரும் கேட்குமாறு மூன்று திருவெண்பாக்களைப் பாடியருளினார். தமக்கென்றமைத்த சமாதிக் குழியில் இறங்கினார். சிவசிந்தனையோடு சின்முத்திரையாகிய மோனமுத்திரையைத் தாங்கி அமர்ந்தார். பின்னர் அடியவர்களும் ஒவ்வொரு திருவெண்பா உரைத்துக்கொண்டே ஆசிரியரைத் தொழுது வலஞ்செய்து நிலமுறப்பணிந்து தத்தமக்கமைத்த குழியில் இறங்கிச் சித்திபெற்றனர்.

கண்ணப்பர்

இவ்வாறு நிகழும் புதுமையை அரசனும் பிறரும் பார்த்து வியப்புற்றார்கள். கூட்டத்தினர், "இக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் இன்னும் ஒருவரைக் காணோமே

அவர் எங்கு சென்றனரோ யாண்டு உள்ளனரோ? அவருக்கு இச்செய்தி தெரியுமோ'' என்று பலவாறு உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் கண்ணப்பர் திடீரென்று அங்குத்தோன்றினர். சமாதிகள் எல்லாவற்றையும் வணங்கினர். தமக்கென்று ஒரு சமாதி அமைக்கப்படாமையால் ஆசிரியராகிய சிற்றம்பலநாடிகளின் சமாதிக்கு முன்னே நின்று,

> "ஆண்ட குருச்சிற் றம்பலவா அடியேற்கா
> மீண்டும் எழுந்தருள வேண்டாவோ-நீண்டவனும்
> ஆரணனுங் காணுத ஆனந்த வாரிதியில்
> பூரணமா வையாத போது"

என்னும் வெண்பாவைப் பாடி நின்றார். உடனே சிற்றம்பல நாடிகளின் சமாதி பிளவுபட்டது. அடிகள் விழித்து நோக்கினர். எதிரில் கூப்பிய கையராய் நின்ற கண்ணப்பரை இருகையும் பொருந்துமாறு தழுவித் தம்மடிமீதிருத்தி ஒன்று படுத்திக்கொண்டார். கண்ணப்பரின் சிறந்த பேற்றைக்கண்ட கூட்டத்தினர் கண்ணப்பரின் பெருமையைப் போற்றினர்.

சித்தக்காடு

அச்சமாதிகளையெல்லாம் அரசன் சிறப்பாகக் கட்டிப் பூசை முதலியன நடத்தற்கு ஏற்பாடு செய்தான். மாயூரத்திற்கு அண்மையில் இப்பெரியார்கள் வீடுபேறுற்ற இடம் "சித்தக்காடு'' என்னும் பெயருடன் இந்நாளில் வழங்குகின்றது.

> "மூத்தர் அறுபத்து மூவர் பணிந்தேத்தும்
> சித்தர் வனந்தில்லைச் சிற்றம்பலவா-பத்தர்
> பவவிருளை நீக்கியருள் பானுவே துய்ய
> தவவடிவே நின்றாள் சரண்"

என்பது அபியுக்தர் வாக்கு.

இயற்றிய நூல்கள்

சிற்றம்பலநாடிகளால் செய்யப்பட்ட நூல்கள்

1. திருச்செந்தூர் அகவல்
2. செல்காலத் திரங்கல்
3. நிகழ்காலத் திரங்கல்
4. வருகாலத் திரங்கல்
5. அநுபூதி விளக்கம்
6. தாலாட்டு
7. கலித்துறை
8. முறுவல்
9. துகளறு போதம்
10. சமாதிவெண்பா

என்பன. இவைகள் அச்சிடப்பட்டு உலகில் வழங்குகின்றன.

உ. சாந்தலிங்க அடிகள்

சாந்தலிங்க அடிகள் என்னும் பெரியார் ஏறக்குறைய முந்நூறு யாண்டுகட்கு முன்னே தொண்டைநாட்டில் தோன்றியருளினார். இளம்பருவத்தில் தானே இலக்கண இலக்கிய நூல்களை இனிதுகற்றுத் தேர்ந்தார். கல்வியை நன்கு கற்றதன் பயன் இறைவன் திருவடிகளைப் போற்றி வழிபடுதலே என்று துணிந்து பல சிவப்பதிகட்குஞ் சென்று இறைவழிபாடுபுரிதலை மேற்கொண்டார்.

அந்நாளில் துறைசையாதீனத்தில் துறைசைச் சிவப்பிரகாச அடிகள் என்னும் பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். தற்செயலாகச் சிவப்பிரகாச அடிகளைக்கண்ட சாந்தலிங்க அடிகள் அவரைப் போற்றி வழிபட்டார். சாந்தலிங்க அடிகளாரின் கல்வியறிவு நல்லொழுக்கம் அன்பு முதலியவைகளைக் கண்ட சிவப்பிரகாச அடிகள் சாந்தலிங்க அடிகட்கு அறிவுரை வழங்கி மெய்யறிவைக் கொடுத்தார். மெய்

யறிவு கைவரப்பெற்ற சாந்தலிங்க அடிகள் பேரையூர் என்னும் மேலைச் சிதம்பரத்தை அடைந்து தனிமையான இடத்தில் நிட்டை கூடியிருந்தார்.

சாந்தலிங்க அடிகளின் மெய்ஞ்ஞான நிலையைக் கண்ட அன்பர்கள் அவருக்குத் திருமடம் ஒன்று அமைத்துக் கொடுத்தனர். அடிகளார் அம்மடத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அடிகளார்க்குப் பன்முறை கூத்தப்பிரானின் திருக்காட்சி கிடைத்தது. சாந்தலிங்க அடிகள் ஒருமுறை சிவஞான பாலைய தேசிகர் என்னும் பெரியாரைக் கண்டு வழிபடும் பொருட்டுப் பொம்மையபாளையம் என்னும் ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். இடைவழியில் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச அடிகள் என்னும் பெரியார் சாந்தலிங்க அடிகளைக் கண்டனர். இருவரும் பொம்மைய பாளையத்திற்குச் சென்று சிவஞானபாலைய தேசிகரைக் கண்டு போற்றினர். அத்தேசிகர் சிவப்பிரகாச அடிகளின் தங்கையாகிய ஞானம்பிகை என்னும் மங்கையைச் சாந்தலிங்க அடிகட்குத் திருமணஞ்செய்து கொடுக்குமாறு கட்டளையிட்டார். சிவப்பிரகாச அடிகளும் அவ்வாறே செய்தார்.

சாந்தலிங்க அடிகள் இல்லறவாழ்க்கையினராய் வெளிக்குக் காணப்பட்ட போதினும் தூய துறவொழுக்கமுடையாராய்த் தக்கார் பலர்க்கு மெய்யறிவு நூல்களைப் போதித்தலை மேற்கொண்டிருந்தார். அடிகளாரின் மாணவர்கள், “நம் ஆசிரியர் இல்லறத்தினராக இருந்துகொண்டு துறவறத்தினர்க்குரிய அறிவுநூல்களைப் போதிக்கின்றாரே, இஃது எவ்வாறு கைகூடப்போகிறது?” என்று ஒருவருக்கொருவர் மறைமுகமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். சாந்தலிங்க அடிகள் இதனைக் குறிப்பாக உணர்ந்தார். தமது தூய ஒழுக்கத்தை மாணவர்கட்கு விளக்கி அவர்

களது ஐயத்தைப் போக்கவேண்டும் என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் பாடந்தொடங்கப்பெற்றது. அடிகள் தம் மனைவியாராகிய ஞானம்பிகையை அழைத்தார். அவ்வம்மையாரும் விரைந்து வந்தார். அடிகள் ஞானம்பிகையைத் தம் மடிமீது அமர்த்திக்கொண்டு பாடஞ்சொல்லலானார். மாணவர்கள் இக்காட்சியைக் கண்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் மேலும் ஐயங்கொண்ட மனத்தினராய்க் கலங்கினர். சிறிது போது சென்றது. அம்மாணவர்கள் அடிகளாரையும் அம்மையாரையும் சிவபெருமானாகவும் உமாதேவியாகவும் கண்டனர். அவர்களுடைய ஐயம் அகன்றது. "அந்தோ! மெய்யறிவுச் செல்வராகிய நம் ஐயன்மீதும் ஐயங்கொண்டோமே! நம் அறிவு இருந்தவாறென்னே!" என்று கலங்கினார்கள். மாணவர்களின் மனநிலையை உணர்ந்த அடிகளார் அவர்கட்குத் தேறுதல்மொழிகளைக் கூறியருளினார்.

கொலைமறுத்தல், வைராக்கியசதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோதவுந்தியார் என்னும் நூல்களைச் சாந்தலிங்க அடிகளார் இயற்றினார். அந்நூலின் ஞானத்தன்மையை உணர்ந்த பலர் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தனர். குறுகிய மனப்பான்மைகொண்ட சிலர், "வைராக்கிய தீபத்தில் புறத்துறவே அகப்பற்றையும் வாசனையையுங் கெடுத்து மெய்ஞ்ஞானம் அடைதற்கு ஏதுவாகும் என்று கூறிய அடிகள் இல்வாழ்க்கையினராக இருக்கின்றாரே," என்று வெளிப்படையாகக் கூறினார்கள்.

இதனைக்கேட்ட அடிகள் துறவுநெறியை மேற்கொள்ள விரும்பினார். ஞானம்பிகையைப் பார்த்து, "நாம் துறவுக் கோலத்தை மேற்கொள்ள எண்ணினோம். நீ நின்னுடைய

தமையன்மாருடைய ஆதரவில் தங்கியிருப்பாயாக,'' என்று கூறினார். அம்மையாரும் அடிகளாரை வணங்கிப் பிரிந்து சென்றார். அதன் பிறகு சாந்தலிங்க அடிகள் துறவுக் கோலத்தை மேற்கொண்டார்.

அடிகள் ஒருநாள் உணவின்பொருட்டுத் தெருவிற்குச் சென்றார். ஒரு சிறுவனை அன்பாக நோக்கித் தொட்டார். அதுமுதல் அச்சிறுவன் நாளுக்கு நாள் பற்று நீங்கப்பெற்று அடிகளார்க்கடியனாய் இறுதியில் துறவியானான். இதன்பின் அடிகளாரைத் தெருவிற் கண்டால் தாய் தகப்பன்மார் தங்கள் குழந்தைகளை மறைத்துக் கொள்ளலாயினர்.

கன்னட நாட்டு மன்னனாக இருந்த மகாராசா என்பவர் சாந்தலிங்க அடிகளின் அருளுரையைப்பெற்று மெய்ஞ்ஞானச் செல்வரானதோடு பதினாறு மெய்யறிவு நூல்களையும் இயற்றினார். அவருடைய பெயர் குமார தேவர் என மாறி நின்றது.

அடிகளால் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் நான்கிற்கும் குமாரதேவர்க்கு அடியவராக அமைந்து நின்ற சிதம்பர அடிகள் என்னும் பெரியார் அரிய விரிவுரையைச் செய்து அடிகளாரிடம் காட்டினர். தம் கருத்துக் கேற்றவாறு உரை அமைந்திருத்தலைக் கண்டு அடிகளார் உவகைகொண்டனர். அடிகளால் இயற்றப்பெற்ற நூல்கள் நான்கும் உலகில் சிறந்து விளங்குகின்றன.

௩. குருஞான சம்பந்தர்

தோற்றமுங் கல்வியும்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீன முதற் குரவரான குருஞானசம்பந்தர் என்னும் பெரியார், நீண்டுயர் மலைகள் ஈண்டிய புகழ்சேர் பாண்டிய நாட்டில், சிவில்லி புத்தூரிலே கார்காத்தவேளாளர் குலத்திலே தோன்றி யருளினுர். தந்தையார் பெயர் சுப்பிரமணியபிள்ளை. தாயார் பெயர் மீனுட்சியம்மையார் குருஞானசம்பந்தர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வட மொழி தென்மொழி எனுமிருமொழியையும் மாண்புடன் கற்றுத் திகழ்ந்தோங்கினுர்.

மதுரைமாநகர் அடைதல்

ஒருநாள் சுப்பிரமணிய பிள்ளையும் மீனுட்சியம்மை யாரும் தங்கள் அருந்தவப் புதல்வனுடன் திருந்திய புகழ் மிகப்பொருந்திய மதுரையை அடைந்தனர். ஆண்டு சில நாட்கள் தங்கிப் பங்கமில் புகழ்சேர் அங்கயற்கண்ணியை யும் தக்கநற் புகழார் சொக்கப்பெருமானையும் போற்றி வணங்கிக்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் ஒரு நாள் ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். குருஞானசம்பந்தர் இருமுது குரவருடன் புறப்படாமல் ஆண்டே தங்கத் தொடங்கி விட்டார்.

சொக்கநாதவெண்பா

மைந்தருடைய மனமாற்றம் தாய் தந்தையர்கட்கு மிகுந்த தடுமாற்றத்தை உண்டாக்கியது. அவர்கள் எவ் வளவோ வருந்தியழைத்துப் பார்த்தனர். யாதும் பய னில்லாமல் போய்விட்டது. காளத்தியப்பரைக் கண்டு

கண்டு பற்றிய கண்ணப்பர் மீளத்தெரியாமல் ஆண்டே தங்கிவிட்டாற்போல் இவருந் தங்கிவிட்டார். சொக்கநாதப் பெருமானைப் புகழ்ந்து,

"ஆடரவஞ் சூழ்மதுரை அம்மானே அன்பருடன்
கூடவிளை யாடிவருங் கோமானே—நீடுபுகழ்
மென்மேலும் என்றனக்கு மேவியிடப் பொல்லாத
என்மேல் வினைகெடுப்பா யே."

என்று தொடங்கிச் சொக்கநாத வெண்பா என்னும் நூலினைப் பாடிப் புகழ்ந்து போற்றினார். தாய் தந்தையர்கள் 'நம் புதல்வன் நல்வழியைத்தான் நாடுகின்றனன்; ஈண்டேயிருக்கட்டும்' என்று எண்ணியவர்களாய்த் தங்கள் ஊருக்குப் புறப்பட்டுப்போய் விட்டனர்.

சிவலிங்கம்பெறுதல்

குருஞானசம்பந்தர் மதுரைப் பெருமானையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் போற்றி வழிபட்டுக்கொண்டு பல நாள் மதுரையில் இருந்தார். வழக்கம்போல் ஒருநாள் அதிகாலையிற் புறப்பட்டுப் பொற்றாமரைத் தடாகத்திற்கு நீராடச் சென்றார். அங்குப் பல அன்பர்கள் நீராடிச் சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்தனர். இவருடைய உள்ளத்தில் நாமும் இவ்வாறு பூசை செய்தல்வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் உண்டாகியது. நீராடிமுடித்துச் சோமசுந்தரப் பெருமான் திருமுன்பு சென்றார். "எம்பெருமானே! அடியேனும் தேவரீரைப் பூசித்து வழிபட எண்ணுகின்றேன். திருவருள் பாலித்தருளுதல் வேண்டும்," என்று பலவாறு வேண்டிக்கொண்டு அவ்விழைவுடனேயே தமது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார். அன்று இரவு குருஞானசம்பந்தருடைய கனவிலே சொக்கநாதப்பெருமான் தோன்றினார். "அன்பனே! மனங் கவலற்க! நாம் உன்

னுடைய குறையை முடிக்கத் திருவுளங்கொண்டனம். பொற்றாமரைத் தடாகத்திலே ஈசான மூலையிலே கங்கைக்குள் எழுந்தருளியிருக்கின்றோம். காலையில் அங்குச் சென்று மூழ்கி எம்மை எடுத்துப் பூசிப்பாயாக," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். குருஞானசம்பந்தர் இறைவன் திருவருளை எண்ணி எண்ணிப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தார். மறுநாள் விடியற்காலையில் எழுந்து பொற்றாமரைக்குச் சென்றார்; நீராடினார். இறைவன் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இறங்கித் தடவிப் பார்த்தார். பூசைப் பெட்டியொன்று இவருடைய கையில் சிக்கியது. எடுத்துத் திறந்து பார்த்தார். உள்ளே சிவலிங்கப் பெருமான் எழுந்தருளி யிருந்தார். மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து இன்பக் கூத்தாடினார். சொக்கநாதப் பெருமானுடைய திருமுன் சென்று வணங்கிப் போற்றினார்,

"கண்ணுக் கினிய பொருளாகி யேயென் கரத்தில்வந்தாய்
விண்ணும் பரவிடும் அற்புத மேயென்ன விஞ்சையிதான்
மண்ணும் புகழ்ந்திட என்னையும் பூரண வாரியுள்ளே
நண்ணும் படிசெய் மதுரா புரிச்சொக்க நாயகனே."

என்னும் திருப்பாடலை முதலாகக்கொண்டு பதினொரு பாடல்களை இறைவன்மேல் பாடினார்.

குருவைப் பெறுதல்

இவ்வாறு சிவலிங்கம் பெற்ற குருஞானசம்பந்தர் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்தற்குரிய விதிமுறைகளையும், மெய்யறிவுரையையும் ஓர் ஆசிரியர் வாயிலாக அடைய வேண்டுமென்று சொக்கநாதர் திருமுன்பு வேண்டிக் கொண்டார். சொக்கநாதப் பெருமான் அன்றிரவு குருஞானசம்பந்தருடைய கனவிலே தோன்றினார். "அன்பனே! நமது வழிமுறையில் வந்த கமலைஞானப்பிரகாசர் என்னும்

பெரியார் திருவாரூரிலே உள்ளார். நீ அவர் பாற்சென்று விரும்பியவற்றைப் பெறுக," என்று கூறிமறைந்தார். அவ்வாறே திருவாரூர் ஞானப்பிரகாசருடைய கனவிலுந் தோன்றி "வருகின்ற திங்கட்கிழமையன்று உன்னிடம் வருகிற நம்முடைய ஞானசம்பந்தனுக்கு முறைப்படி அறிவுரை வழங்கிச் சிவலிங்க பூசையும் எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுப்பாயாக," என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

குருஞானசம்பந்தர் மதுரையைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் திருவாரூரை அடைந்தார். கமலாலயப் பொய்கையில் நீராடிக் கோயிலுக்குச் சென்றார். இறைவன் கட்டளையைப்பெற்ற ஞானப்பிரகாசர் தட்சிணாமூர்த்தி திருமுன்படைந்து சிவயோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். திருக்கோயிலை வலம் வருகின்ற குருஞானசம்பந்தர் தட்சிணாமூர்த்தி திருமுன் ஞானப்பிரகாசரைக் கண்டார். திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி ஒரு பக்கத்திலே ஒதுங்கி நின்றார். ஞானப்பிரகாசர் திருவருள் நோக்கஞ் செய்தார். மெய்யறிவுரை வழங்கிச் சிவபூசையையும் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்தார். குருஞானசம்பந்தர் தம்முடைய ஆசிரியர்மேல் பண்டாரக்கலித்துறை என்னும் நூலைப் பாடிப் புகழ்ந்து வணங்கினார்.

வியத்தகு நிகழ்ச்சி

ஞானப்பிரகாசரிடம் அறிவுரையும், சிவபூசையும் பெற்ற குருஞானசம்பந்தர் இறைவழிபாடுங் குருவழிபாடுஞ் செய்துகொண்டு திருவாரூரில் இருந்தார். ஒருநாள் ஞானப்பிரகாசர் தம் மாணவரோடு திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். நள்ளிரவுப் பூசை ஆகும் வரையில் தட்சிணாமூர்த்தி (தென்முகக் கடவுள்) திருமுன்பு சிவயோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார். நள்ளிரவுப் பூசை யானவுடன் தம்

வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார். கைவிளக்குத் தூக்குபவன் உறங்கிவிட்டான். குருஞானசம்பந்தர் தாமே கைவிளக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆசிரியருடன் சென்றார். ஞானப்பிரகாசருடைய இல்லம் குமரகோவிலுக்குப் பின் தெருவில் இருந்தது. வீட்டையடைந்த ஞானப்பிரகாசர் வீட்டிற்குள் நுழையும்போது குருஞானசம்பந்தரைப் பார்த்து, "நிற்க" என்று கூறிவிட்டுத் தாம் வீட்டிற்குள் சென்றுவிட்டார்.

குருவின் உரை, "நிற்க" என்று பிறந்திருந்திருக்கிறதே என்று எண்ணிய குருஞானசம்பந்தர் முற்றத்தில் கைவிளக்கோடு அப்படியே நின்றுவிட்டார். நின்றவர் சிவயோகத் தமர்ந்து பேரின்ப நிலையில் மூழ்கிவிட்டார். அன்று இரவு பெருமழை பெய்தது. அம்மழை நீரில் ஒரு துளிகூடக் குருஞானசம்பந்தர் மேலே விழவில்லை. ஒரு கோல் அளவில் சுற்றிப் பெய்திருந்தது. விடியற்காலத்தில் ஞானப்பிரகாசருடைய மனைவியார் எழுந்து முற்றம் பெருக்குதற்கு வெளியே வந்தார். கைவிளக்கோடு ஞானசம்பந்தர் நின்றுகொண்டிருத்தலையும் மழை அவரைச் சுற்றிப் பெய்திருத்தலையும் பக்கத்து நீர்கூட விலகிச் சென்றிருத்தலையுங் கண்டார். மிக வியந்து உள்ளே சென்று தம் கணவருக்கு இச்செய்தியைத் தெரியப்படுத்தினர். ஞானப்பிரகாசர் வெளியே வந்தார். தம் மாணவரின் மேலான பக்குவநிலையைக் கண்டார். அவரைப் பார்த்து, "அன்பனே! உன்னால் பல உயிர்கள் ஈடேறவேண்டும். ஆகவே நீ வடக்கே சென்று சைவசித்தாந்த மெய்ந்நெறியைப் பரப்புவாயாக," என்று கட்டளை கொடுத்தார். குருவின் கட்டளையைக்கேட்டு மாணவர் மனம் பதறினர். "தேவரீரைவிட்டு எளியேன் எவ்வாறு பிரிந்திருப்பேன்?" என்று கூறினர். ஞானப்பிரகாசர் மீட்டும் தம் மாணவரைப்

பார்த்து, "அன்பனே! நீ நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து வெகு தொலையிற் சென்றிருக்கவேண்டா. அண்மையில் உள்ள தருமபுரத்தையடைந்து, ஆண்டுத் தங்கி அன்பர்கட்கு அருள்செய்து கொண்டிருப்பாயாக," என்று ஆணை கொடுத்து அனுப்பினர்.

தருமபுரஞ்சார்தல்

ஆசிரியரின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்ட குரு ஞானசம்பந்தர் தருமபுரத்தை அடைந்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்தார். கண்கட்டி மறைஞான பண்டாரம், சச்சிதாநந்தர், மருதூர் ஆபதுத்தாரணர் முதலிய மாணவர்கட்கு அருள்செய்து அவர்களைக் கடைத்தேற்றினர். இப்பெரியார் பல தொண்டர்கட்கு அருள்செய்துகொண்டிருந்து பின் அவ்விடமே திருக்கோயில்கொண்டு இன்றும் பெருஞ் சிறப்புடன் சிவலிங்க வடிவமாக விளங்குகின்றார். இப்பெரியார் சென்று தங்கிய இடத்தில் இந்நாளில் பெரிய மடாலயம் தேவாலயம் முதலிய அறநிலையங்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன.

இப்பெரியார் இயற்றிய நூல்கள்

1. சொக்கநாதவெண்பா
2. சொக்கநாதக் கலித்துறை
3. சிவபோகசாரம்
4. திரிபதார்த்த ரூபாதி தசகாரிய அகவல்
5. முத்தி நிச்சயம்
6. முத்தி நிலை

முதலியனவாம்.

௩. சித்தர் சிவப்பிரகாசர்

தோற்றம்

கும்பகோணம் என வழங்கும் திருக்குடந்தைப் பதியிலே இற்றைக்கு ஏறக்குறைய முந்நூறு யாண்டுகட்கு முன்னர் சித்தர் சிவப்பிரகாசர் வேளாளர்குடியிலே தோன்றினர்.

கல்வியறிவும் நன்னெறியும்

சிவப்பிரகாசர் கற்கவேண்டிய நூல்களையெல்லாம் இளம்பருவத்திலேயே கற்றுச் சிறந்த நல்லொழுக்கம் உடையவராக விளங்கினர். இவருடைய உள்ளம் இல்லற நெறியிற் செல்லாமல் நல்லற நெறியாகிய துறவறத்திலே சென்றது. அக்காலத்தில் திருவாவடுதுறையிலே நமச்சிவாய தேசிகர் ஞானசிரியராக எழுந்தருளியிருந்தார். சிவப்பிரகாசர் நமச்சிவாய தேசிகர்பால் சென்று தீக்கை முதலியன பெற்று அணுக்கத் தொண்டராக அமர்ந்திருந்தார். இவருடைய அறிவாற்றலும் சிவவழிபாடும் எல்லோராலும் போற்றப்பெற்றுச் சிறந்துவிளங்கின.

திருத்தில்லைக்குச் செல்லுதல்

சிதம்பரம் என்று இக்காலத்திலே வழங்கும் தில்லையில் அந்நாளில் வைணவர்களுடைய ஆர்ப்பாட்டம் மிகுதியாக இருந்தது. விசய நகர மன்னனின் காரியத்தலைவர்களாக இருந்தவர்கள் வைணவர்கள். சைவசமயத்தினிடத்தும் சிவபெருமானிடத்தும் மிகுந்த வெறுப்புடையவர்கள். கூத்தப்பிரானுக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பூசை திருவிழா முதலியவைகளை அவர்கள் நிறுத்திவிட்டார்கள். தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் வழக்கம்போல் பூசை முதலியவைகளை நடத்துதற்கு முயற்சி செய்தார்கள். அம்முயற்சி

பலனளிக்கவில்லை. ஒரு நாள் இரவு கூத்தப்பிரான் தில்லை வாழந்தணருள் சிறந்து விளங்கிய ஒருவருடைய கனவிற் சென்று "திருவாவடுதுறை நமச்சிவாய தேசிகரிடந் தெரியப்படுத்தினால் அவர் தக்கவாறு ஏற்பாடு செய்வார் என்று தெரியப்படுத்தினார். தில்லைவாழந்தணர் சிலர் திருவாவடுதுறை சென்று நமச்சிவாய தேசிகரிடம் முறையிட்டனர். அத்தேசிகர் சிவப்பிரகாசரைப் பார்த்து, "நீ தில்லைக்குச் சென்று தொல்லைகளை வென்று ஆவன இயற்றிவருவாயாக!" என்று கட்டளையிட்டார். சிவப்பிரகாசர் தில்லையை அடைந்தார்; நிலைமையைக் கண்டார். நம்மால் இங்கு யாதுஞ் செய்ய இயலாது; மேலிடத்தார் இருக்கும் வேலூருக்குச் செல்லவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்.

வேலூருக்கு ஏகுதல்

சிவப்பிரகாசர் வேலூருக்குச் செல்லுதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைத் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் செய்தார்கள். சிவப்பிரகாசர் சிவிகையில் ஏறி வேலூருக்குச் சென்றார். அங்கு அப்போது விசயநகர மன்னருடைய அமைச்சராகவும் செயலாளராகவும் அமர்ந்து அரசாங்கப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தியவருடைய பெயர் இலிங்கண்ணா.[1]

சிவப்பிரகாசர் இலிங்கண்ணாவைக் காண எண்ணினார். அவர் முதிர்ந்த வீரசைவர். வீரசைவக் கோலத்துடன் விளங்குபவர்களைத் தான் இலிங்கண்ணா மிகுதியாகப் போற்றுவாரென்னுஞ் செய்தி சிவப்பிரகாசருக்குத் தெரிந்தது. தாமும் தம்முடைய ஆன்மார்த்த பூசையை மார்பில் அணிந்து கொண்டு சென்று இலிங்கண்ணாவைக் கண்டார்.

---

1. இவருடையபெயர் இலிங்கம் நாயக்கர் எனவும் வழங்கப் பெறும்.

இலிங்கண்ணு இவருடைய திருக்கோலப் பொலிவைக் கண்ட அளவில் மிகுதியும் பாராட்டிப் போற்றினர்.

இடையூற்றைப் போக்கல்

சிவப்பிரகாசர் வேலூருக்கு வந்தது தில்லைக்கூத்தப் பிரானது காரியங் குறித்து என்பதை இலிங்கண்ணு உணர்ந்தார். உடனே தகுந்தவர்களைத் தில்லைக்கனுப்பித் தொல்லை கொடுத்தவர்களை அடக்கினர். பூசை திருவிழா முதலிய யாவும் கூத்தப்பிரானுக்கு வழக்கம்போல் நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடுசெய்தார்.

மழைபெய்யச் செய்தல்

பல ஆண்டுகள் மழைபெய்யாமையின் நாடு முற்றும் பஞ்சத்தினாலும், வறுமையினாலும் அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இச்செய்தியை இலிங்கண்ணு சிவப்பிரகாசருக்குத் தெரியப்படுத்தினர். உடனே சிவப்பிரகாசர் தம்முடன் வந்த அடியார்களை அழைத்து மேகராகக் குறிஞ்சியைப் பாடச் செய்தார். அவ்வளவில் நாடெங்கும் நன்மழை பொழிந்து வளம்பெற்றது. சிவப்பிரகாசர் அருள் மிகுந்த பெரியார் என்பதை நன்குணர்ந்த இலிஙகண்ணு தமக்கு அண்மையில் வைத்துக்கொள்ள எண்ணினர். திருவருணையில் மடம் ஒன்று கட்டி அங்கேயே தங்கியிருக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டார். பலவகையான சிறப்புக்களுஞ் செய்தார். சிவப்பிரகாசர் தாம் வந்தவேலை முடிந்து விட்டபடியால் இனிமேல் இங்குத் தங்கியிருப்பது குருவாணையை மீறிய செயலாகும் என்று எண்ணினர். இலிங்கண்ணுவைப் பார்த்து, "என்னுடைய ஆசிரியர்பாற் சென்று உடன்பாடு பெற்றுக்கொண்டு வருகிறேன்," என்று கூறி மீண்டார்.

திருவாவடுதுறையடைதல்

வேலூரில் இருந்து புறப்பட்டு இடையிலுள்ள பல சிவப்பதிகளையும் போற்றி வழிபட்டுக்கொண்டு திருவாவடு துறையை அடைந்தார். தம் ஆசிரியரைக் கண்டு பணிந் தார். நடந்தவைகளை யெல்லாம் நவின்றார். தம் மாணவ ருடைய நிலையை நமச்சிவாய தேசிகர் கண்டார். திருவருளை எண்ணினார். சிவப்பிரகாசர் அகப்புறச் சமயத்தை அடைந் ததை ஆராய்ந்தார். அவரைப்பார்த்து, "வடதிக்கில், அமர்ந்து இலிங்கண்ண முதலியவர்கட்கு அறிவுரை வழங் கிக் கொண்டிருப்பாயாக," என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

பல சிவப்பதிகட்குச் செல்லுதல்

அக்காலந் தொட்டுச் சிவப்பிரகாசருடைய பெயர் "சித்தர் சிவப்பிரகாசர்" என வழங்கத் தொடங்கியது. சிவப்பிரகாசர் தம் ஆசிரியரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார். பல சிவப்பதிகளையும் போற்றி வழிபட்டுக் கொண்டு திருக்கழுக் குன்றத்தையடைந்தார். திருக்கழுக் குன்றமாலை பாடிக் கழுகாசல இறைவனைப் போற்றினார். மேலும் பல சிவப்பதிகளைப் போற்றி வழிபட்டுக்கொண்டு திருச்செங்கோட்டை யடைந்தார்.

கற்களை கடலை தின்றல்

சிவப்பிரகாசர் சிவிகையில் இவர்ந்தே எல்லா இடங் கட்குஞ் சென்றார். யாருஞ் சிவப்பிரகாசருடைய சிவிகைச் செலவைத் தடைசெய்யார். திருச்செங்கோட்டிலே கேதாரி ஐயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வி கேள்வி களிற் சிறந்தவர்; அவருக்கு மாணவர் பலர் இருந்தனர். ஐயரும் அவருடைய மாணவர்களும் ஆணவமலத்தால் பிணிப்புண்டிருந்தனர். கேதாரி ஐயரின் கட்டளைப்படி மாணவர்கள் சித்தர் சிவப்பிரகாசரை எதிர்த்தனர். அவரைப்

பார்த்து, "நீர் உண்மையாக அருளாற்றல் அமையப்பெற்ற வராயின் எமக்கு வியத்தகு நிகழ்ச்சி யொன்று காட்டுதல் வேண்டும். நாங்கள் கடலை சிறிது கொண்டு வந்து கொடி மரத்தின் முன்னுள்ள நந்திதேவர் எதிரே வைப்போம். அக்கடலையை அக் கற்காளை உண்ணுமாறு செய்தல்வேண்டும். அவ்வாறு நீவிர் செய்யின் நாங்களும் எங்கள் ஆசிரியரும் நுமது சிவிகையைச் சுமக்கிறோம். அவ்வாறு செய்ய மாட்டீராயின் இவ்வூரிலே சிவிகை யிவர்ந்து செல்லாது நடந்தே செல்லுதல் வேண்டும்,'' என்று கூறி நகைத்து நின்றனர். சித்தர் சிவப்பிரகாசர் அம்மாணவர்களைப் பார்த்துத் தாமும் நகைத்து, "நுங்கள் விருப்பப்படியே கடலை கொண்டு வந்து வையுங்கள். கற்காளை கடலையைத் தின்னுமாறு செய்கிறோம்,'' என்றனர். அவ்வளவில் அவர்கள் ஒரு கூடை நிறையக் கடலையைக் கொண்டுவந்து நந்தி தேவர் திருமுன் வைத்தனர். சிவப்பிரகாசர்,

வில்லார் பொதுச் சபையின் வித்தகா நீயுமுனம்
கல்லானைக் கிக்கருத்திக் காட்டியவுன்-வல்லாண்மை
கட்டுரையே யாயினிந்தக் கல்லே றெழீஇக்கடலை
இட்டவிவர் முன்தினச்செய் யே.

என்றொரு வெண்பாப் பாடினார். பாடியவுடன் அக்கற்காளை முக்காரமிட்டது. கூடையிலிருந்த கடலையைத் தின்றது. கேதாரிஐயரின் மாணவர்களும் பிறரும் கேதாரிஐயரும் இந்தப் புதுமையைக் கண்டு வியப்படைந்தனர். அருட் பெரியாருடைய சிவிகையைத் தாங்கினால் நல்வினை யுண்டாகுமென்று சிவப்பிரகாசருடைய சிவிகையை அவ்வூர் எல்லவரை தாங்கினர். இந் நிகழ்ச்சியை,

"பண்பார் சிவப்பிர காசனைத் துட்டர் பழிக்கவவர்
கண்பார்க்க வில்லார் பொதுச்சபை யின்வித்த காவெனவோர்

வெண்பாச் சொலக்கல் விடபங் கடலையை மென்றுதின்னும்
வண்பா வலர்வரு செங்கோடை யுங்கொங்கு மண்டலமே"

என்னும் கொங்குமண்டலச் செய்யுளும் வலியுறுத்தும். பிறகு சிவப்பிரகாசர் மேலும் பல சிவப்பதிகட்கு இறைவழி பாட்டின் பொருட்டுச் சென்றார்.

பல புதுமைகள்

ஓரிடத்தில் சிவப்பிரகாசருடைய திருக்கூட்டம் சென்று கொண்டிருந்தபோது இருளாகிவிட்டது. கையி லிருந்த எண்ணெய் தீர்ந்துபோய் விட்டது. உடனே வாங்குவதற்கு அண்மையில் கடைகளும் இல்லை. திருக் கூட்டத்தினர் இச்செய்தியைச் சிவப்பிரகாசருக்குத் தெரியப்படுத்தினர். அவர் சிறிதுங் கவலை கொள்ளவில்லை. "காவித்தண்ணீரை மொண்டு தீவட்டியில் ஊற்றுங்கள்," என்றனர். தொண்டர்கள் அவ்வாறே செய்தனர். தீவட்டி அணைந்து போகவில்லை; நன்றாக எரிந்தது.

ஓர் ஊரில் சிவப்பிரகாசர் சென்றுகொண்டிருந்த போது ஓர் அந்தணர்இல்லத்தில் கூட்டமும் அழுகையு மாக இருந்தது. சிவப்பிரகாசர் செய்தி என்னவென்று உசாவினார். அந்தணச்சிறுவன் ஒருவன் பாம்பு கடித்த படியினால் இறந்துபோக அவனுடைய தாய் தந்தையரும் பிறரும் வருந்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று செய்தி தெரியவந்தது. சிவப்பிரகாசர் தமது அருட்டிறத்தால் இறந்து போன சிறுவன் உயிர்பெற்றெழுமாறு செய் தார்.

ஒருவனுக்குக் குறைநோய் (குட்டம்) ஏற்பட்டது. அவனுடைய கால்விரல் கைவிரல் முதலியன இற்று விழுந் தன. அவனைக் கண்டு ஊரார் மிகுந்த வெறுப்படைந்தனர். அவனை ஊருக்குள் வைத்துக்கொண்டிருப்பின் அந்நோய்

எல்லோருக்கும் பரவிவிடும் என்று அஞ்சி அவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் ஊருக்குப் புறமாகச் சென்ற பாதையில் போட்டுவிட்டார்கள். அப்போது சிவப்பிரகாசர் அவ்வழியே தமது திருக்கூட்டத்தாரோடு எழுந்தருளி வந்தார். அந்நோயாளி சிவப்பிரகாசரைப் போற்றிக் குறையிரந்தான். சிவப்பிரகாசர் அவனுக்குத் திருநீறளித்தார். அவன் அந்நீற்றை அணிந்து சிறிதை உள்ளுக்கும் சாப்பிட்டான். அவ்வளவில் அவனுடைய குறைநோய் ஒழிந்தது. அவன் முன்னினும் சிறந்த உடல்நலம் பெற்றவனுய்ச் சிறப்படைந்தான்.

இறுதி

சிவப்பிரகாசர் திருவண்ணுமலையில் தமக்காகக் கட்டப்பட்ட திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்ததோடு, துறையூரிலும் தமக்காகக் கட்டப்பட்ட திருமடத்திற்கும் அடிக்கடி சென்று தங்கியிருந்தார். இவ்வாறு எல்லாம் வல்ல சித்தராக விளங்கிய இவர் ஒருமுறை சிவப்பதிப்பயணஞ் சென்று கொண்டிருந்தபோது திருப்பட்டீச்சுரம் என்னும் இடத்தில் சிவலிங்கத்தோடு ஒன்றுனர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

1. திருக்கழுக்குன்ற மாலை
2. அத்துவிதவெண்பா
3. கணபாஷித ரத்தினமாலை
4. சதகத்திரயம்
5. அநுபவசட்ஸ்தலம்
6. திருவாலந்துறைச்சிந்து

முதலியன, இவரால் இயற்றப்பெற்ற நூல்களாம்.

ரு. துறைசை அம்பலவாண தேசிகர்

பிறப்பு வளர்ப்பு முதலியன

இவருடைய காலம் பிறப்பிடம் தாய் தந்தையர் இருப்பிடம் முதலியவைகளைக் குறித்து யாதும் விளக்கமாக வில்லை. இவர் திருவாவடுதுறை யாதீனத்திலே நமசிவாய மூர்த்திக்கு அடுத்தபடியாக இரண்டாவது பட்டத்திலே அமர்ந்து சைவப் பேரரசு நடத்தினர். சைவ சித்தாந்த நூல்களை நன்கு கற்றுத்தேறியவர். சித்தர் சிவப்பிரகாசருக்குப் பின் நமசிவாயமூர்த்திகளிடம் சைவத்துறவு பெற்றார். சைவசமயத்தைப் பரப்புதற்காக இவர் அருந்தொண்டுகள் செய்தார். இவருடைய காலத்திலே ஆட்சியாளர்கள் வீரசைவத்தைப் போற்றுபவர்களாக இருந்தார்கள். அதனால் அச் சைவம் பலவிடங்களினும் பரவத் தொடங்கியது. இவர் வீரசைவ சமயத்தைக் கண்டித்துப், "பாசண்ட நிராகரணம்" என்னும் நூல் ஒன்று எழுதி வெளிப்படுத்தினர்.

மாணவர்கள்

இவர் கல்வி கேள்விகளில் மிகவும் வல்லவராகச் சிறந்து விளங்கியபடியால், இவருக்கு மாணவர்கள் பலர் தோன்றினர். அம்மாணவர்களுங் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவர்களாகி நூலியற்றும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றவர்களாக விளங்கினர்கள். அவர்களுள் உலகுடைய நாயனர் என்பவரும் பெரிய பிள்ளை என்பவரும் தம் ஆசிரியர்மீது பாக்கள் பலவற்றைப்பாடிப் போற்றினர்கள்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

அம்பலவாண தேசிகர் இயற்றிய சைவநூல்கள் பல. அவற்றுட் சிலவற்றைக் கீழே குறிப்பிடுவோம்.

1. சித்தாந்த சிகாமணி
2. சித்தாந்தப்பஃறொடை
3. சிவாச்சிரமத்தெளிவு
4. சன்மார்க்க சித்தியார்
5. தசகாரியம்
6. உபாயநிட்டை
7. அனுபோகவெண்பா
8. பூப்பிள்ளையட்டவணை
9. பாசண்டநிராகரணம்
10. நமச்சிவாய மாலை
11. அதிசய மாலை
12. உபதேச வெண்பா
13. நிட்டை விளக்கம்

---

௬. அகோரமுனிவர்

தோற்றமுங் கல்வியும்

அகோரமுனிவருடைய இயற்பெயர், குடிப்பிறப்பு, ஊர் முதலியன அறியப்படவில்லை. இவர் கமலை ஞானப் பிரகாசரது வழிமுறையில் சைவத்துறவு பெற்றவர். தமிழி லும் வடமொழியிலும் வல்லவர். வடமொழியைத் தில்லை மூவாயிரவர்களில் ஒருவராக விளங்கிய திருமாளிகைத் தேவர் என்பவரிடம் கற்றார். தமிழ்மொழியைத் திருவாரூர் வன்மீகநாத தேசிகரிடம் கற்றார். இந்த வன்மீகநாததேசிகர் இலக்கணவிளக்கம் வைத்தியநாததேசிகருடைய தந்தை யாராவர்.

சிவத்தொண்டு

அகோரமுனிவர், "அகோர சிவத்தியாகராச பண்டாரம்" என்னும் பெயருடன் திருவாரூர்த் திருக்

கோயில் கட்டளைகளில் ஒன்றை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். கல்வியறிவில் மிக்க இவர் திருக்கோயிலுக்குப் பலவகையிலும் பொருள் தேடிவைத்தார். இலக்கணவிளக்கம் வைத்தியநாததேசிகருக்கு இவரே இலக்கண இலக்கியங்களைப் போதித்தவரென்றுஞ் செய்திகள் கூறுகின்றன.

இவர் செய்த நூல்கள்

திருக்கோயிலின் திருப்பணிகளைச் செய்துகொண்டும் பல பொதுநலச் செயல்களில் ஈடுபட்டுக்கொண்டும் இருந்த இவர் கலைவளர்ச்சியிலும் கருத்துச் செலுத்தினார். வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்து 1118-பாடல்களையுடையதாய்க் கும்பகோணப்புராணத்தைப் பாடி முடித்தார். காந்தத்தில் உள்ள உருத்திரசங்கிதை பதினலாவது காண்டத்திலுள்ளவாறு திருக்கானப்பேர்ப்புராணத்தை மொழிபெயர்த்துப் பாடினார். இப்புராணம் 650-பாடல்களையுடையது. மற்றும் இவர் வேதாரணிய புராணமும் பாடினார். இப்புராணம் மற்றிருபுராணங்களினும் பெரியது. எழுபத்தேழு சருக்கங்களையும் 3243-பாடல்களையும் உடையது. மற்றும் சிறு நூல்கள் பலவற்றை (அந்தாதி, கலம்பகம் முதலியன.) இவர் இயற்றினார். ஆயினும் அந்நூல்கள் மறைந்தொழிந்தன.

எ. வென்றிமாலைக்கவிராயர்

தோற்றம்

திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலே சிறந்து விளங்குந் திருச்செந்தூர் முருகக்கடவுளுடைய இரண்டாவது படைவீடாகும். இவ்வூர், பெருமைகள் பல பொருந்தப்பெற்றதாகும். ஏறக்குறைய முந்நூறுயாண்டுகட்கு முன்னர் இவ்வூரிலே அந்தணர் குலத்திலே வென்றிமாலை தோன்றினர்.

மடைத்தொழில்

வென்றிமாலை பிள்ளைப்பருவத்தில் கல்வியை ஒழுங்காகக் கற்கவில்லை. தம் மனம்போனவாறு திரிந்து அலைந்தார். பிறகு செந்திலாண்டவன் திருக்கோயிலில் மடைத்தொழிலைச் செய்யத்தொடங்கினர். ஒருநாள் காலா காலத்தில் வேலையைச் செய்துமுடிக்கவில்லை. படைப்புச் சோறு முடிவதற்குக் காலமாகவே, பூசை நடைபெறவேண்டிய காலத்தில் நடைபெறவில்லை. கோயிலதிகாரிகள் கடுஞ்சினமடைந்தனர். வென்றிமாலை இதற்கு முன்னரும் பன்முறை இவ்வாறு செய்திருந்தபடியால் இப்பொழுது தக்காங்கு ஒறுக்கத்தொடங்கினர். கசையடிகள் பல வென்றிமாலைக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. கசையடிபெற்ற வென்றிமாலை கன்றிய மனத்தினராய் உளம் நொந்தார். ‘நான் கடலிலே வீழ்ந்துமாய்ந்து போகிறேன்’ என்று முடிவு செய்தார். முருகக்கடவுள்மீது பாரத்தைப்போட்டு விட்டுக் கடலிலே விழுந்துவிட்டார்.

முருகன் திருவருள்

தமக்கு உணவு சமைத்துப் படைத்துக்கொண்டிருந்த அடியவன் கடலில் அமிழ்ந்து மாண்டுபோகுமாறு அறுமுகப்பெருமான் விட்டுவிடவில்லை. வென்றிமாலையைக்

கடலலைகளின் வழியே கரையேற்றினர். "அந்தோ நாம் இறந்துபோக விரும்பியும் முடியவில்லையே," என்று உளம் வருந்தி ஓரிடத்தில் வென்றிமாலை படுத்திருந்தார். முருகக் கடவுள் வென்றிமாலையின் கனவில் தோன்றினர். "அன்பனே! உனக்குக் கல்வியறிவு சிறந்தோங்கவும் செய்யுள் பாடுந்திறமை வளர்ந்தோங்கவும் நாம் அருள்புரிந்தோம்," என்று கூறி மறைந்தருளினர். அந்நாள் முதல் வென்றிமாலை அருட்பாவாணராய்ப் பாமழை பொழியத் தொடங்கினர்.

செந்தூர்ப்புராணம்

வென்றிமாலை பாப்பாடுந் திறனடைந்து விளங்குதலைக் கண்ட ஊரினர் அவரிடம் நன்மதிப்புக்கொண்டு "வென்றிமாலைக் கவிராயர்" என அழைக்கலாயினர். வென்றிமாலைக் கவிராயர் முருகப்பெருமான்மீது இனிய பாக்கள் பலவற்றைப் பாடிக்கொண்டு நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தார். திருச்செந்தூர்ப்புராணம் முதலிய நூல்கள் பல இவரால் இயற்றப்பெற்று விளங்குகின்றன.

அ. மாசிலாமணி தேசிகர்

தோற்றம்

மாசிலாமணி தேசிகர் சோழவள நாட்டிலே திருவெண்காடு என்னும் சிவப்பதியிலே சைவ வேளாளர் குலத்திலே தோன்றியருளினர். இவருடைய தந்தையார் சிவபெருமானிடத்திலே பேரன்பு மிக்கவர். திருவாவடு துறையில் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளிய மாசிலாமணியீசரிடத்திலே மாசிலாப் பேரன்பு பூண்டவர். திருவெண்காட்டினராகிய இவர் அடிக்கடி திருவாவடுதுறை போந்து, நன்மகப் பேற்றை நாடி ஆவடு தண்துறையுறையும் அமரர்

கோவைப் போற்றிக் கொண்டிருந்தார். அக்கடவுளருளால் பிறந்தமையின் மாசிலாமணியெனப் பெயரிட்டார்.

கல்வி

மாசிலாமணி ஐந்தாம் அகவையில் பள்ளியில் அமர்த்தப் பெற்றார். தெய்வத்திருவருளால் தோன்றிய இவர் மிகு இளம்பருவத்தில் தானே தென்மொழியையேயன்றி வடமொழியையுங் கற்றுக்கொண்டார். தமிழ் இலக்கண இலக்கியப் பயிற்சியும் நன்கு பொருந்தியது. சமய நூற் பயிற்சியும் தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைப் பயிற்சியும் சிறந்தோங்கியது.

ஆதீனத்தில் சேர்த்தல்

தாய் தந்தையராயினார் தம் மக்களை இல்லறக்கடலிலே தள்ளி அவர்களைத் தொல்லைக்குள்ளாக்குவது உலகத் தியற்கை. ஆனால், மாசிலாமணியின் தந்தையார் இதற்கு நேர்மாறாக இருந்தார். தம் மைந்தனை நல்வழிப்படுத்தல் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் அவருக்கு மிக்கோங்கியது. அந்நாளில் ஆவடுதுறை ஆதீனத்தில் குருமகா சந்நிதான மாக எழுந்தருளியிருந்த ஞானதேசிகரிடத்திலே அடைக் கலமாக ஒப்புவித்தார். ஞானதேசிகர் மாசிலாமணிக்கு இருவகைத் தீக்கையும் ஈந்து நல்லாடையாகக் கல்லாடை யும் நல்கி, மாசிலாமணி என்னும் பெயரையே தீக்கைப் பெயராகவும் அருளினார்.

பிள்ளைத்தமிழ் பாடல்

மாசிலாமணியார், சீகாழிப்பதியின்கண் தோன்றி யருளிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்மீது பேரன்புடை யவர். அப்பெருமானது இளம்பருவத் திருவிளையாடல் களை உளங்கொண்டு பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்று பாடிப்பரவினார்.

சின்னப்பட்டம் பெறுதல்

அந்நாளில் ஞானதேசிகர் அடியார் குழாத்துடன் சிவப்பதி பலவற்றிற்குப் பயணஞ் சென்றார். திருக்குற்றாலத்தில் தங்கியிருந்தபோது சின்னப்பட்டம் முத்தம்பலவாண தேசிகர் இறைவன் திருவடி நீழலையடைந்தார். பிறகு ஞானாசிரியர் சுசீந்திரத்திற்குச் சென்றார். அங்கு நன்னாள் ஒன்றிலே மாசிலாமணியாருக்கு ஆசாரிய முழுக்குச் செய்து சின்னப்பட்டத்தில் அமர்த்தினார். சின்னப்பட்டம் பெற்ற மாசிலாமணியாரைச் சுசீந்திரத்திலேயே இருக்கச் செய்து விட்டு ஞானதேசிகர் திருவாவடுதுறையை அடைந்தார்.

சாமிநாத தேசிகர்

மாசிலாமணியார் சுசீந்திரத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது இளைஞராக இருந்த சாமிநாத தேசிகர் கல்வி கற்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனும் தீக்கைகள் பெற வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடனும் சுசீந்திரத்தையடைந்து மாசிலாமணித் தேசிகரைக் கண்டு வணங்கிப் போற்றினார். தமது எண்ணத்தை அவருக்குப் புலப்படுத்தினார். மாசிலாமணி தேசிகர் சாமிநாதருக்கு இருவகைத் தீக்கைகளும் கொடுத்தருளினார். அறிவு நூல்களையும் கற்பித்தார். அக்காலத்தில் அங்கு வந்த மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை சாமிநாத தேசிகரை மாசிலாமணி தேசிகரின் உடன்பாடு பெற்று அழைத்துச் சென்று கல்வியில் வல்லவராக்கினார்.

எட்டாம் பட்டம்

திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியிருந்த ஞானதேசிகர் சிவப்பதி வழிபாடுகள் செய்து கொண்டு சுசீந்திரத்தை யடைந்து எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பொழுது

அவர் திருவடி நீழலெய்தினர். மாசிலாமணி தேசிகர் துறைசையை அடைந்து எட்டாம் பட்டத்தில் எழுந்தருளி அடியார்கட்குத் திருவருள் புரிந்துகொண்டிருந்தார்.

தஞ்சையரசர்

மாசிலாமணி தேசிகர் திருவாவடு துறையிலே எழுந்தருளியிருக்கும் போது தஞ்சை மன்னர் தேசிகரின் அருளை ஆய்ந்தறிய எண்ணினர். ஒரு நாள் இரவிலே பஞ்சமக்கோலம் பூண்டு திருவாவடுதுறையை அடைந்தார். மடத்தின் புறத்தே சேய்மையில் நின்று கொண்டு, "சாமி! அடியேன் பசியால் வருந்துகின்றேன்" என்று பேரொலி யிட்டார். அப்பொழுது ஒடுக்கத்திலே அறிதுயிலமர்ந் திருந்த மாசிலாமணி தேசிகர், ஓலமிடுங் குரலைக் கேட் டார். மடைப்பள்ளியிற் புகுந்து ஓர் ஏனத்திலே சோறுங் கறியும் மிகுதியாக எடுத்து வந்து கொடுத்து, "உண்டு பசி யாறுக," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சென்றார்.

இறுதி

மாசிலாமணி தேசிகர் வியக்கத்தக்க அரிய செயல் கள் பலவற்றை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்து பின் இறைவன் திருவடி நீழலையடைந்தார். திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத் தமிழைத் தவிர வேறு நூல்கள் இவர் செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

---

௬. தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர்

தோற்றம்

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள காட்டு மன்னார் குடியில், கார்காத்த வேளாளர் குலத்தில் இற்றைக்கு ஏறக் குறைய நூற்று எழுபது யாண்டுகட்கு முன் தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர் பிறந்தார். தாய் தந்தையர் பெயர் ஆண்டு முதலியன புலனாகவில்லை.

கல்விப் பயிற்சி

இளமையிற் பள்ளிக் கல்வியைக் கற்றுத் தேறிய பின் மேலும் இலக்கண இலக்கியங்களையும் நன்கு கற்றுப் புலமை பெறவேண்டுமென்று எண்ணினார். அந்நாளில் திருவாவடு துறையாதீனத்தில் சிவஞானமுனிவர் புலமைக்கடலாய் விளங்கியிருத்தலை யுணர்ந்தார். சிவஞான போதத்திற்கு விரிவுரை செய்தருளிய அப்பேராசிரியரிடம் இலக்கண இலக்கியங்களையும் சைவசித்தாந்த நூல்களையும் கற்றுத் தேறவேண்டுமென்று முடிவு செய்தார். அப்பெரியாரிடஞ் சென்று தமது வேணவாவை விண்ணப்பித்துக் கொண் டார். அப்பெரியார் இவருடைய நுண்ணுணர்வை எளிதி லுணர்ந்து கொண்டு தம் மாணவர் குழுவினுள் ஒருவராகச் சேர்த்துக் கல்வி கற்பித்தார். பல ஆண்டுகள் ஒழுங்காகக் கல்வி பயின்று ஆசிரியருக்கேற்ற மாணவராக விளங்கினார்.

தொட்டிக்கலை

தொண்டை நாட்டில் தொட்டிக்கலை என்னும் ஊரில் சிவஞான முனிவர் பெரும்பாலும் எழுந்தருளியிருத்தல் வழக்கம். சுப்பிரமணிய முனிவரும் ஆசிரியரைப் பின் பற்றித் தொட்டிக்கலையிலும் திருவாவடுதுறையிலு மாக வதிந்திருந்தார். இவர் தம் ஆசிரியரிடத்தில் பேரன்புடையவர்.

துறவு

திருவாவடுதுறையாதீனத்தில் பதின்மூன்றும் பட்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்த அம்பலவாண தேசிகரிடத்திலே சைவத்துறவும் சிவதீக்கையும் மெய்யறிவுரையும் பெற்ருர். ஆதீனத்தில் அறிஞர்களோடும் பெரியோர்களோடும் தங்கியிருந்தமையின் நாளடைவில் இவருடைய புலமை நிலேமையும் அறிவுவளமையும் தலேமை நிலேயை அடைந்தன. இவர் தம் ஆசிரியர்களிடத்திலே பேரன்பு செலுத்திஞர். நாடோறும் பல செய்யுட்கள் செய்வது இவருக்கு வழக்கம். இவ்வழக்கத்திஞல் இவருக்கு மதுரமாகவும் விரைவாகவும் செய்யுள் செய்யும் திறமை உண்டாயிற்று.

மதுரகவி

இவருடைய செய்யுளின் இனிமையைக் கண்ட அறிஞர்கள் இவருக்கு **மதுரகவி** என்று சிறப்புப்பெயர் வழங்கினர். இவர் தொட்டிக்கலேயில் நீண்ட காலந் தங்கியிருந்தபடியால் அவ்வூர்ப் பெயரும் இவர் பெயரோடு ஒட்டியது. ஆகவே இவருடைய பெயர் மதுரகவி சுப்பிரமணியத் தம்பிரான், தொட்டிக்கலேச் சுப்பிரமணியத் தம்பிரான் எனப் பலவாருக வழங்கலாயின. நாளடைவில் தம்பிரான் போய் முனிவராஞர்.

சமகாலப் புலவர்கள்

இலக்கணம் சிதம்பரநாத முனிவர், கச்சியப்ப முனிவர், இராமநாதபுரம் சோமசுந்தரம் பிள்ளே, காஞ்சிபுரம் சரவணப்பத்தர், சீகாழி வடுகநாத தேசிகர் முதலிய அறிஞர்கள் இவர்காலத்திருந்தவர்களாவர்.

இவரைப்போற்றிய செல்வர்கள்

தொட்டிக்கலேக் கேசவமுதலியார், வேதாசல முதலியார் என்னும் இருவர் சுப்பிரமணிய முனிவருடைய

கல்விச் சிறப்பை நன்குணர்ந்து பாராட்டிப் போற்றினர். மடம் ஒன்று அமைத்து அதில் இருக்குமாறு செய்து போற்றினார்கள். முனிவர் அச் செல்வர்களுடைய பெருந் தன்மையைத் தாம் பாடிய கலைசைக்கோவைக்கண் குறிப் பிக்கத் தொடங்கி "வேதாசலத்தின் புகழ்போல் விளங்குக வெண் சங்கமே," "தொட்டிக், கலைக்கேச வன்மெய்ப் புகழ் போல் விளங்குங் கதிர்ப்பிறையே," என்றும் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். சுப்பிரமணிய முனிவர் தங்கியிருந்த மடம் இப்போது "சாமியார் மடம்" என்னும் பெயரோடு வழங் கப் படுவதாகத் தெரிகிறது.

தனிப்பாடல்கள்

செய்யுள் செய்வதிற் சிறந்து விளங்கிய இவர் தனிப் பாடல்கள் பல செய்துள்ளார். அவை படிப்பார்க்கு இன்பம் பயக்கத்தக்கன. இவர் பாப்பாடுதலில் சிறந்து விளங்குதலையுணர்ந்த அம்பலவாண தேசிகர் ஒரு நாள், "நம்முடைய ஆசிரியராகிய திருச்சிற்றம்பல தேசிகர்மீது, 'குரு திருச்சிற் றம்பலவெங் கோ' என்பதை ஈற்றடியாக அமைத்து நேரிசை வெண்பா ஒன்று இயற்றுக," என்று கட்டளையிட்டார். இவர் உடனே,

> [1]"முனிக்குமுனி யானை முனிந்தே பொதியின்
> முனிக்குமுனி யாதளித்த மூர்த்தி—முனிக்குப்
> பொருகளிறு நீரூட்டும் பொன்னித் துறைசைக்
> குருதிருச்சிற் றம்பலவெங் கோ."

என்று பாடினார். இதனைக் கேட்ட அம்பலவாணதேசிகர் மகிழ்ந்தார். பாவின் பண்பையும் பொருள் நயத்தையும் வியந்து பாராட்டினார்.

---

1. முன் இக்கு முனியானை முனிந்து - முன்பு கரும்பு வில்லை யுடைய காமனைச் சினந்து. முனி - வில். முனி - யானைக்கன்று. பொரு - போர் செய்கின்ற. பொன்னி - காவிரி. துறைசை - திருவாவடுதுறை.

ஆதீனத்து ஓதுவார்களில் குருசாமியோதுவார் என்னும் பெயருடையவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் இசை பாடுவதில் வல்லவர். அவருடைய இசை மிக இனிமையாக இருக்கும். சுப்பிரமணிய முனிவர் ஒரு நாள் அந்தக் குரு சாமி யோதுவாருடைய இனிய இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து,

[1]"ஒருசாமி வாழ்திருக் கோமுக்தி யூர்தனில் உற்பவித்து
வருசாமி எங்கள் வயித்திய லிங்கம் வலம்புரிந்து
தருசாமி முத்தமிழ்ச் சங்கீத சாமிநற் சாந்தகுணக்
குருசாமி தீங்குரல் எந்நாளுங் கோகிலம் கோகிலமே."

என்னுஞ் செய்யுளைப் பாடினார்.

வெறிவிலக்கல் துறையில் அம்பலவாண தேசிகர்மீது சில செய்யுட்கள் செய்ய வேண்டுமென்று சில அன்பர்கள் விரும்பினர். அப்பொழுது சுப்பிரமணிய முனிவர்,

[2]"இத்தை யனையவுரு வில்லான் விடுமலரே
வைத்தகரை யோதடுக்க மாட்டாதே—நித்தநித்தம்
அங்கமுகங் காத்துறைசை அம்பலவா ணன்புயத்தில்
செங்கழுநீர்த் தாரனையே தேடு."

[3]"இந்தவச மந்தவசந் தன்மலைதற் கேதுசெயும்
நொந்தவச முற்றுட்கே நோக்குங்கால்—பைந்தொடியாய்
ஆண்டகுருத் தென்றுறைசை அம்பலவா ணன்புயத்தில்
பூண்டநிறச் செங்கழுநீர்ப் பூ."

---

1. கோமுக்தியூர் - திருவாவடுதுறை. வயித்தியலிங்கம் - குருசாமியோதுவார் தந்தை. கோகிலம் - குயில்.

2. இத் தையல் நைய - இப்பெண் நலியுமாறு. உருவில்லான் - காமன். மலர்ஏவை - மலர்க்கணையை. தகர் - ஆடு. ஐயோ, தடுக்கமாட்டாது. அம் கமுகம் கா துறைசை - அழகிய பாக்குச் சோலை சூழ்ந்த திருவாவடுதுறை. அனையே - தாயே.

3. இந்த அசம்-இந்த ஆடு. வசந்தன்-காமன். மலைதற்கு-போர் செய்வதற்கு. அவசம் - மயக்கம்.

என்னுஞ் செய்யுட்கள் இரண்டை இயற்றினார். சென்னைச் செல்வர்கள் சிலரும் சுப்பிரமணிய முனிவரும் ஒரு நாள் சென்னையில் உள்ள திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயிலுக்குச் சென்றனர். சென்னைச் செல்வரில் ஒருவர் பார்த்தசாரதி பெருமாள்மீது செய்யுள் ஒன்று இயற்ற வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டனர். சுப்பிரமணிய முனிவர் அதற்கு இணங்கி,

[1]"திருவல்லிக் கேணி வடிவந் தனஞ்சொற்கட் சீர்ச்சிலம்ப
திருவல்லிக் கேணி யலருமுன் னேயருள் செய்யவெழுந்
திருவல்லிக் கேணிபஞ் சொல்லிற்கண் முத்தங்கள் சிந்துந்
திருவல்லிக் கேணி மருவிய சங்கத் திருக்கரனே!" [கண்டாய்

என்னும் பாங்கி கூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றைப் பாடினார். பிறகு முனிவர் தமது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார். அங்கிருந்த அறிஞர்களிற் சிலர், "தாங்கள் திருமாலைப் பாடலாமா?" என்று கேட்டார்கள். உடனே இவர், "நான் திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் மீதுதான் பாடினேன்" என்று கூறிவிட்டுச் "சங்கத் திருக் கரனே" என்பதற்கு நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெரு

1. திருவல்லிக்கேணி மருவிய சங்கத்திருக்கரனே - திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளிய சங்கேந்திய பெருமானே, திரு வல் இக்கு எணி-முறையே திருமகளையும் சூதாடுகருவியையும் கரும்பையும் மானையும் போன்ற, வடிவம் தனம் சொல் கண் - வடிவத்தையும் தனத்தையும் சொல்லையும் கண்ணையும் உடைய, சீர்சிலம்பு அதிர் உ வல்லிக்கு-சிறப்பமைந்த சிலம்புகள் முழங்கப் பெற்ற இந்தக் கொடிபோல்பவளாகிய தலைவிக்கு, எணி அலரும் முன்னே - கதிரவன் தோன்றுவதற்கு முன்னரே, அருள் செய்ய எழுந்திரு. வல்லிக்கேள் - விலங்கைப் போல் சூழ்ந்து வருத்தும் உறவினர்கள், நிபம் சொல்லின்-பழிமொழிகளைக் கூறுவாராயின், கண்முத்தங்கள் சிந்தும் - கண்கள் முத்துக்களைப்போல நீரைச் சொரியும்.

மானே என்று பொருள் கூறி மற்றவைகட்கு முன் கூறிய வாறே உரைத்துத் தமது அறிவாற்றலைப் புலப்படுத்தினர். கேட்டவர்கள் மிக வியப்படைந்தனர்.

நூற்சிறப்பு

இவருடைய நூல்கள் கற்றவர்க்குக் களிபேருவகை யளிப்பன. கலைசைச்சிலேடைவெண்பா, திருவாவடுதுறைக் கோவை முதலியன புலவர் தேர்விற்கு அடிக்கடி பாடநூல் களாக அமைகின்றன. கலைசைச் சிலேடை வெண்பாவின் இருபொருள் நயம், மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளிப்பது.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

1. திருவாவடுதுறைக்கோவை
2. திருக்கலைசைக்கோவை
3. திருக்கலைசைச் சிலேடை வெண்பா
4. திருக்கலைசைச் சிதம்பரேசர் சந்நிதிமுறை
5. திருக்கலைசைச் சிதம்பரேசர் வண்ணம்
6. திருக்கலைசைச் சிதம்பரேசர் பஞ்சரத்தினம்
7. திருக்கலைசைச் சிவகாமியம்மை பஞ்சரத்தினம்
8. திருக்கலைசைச் சிதம்பரேசர் பரணி
9. திருக்கலைசைச் சிதம்பரேசர் கட்டியம்
10. திருக்குற்றாலச் சித்திரசபைத் திருவிருத்தம்
11. பழநிக் குழந்தைவேலர் பஞ்சரத்தினமாலை
12. சுப்பிரமணியர் திருவிருத்தம்
13. திருத்தணிகைத் திருவிருத்தம்
14. வடதிருமுல்லைவாயிற் கொடியிடையம்மை பிள்ளைத் தமிழ்
15. ஆயலூர் முருகர் பிள்ளைத்தமிழ்
16. திருச்செந்தில் சந்தவிருத்தம்
17. ஆவினன்குடிக் கைலாயநாதர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி
18. திருமாளிகைத்தேவர் திருவிருத்தங்கள்
19. திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் சிந்து
20. திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் சந்தவிருத்தம்

21. அம்பலவாணதேசிகர் பஞ்சரத்தினமாலை
22. அம்பலவாணதேசிகர் வண்ணம்
23. அம்பலவாணதேசிகர் ஆநந்தக்களிப்பு
24. சிவஞானமுனிவர் துதிவிருத்தங்கள்
25. சிவஞானமுனிவர் கீர்த்தனை

இவைகளையன்றி இன்னும் பல நூல்களை இவர் இயற்றியதாகத் தெரிகிறது. அந்நூல்களின் பெயர் தெரியவில்லை. திருவாவடுதுறைக் கோவை, கலைசைக் கோவை முதலிய சில நூல்களை, உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார். கலைசைச்சிலேடை வெண்பாவைப் பலர் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

கo. பொன்னெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப் புலவர்

தோற்றம்

"சர்க்கரைப் புலவர்" என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரோடு புலவர் வழிமுறை யொன்று சிறந்தோங்கி வருதலைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். இவ் வழிமுறைக்கு முதலாவதாக அமைந்த புலவருடைய காரணப் பெயர் பொன்னெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப் புலவர் என்பது. இப் பெயரைப் பெறுதற்கு முன்னர் இவருக்கு வழங்கிய இடுகுறிப்பெயர் யாதென்பது அறிய முடியவில்லை. ஆகவே முதலாவது சர்க்கரைப் புலவர் என்று நாம் இவரைக் குறிப்பிடுவோம். முதலாவது சர்க்கரைப் புலவராகிய இவர், சேது நாட்டிலே திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு அண்மையிலுள்ள கடாரம் என்னும் ஊரிலே இருநூற்றைம்பது யாண்டுகட்கு முன்னே சைவவேளாண்குடியிலே தோன்றினார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் சாந்தாப்பிள்ளை.

கல்வி கற்றல்

முதலாவது சர்க்கரைப் புலவர் நன்கு கல்வி கற்றுச் சிறப்படைய எண்ணினார். அந்நாளிலே திருவாவடுதுறை யாதீனத்திலே எட்டாவது பட்டத்திலே மாசிலாமணி தேசிகர் என்பவர் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பொழுது அங்கு சிவக்கொழுந்து தேசிகர் என்பவர் சின்னப் பட்டத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் பெரும்புலவர். சர்க்கரைப் புலவர் சிவக்கொழுந்து தேசிகரை ஆசிரியராகக்கொண்டு இலக்கண இலக்கிய நூல்களையும் சைவசித்தாந்த நூல்களையும் முறைமையாகப் பயின்று ஒப்பற்ற பெரும் புலவரானார். செய்யுள் பாடுந் திறமையுஞ் செம்மையாக அமைந்து திகழ்ந்தது. சுவைமிகப் பொலிய அவைமிக மகிழுமாறு சொற்பொழிவாற்றுந் திறனுஞ் சிறந்து விளங்கியது.

அரசர் அவைக்களப் புலவர்

கல்வியிற் பெருஞ் சிறப்படைந்த பிறகு பிறப்பிடமாகிய சேதுநாட்டிற்குத் திரும்பினார். அந்நாளில் சேது நாட்டைத் திருமலை விசயரகுநாத சேதுபதி என்பவர் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் புலவரின் கல்விப் பெருக்கையுஞ் சிறப்பையும் வருகையையுங் கேள்விப்பட்டார். இத்தகைய புலவரை நாம் வரவேற்றுப் போற்றுதல் நமது பெருமைக்கு மேலும் பெருமையை அளிப்பதாம் என்று முடிவு செய்தார். பெருஞ்சிறப்புடன் வரவேற்றுப் போற்றினார். தம் அரசாங்கப் புலவராக அமர்த்திக்கொண்டார்.

சர்க்கரைப் புலவர்

புலவர் அரசருடைய அவையிலே அரிய பெரிய சொற்பொழிவுகள் பல செய்தார். இனிமையான செய்யுட்கள் பலவற்றைப் புதிதாகப் பாடி மன்னருக்கு மகிழ்ச்

சியை உண்டாக்கினர். சமயம் பார்த்து அரிய சூழ்ச்சித் திறன்கள் பலவற்றை மன்னருக்குரைத்தார். எல்லாவகை யானும் புலவர் தமக்கு மிக இனியராய் விளங்குதலைக் கண்ட அரசர், புலவர்க்குத் தக்க சிறப்பான பெயர் ஒன்று கொடுக்க வேண்டும்; அப்பெயரும் இனியதாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினர். "சர்க்கரைப் புலவர்" என்று சிறப்புப்பெயர் வழங்கினர். அப்பெயர் இருநூற் றைம்பது ஆண்டுகட்கு மேலாக அவருடைய வழிமுறை யினருக்குந் தொடர்ந்து வழங்குவதாயிற்று. சின்னாளில் மறைந்தொழியத்தக்க பெயர்களாயில்லாமல் நல்ல பெய ரைத் தேர்ந்தெடுத்து வழங்கியது மன்னரின் அறிவு நலத் தை நன்கு விளக்குகிறதன்றோ?

பொன்னெட்டிமாலை

சர்க்கரைப்புலவர் இச்சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றதும் தமது இடுகுறிப்பெயரை இழந்தார். சர்க்கரை என்ப தற்கு முன்னர் பொன்னெட்டிமாலை என்னும் சொல்வந்து ஒட்டிக்கொள்வதற்கு வேறோர் செயல் காரணமாக விளங் கியது. சர்க்கரைப் புலவர் திருமலை விசயரகுநாத சேது பதியின் அவைக்களத்திலே கம்பராமாயணச் சொற்பொழி வைத் தொடர்ந்து நடத்தினர். கடல்தாவு படலச் சொற் பொழிவு நடந்துகொண்டிருந்தது. அனுமார் கடலைத் தாண்டியதைக் குறித்து விரிவாகப் பேசிக்கொண்டிருந் தார். அவையினர் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ச்சிக் கடலுள் திளைத்திருந்தார்கள். வியப்புற்றுக் கேட்டுக்கொண்டி ருந்த வேந்தர் புலவரைப் பார்த்து, "மிகப்பெரிய கடலை அனுமார் எப்படித் தாண்டினர்?" என்று கேட்டார். சொற்பொழிவிலேயே புலன் முழுமையையுஞ் செலுத்தி யிருந்த புலவர்க்குப் பரபரப்பும் உவகையும் களிப்பும் வெறியும் மிகுதியாயின. அவர் தம்மை மறந்தார். "இப்

படித்தான் தாண்டினார்" என்று கூறி உட்கார்ந்தபடியே மேலெழுந்துயர்ந்தார். பாய்ந்து சென்று அனுமார் சென்ற வகையைக் காட்டினார். மேல்விதானமாகக் கட்டியிருந்த நெட்டிமாலை யறுந்து புலவர் கழுத்தில் மாலையாக விழுந்தது. அவர் அரசு கட்டிலுக்கு அண்மையில் விழுந்தார். இந்நிகழ்ச்சி அங்கிருந்த அவையினருக்கும் அரசருக்கும் பெருமகிழ்ச்சியை அளித்தது. அரசர் விழுந்து விழுந்து நகைத்தார். பொன்னால் நெட்டிமாலை செய்து புலவருக்கு அணிந்து மகிழ்ந்தார். முற்றாட்டாக உழக்குடி என்னும் ஊரினைக் கொடுத்தார். தந்தப்பல்லக்கு வெள்ளிக் கட்டியத்தடி முதலியவைகளையும் கொடுத்தார். வேறு நன் கொடைகளும் வழங்கினார். "இராமாயணப் பிரசங்கம் பொன்னெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப்புலவர்" என்ற பெயரும் நீண்டது.

நீணாள் வாழ்ந்தவர்

இப்புலவர் நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்தார். திருமலை ரகுநாத சேதுபதி காலத்தில் மட்டுமன்றி, கிழவன் இரகுநாத சேதுபதி, விசயரகுநாத சேதுபதி ஆகியவர்களுடைய காலத்திலும் இவர் அரசாங்கப் புலவராக அமர்ந்திருந்தார். இவர் திருப்புல்லாணி இராமசாமி கோயிலில் இராமாயணச் சொற்பொழிவு செய்தார். அதனைக் கேட்டுவந்த இரகுநாத சேதுபதியின் உடன்பிறந்தவராகிய முத்துவயிரவ நாத தேவர், "கோடகுடி, கொந்தலான்வயல்" என்னும் இரண்டு சிற்றூர்களை இப்புலவர்க்கு நன்கொடையாக வழங்கினார்.

சவ்வாதுப் புலவர்

ஒருநாள் சர்க்கரைப் புலவர் இனிய பாக்கள் பலவற்றைப் பாடினார். சேதுமன்னர் சர்க்கரைப் புலவரின் பாடல்களைக் கேட்டு வியந்து அவரைப் புகழ்ந்து பலவாறு

பாராட்டினர். அப்பொழுது அங்கே சவ்வாதுப் புலவர் என்பவரும் இருந்தார். சர்க்கரைப் புலவரை மன்னர் வியந்து பாராட்டியது சவ்வாதுப் புலவருக்குப் பொறுக்க வில்லை. அவர் பேசத் தொடங்கினர். சர்க்கரையின் இனிப்புத் தொண்டைமட்டுந்தான். சவ்வாதின் மணமோ வெகு தொலை. அஃதாவது கண்ட கண்ட இடங்களெல் லாம் பரவும் என்று சொல்ல எண்ணினர். "சர்க்கரை தொண்டைமட்டும், சவ்வாது கண்டமட்டும்" என்று மிடுக்காகவும் வேடிக்கையாகவும் கூறினர். இவர் சொல்லி வாய் மூடுவதற்கு முன்னரே சர்க்கரைப் புலவர், தொண் டையும் கண்டமும் ஒன்றே என்னும் பொருளை உள் ளமைத்துக்கொண்டு, "அதுவும் அந்தமட்டுந்தானே" என்று சொன்னர். அவையினரும் அரசரும் இவருடைய சொற்றிறத்தை வியந்து பாராட்டினர்கள்.

அந்தணர் ஆணவத்தை அடக்குதல்

ஒருநாள் புலவர் கோட்டைப்பட்டினத்தில் இருந்து கோடகுடி என்னும் ஊருக்கு வந்தார். அங்கிருந்து தம் திருக்கூட்டத்தோடு சிறுகம்பையூருக்குச் செல்ல எண்ணி னர். சிவிகையிலேறிச் செய்யானம் என்னும் ஊரை யடைந்தார். அவ்வூரின் அந்தணர் தெருவழியே சென்றார். புலவர் சிவிகையிலேறிச் செல்வது அந்தணர்களிற் சிலருக் குப் பிடிக்கவில்லை. ஒருவர் தமது மந்திர வலிமையால் புலவர் கூட்டம் நடக்க முடியாதவாறு தடைப்படுத்தி விட்டார். புலவர் இச் செய்தியை உணர்ந்தார். தமது வழிபடு கடவுளை மனதில் எண்ணி,

> சத்ய ரகுராம தாசனின்சீர் கொண்டாடும்
> வித்துவான் உண்மை வெளியாகச்—சுற்றுமனைச்
> செய்யானப் பார்ப்பான் சிவிகைதடுத் தான்சிவனேர்
> ஐயாநற் புத்தி அருள்.

என்னுஞ் செய்யுளொன்றைப் பாடினார். அந்தணர் உள்ளத்தில் மயக்கம் கண்டுவிட்டது. அவர்கள் செய்வதொன்றும் அறியாமல் திகைத்து நின்றார்கள். அவர்களுக்கு அச்சம் உண்டாகிவிட்டது. புலவரைப் போற்றித் தமது குற்றத்தைப் பொறுக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அதன்பின் புலவர் தமது வழியே சென்றார். அந்தணர் அறிவும் ஒழுங்காகியது.

இவர் காலத்திய புலவர்கள்

அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர், சவ்வாதுப் புலவர், படிக்காசுப் புலவர், அமுதகவிராயர் முதலியோர் சர்க்கரைப் புலவர் காலத்தில் இருந்த புலவர்களாவர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

முதலாவது சர்க்கரைப் புலவராகிய இவர் தம் காலத்திய சேது மன்னர்கள்மேல் இனிய செய்யுட்கள் பலவற்றைப் பாடியதோடு திருச்செந்தூர் முருகக் கடவுள்மீது கோவையொன்றும் பாடினார். வேதாந்த சூடாமணி என்னும் நூலுக்கு உரையொன்றும் இப்புலவர் பெருமானால் செய்யப்பட்டது.

"சீர்கொண்டு வாழ்சந்த னசல வேலர்செந் தூர்ப்பொழிலில்
கார்கொண்டு வட்ட மதிமேற் பிறையும் கதிர்த்தனுசும்
ஏர்கொண்ட மீனமும் கொண்டுகும் பங்கொண் டிலங்குசிங்க
நேர்கொண்டு கர்க்கட கங்கொண்டிங் கோர்வல்லி நின்றதுவே"

என்பது திருச்செந்திற் கோவைப் பாடல். இப்புலவர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருந்து விண்ணுடைந்தார்.

கக. இரண்டாவது சர்க்கரைப் புலவர்

பிறப்புங் கல்வியும்

இவர் பொன்னெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப் புலவரின் மைந்தரான சீனிப் புலவருக்கு மகனாகத் தோன்றினார். தந்தையினிடத்திலும் பாட்டனாரிடத்திலும் இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுத் தேறினார். அகவை இருபது நிரம்புவதற்கு முன்னரே கல்வியில் தேர்ச்சியடைந்து நால்வகைச் செய்யுட்களையும் நன்கு பாடலானார்.

புலமையுங் கொடையும்

இராமாயணம் முதலிய நூல்களைச் சொற்பொழிவு செய்வதினும் செய்யுள்கள் பாடுவதினும் இவரும் பொன்னெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப் புலவரைப் போலவே சிறந்து விளங்கினார். இராமநாதபுரம் சமத்தானம் இவர் காலத்தில் பல சமத்தானங்களாகப் பிரிந்தபடியால் இவர் இராமநாதபுரச் சமத்தானப் புலவராக இருந்ததோடு சிவகங்கை சமத்தானப் புலவராகவும் விளங்கினார்.

தேளியூர்

சிவகங்கைச் சமத்தானாதிபதியாக இருந்த சசிவர்ண பெரிய வுடையாத் தேவர் என்பவர் முன்னிலையில் இவர் கம்பராமாயணச் சொற்பொழிவு செய்தார். இதன் பொருட்டு மேற்படி தேவர் தேளியூர் என்னும் சிற்றூரை முற்றூட்டாகக் கொடுத்தார். அந்த ஊர் குறைந்த விளைவுடையதாகவும் ஏரியில்லாததாகவும் இருந்தது. அதனால் வருத்தமடைந்த இவர் சமத்தானத்து அமைச்சர் தாண்டவராய பிள்ளையைக் கண்டு,

> "நஞ்சைபுஞ்சை விளைவுநிலம் நாலுபத்துக்
> கலந்தேளி நாலெட் டாண்டாய்ப்,
> பஞ்சைவிளை வாகுமதில் கண்வாயு
> மில்லையதிற் பாதி தந்தாய்;

> அஞ்சுபுல வோர்நாங்கள் அடுத்தசனம்
> ஐம்பதுபேர் ஆற்றா தையா,
> தஞ்சமென்றோ ரைப்புரக்கு முல்லைத்தாண்
> டவராயத் தருமவானே

என்னுஞ் [illegible]னார். தாண்டவராய பிள்ளை இதனைக் கண்டார். தம் அரசராகிய சசிவர்ண பெரிய வுடையாத் தேவரின் மகனான முத்து வடுகநாத தேவருக்கு இதனைத் தெரியப்படுத்தினார். தேளியூருக்குப் பதிலாக ஆச்சான்குளம் என்னும் ஊரைக் கொடுக்குமாறு செய்தார். அதைக் குறித்துப் புலவருக்கு எழுத்து மூலமாகவுந் தெரியப்படுத்தினார். இதனையறிந்த சர்க்கரைப் புலவர்,

> "சூழியணி தும்பிமுன்னே தோன்றியமால்
> சிவகங்கைத் துரைத்த னந்தான்,
> ஊழியுல குள்ளவரை தானரசு
> செய்பெரிய வுடையாத் தேவர்,
> தேளியூர்க் கேபதிலாச் சான்குளம்விக்
> ரமவருடந் திருநி ரூபம்,
> ஆழிதனி லமிர்தமெடுத் தேபுலவர்க்
> கீந்ததென அருள்செய் தானே."

என்னுஞ் செய்யுளால் தமது நன்றியறிதலைத் தெரியப்படுத்திக்கொண்டார். மற்றுமோர்முறை சசிவர்ணப் பெரிய வுடையாத் தேவர் முன்பு தாம் சொற்பொழிவு செய்ததற்கு நன்கொடையாக மருதன்குடி என்னுஞ் சிற்றூரில் நாற்பது செய்யும், காடாவயல் என்னுஞ் சிற்றூரில் முப்பது செய்யும் பெற்றனர்.

மயிலுங் கோழியும்

ஒருமுறை அரசர்குளம் வணங்காமுடியார் என்பவர் முன்னிலையில் சர்க்கரைப் புலவர் இராமாயணச் சொற்பொழிவு செய்தார். அவ்வவையில் வெண்பாப்புலிப்

புலவர் முதலிய புலவர்களும் பல செல்வர்களும் குழுமி யிருந்தனர். சொற்பொழிவு மிகச் சிறந்ததாய்க் கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையதாய் இனிமை யமைந்திருந்தது. வணங்காமுடியாரும் அவையோரும் புலவருடைய சொற் பொழிவைப் பெரிதும் பாராட்டினர். அந்த அவையிலே வடுகநாத தேசிகர் என்னும் பெரும்புலவர் ஒருவரும் வந் திருந்தார். சிறந்த புலவர் என்று தக்கோரால் நன்கு மதிக்கப் பெற்றவர் வடுகநாத தேசிகர். சீகாழிப்பதியின ராகிய அவர் நாவன்மையும் நன்கு அமையப் பெற்றவர். அப்புலவர் சும்மா இராமல், "இவ்வாறு யாமுஞ் சொற் பொழிவு செய்ய வல்லோம்; இவ்வாறு சொற்பொழிவு செய்தல் அருமையான செயலன்று," என்று கூறினர். கூறியதோடு இருந்தார் அல்லர். எழுந்து சர்க்கரைப் புலவ ரைப்போல் சொற்பொழிவு செய்துகாட்டத் தொடங்கி விட்டார். வடுகநாத தேசிகருடைய சொற்பொழிவு சர்க் கரைப் புலவருடைய சொற்பொழிவைப்போல் இனிமை பயக்கவில்லை. அவையிலிருந்த வெண்பாப்புலிப் புலவர்,

"சர்க்கரைமஞ் ஞைக்கிணையாய்த் தான்வடுக நாதனெனும்
குக்குடமுங் கூடநடங் கொண்டதோ—தொக்க
இணங்கார் முடியை இடறுகின்ற வெற்றி
வணங்கா முடிசபையில் வந்து."

என்னும் வெண்பா ஒன்றைப் பாடினர்,

இவர் காலத்திய புலவர்கள்

வெண்பாப்புலிப் புலவர், சீகாழி வடுகநாத தேசிகர் முதலியோர் இவர் காலத்திய புலவர்களாவர்.

இவருடைய மக்கள்

இவருக்குச் சாந்துப் புலவர், சீனிப் புலவர், உய்யவந் தாப் புலவர், முத்து முருகப் புலவர் என்னும் பெயர்களை யுடைய நான்கு மக்கள் இருந்தனர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

1. மண்டலக்கோட்டை வண்டுவனப்பெருமாள் ஊசல்
2. திருப்பத்தூர் வைரவ ரலங்காரம்
3. திருப்புனவாயிற் பள்ளு
4. காலசங்காரமூர்த்தி வெண்பா வண்ணம்
5. புதுக்கோட்டைத் தட்சிணாமூர்த்தி மும்மணிக்கோவை
6. நட்சத்திரமாலை
7. தாண்டவராயபிள்ளைமீது கோவை
8. புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் வண்ணம்
9. வணங்காமுடியார் வண்ணம்
10. திருவாடானைச் சித்திரகவியலங்காரம்

முதலியன இவர் இயற்றிய நூல்களாம். தனிப்பாடல்கள் பல.

கஉ. சாந்துப் புலவர்

பிறப்புங் கல்வியும்

சாந்துப் புலவர், இரண்டாவது சர்க்கரைப் புலவரின் மூத்த புதல்வராகத் தோன்றினார். தந்தையாரிடமே கல்வியை நன்கு கற்று இளம் பருவத்திலேயே பெரும்புலவராகிவிட்டார்.

குட்டிநாக பந்தம்

இரண்டாவது சர்க்கரைப் புலவர் காலத்தில், மருது பாண்டியன் என்பவர் பேரும் புகழும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கினார். சர்க்கரைப் புலவர் அந்த மருது பாண்டியனைக் காண எண்ணினார். அட்டநாக பந்தம் என்னும் ஓவியச் செய்யுள் ஒன்றை அந்தப் பாண்டியன்மீது இயற்றிப் பாம்புப் படமும் எழுதி முடித்து வைத்தார். பிறகு தாம் சிவபூசை செய்யச் சென்றார். அந்தச்சமயத்தில்

இளைஞராகிய குட்டிச் சாந்துப் புலவர் அட்டநாக பந்தம் எழுதப்பெற்ற தாளை எடுத்துப் பார்த்தார். அட்டநாக பந்தம் முதலிய ஓவியக்கவிகள் எழுதுவதில் அவருங் கெட்டிக்காரர். ஆகவே அந்த அட்டநாக பந்தத்தாளில் தாமும் ஒரு சிறிய அட்டநாக பந்தத்தை எழுதிவைத்து விட்டார். சாந்துப் புலவரின் தந்தையார் பிறகு தமது திருக்கூட்டத்துடன் மருது பாண்டியனிடத்திற்குப் புறப்பட்டார். அவர் அட்டநாக பந்தம் எழுதப்பெற்ற தாளை விரித்துப் பார்க்கவில்லை. ஆகவே அந்தச் சிறிய அட்டநாக பந்தத்தைப் பற்றி அவருக்கு ஒன்றுந்தெரியாது. இவருடைய வரவை மருதுபாண்டியன் உணர்ந்தார். எதிர்கொண்டு வரவேற்றுப் போற்றினர். மருது பாண்டியனுடைய அவைக்களத்தை யடைந்த புலவர் அட்டநாக பந்தச் செய்யுளைக் கூறிச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர். செய்யுள் புலவருக்கு நினைவில் இருந்தபடியால் அவர் தாளை விரித்துப் பார்க்கவில்லை. பாட்டைக் கூறிச் சொற்பொழிவை முடித்தபிறகு பாட்டெழுதிய தாளை யெடுத்து விரித்துப் பார்க்காமலே மருது பாண்டியனிடத்தில் கொடுத்து விட்டார். மருது பாண்டியன் அத்தாளைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அதற்குள் பெரிய அட்டநாக பந்தம் ஒன்றும் சிறிய அட்டநாக பந்தம் ஒன்றும் இருக்கக் கண்டார். அவர் உடனே புலவரைப் பார்த்து, "கவிராசரே! தங்களுடைய அட்டநாக பந்தம் குட்டி போட்டிருக்கிறதே என்னை?" என்று உசாவினர். புலவர் தம்முடைய நுண்ணறிவால் ஒருவாறு ஊகித்துணர்ந்து கொண்டார். "குழந்தையைக் கேட்க வேண்டும்" என்று மறுமொழி கூறினர். இவ்வாறு பாவேந்தர் பகர்ந்ததைக் கேட்ட பூவேந்தர், "குழந்தையா? யாருடைய குழந்தை? அஃது எங்கே இருக்கிறது?" என்று கேட்டார்.

சாந்துப்புலவர் வருகை

சர்க்கரைப் புலவர், "நம்முடைய குழந்தைதான்" என்றார். மருதுபாண்டியர், "உங்களுடைய குழந்தையா? அக் குழந்தைப்புலவரை அழைத்துவரச் சொல்லுங்கள். நான் பார்க்க வேண்டும்," என்று கூறிச் சிவிகையையும் அனுப்பத் தொடங்கினார். இதனைக் கேட்ட புலவர், அரசர் பார்ப்பின், பார்வைக்குற்றம் (திருட்டி தோடம்) ஏற்படுமே என்று அஞ்சினார். தாம் ஊருக்குப் போய் அனுப்புவ தாகக் கூறினார். மருது பாண்டியரோ, "அஃதெல்லாம் முடியாது; இப்பொழுதே அழைத்தாக வேண்டும். அப்புல வரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்கு மிகுந்த பற்றுண் டாகிவிட்டது," என்று விடாப்பிடியாக விளம்பினார். வேறு வழியில்லாமல் புலவர் சிவிகையைத் தம்முடைய ஊருக்கு அனுப்பினார். சிறிது நேரத்திற்குள் சாந்துப் புலவர் சிவிகையில் வந்து சேர்ந்தார். சிறுவராகிய சாந்துப் புல வரைக் கண்டு மருது பாண்டியன் மகிழ்ச்சியடைந்தார். பக்கத்தில் வரவழைத்துத் தழுவிக் கொண்டார். பிறகு அவரைப் பார்த்து, "இதில் குட்டி நாகபந்தம் வரைந்து பாட்டெழுதியவர் யாவர்?" என்று உசாவினார். சாந்துப் புலவர், "யான்தான் எழுதினேன்" என்று துடுக்காகப் பதிலுரைத்தார். "முன்னே முளைத்த காதினும் பின்னே முளைத்த கொம்பு வலிமையுடைத்து" என்று கூறி மருது பாண்டியன் மகிழ்ந்தார். பிறகு சர்க்கரைப் புலவரைப் பார்த்து, "புலவரே! இன்றுமுதல் குழந்தை என்னிடத் தில் இருக்கட்டும்; ஆகவேண்டியவைகளை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்," என்று கூறினார். இதனைக் கேட்டுச் சர்க்கரைப் புலவர் திடுக்கிட்டார். பிறகு மருது பாண்டி யனைப் பார்த்து, "அரசே! பையன் இலக்கண இலக்கியங்களை இன்னும் நன்றாகக் கற்றுணர்ந்திலன். அகவை பதினாறு

தான் நிரம்புகின்றது. கல்விப்பயிற்சி நன்றாக முடிவு பெறட்டும்; அதன்பிறகு இவனைத் தங்களுடைய அவைக் களப் புலவனாக இருக்கச் செய்து விடுகிறேன்,'' என்று கூறினார். இதனைக் கேட்ட மருது பாண்டியன், "பையன் இப்பொழுதே பெரும்புலவர்தாம். இன்னும் பெரும் புலவராக்க வேண்டுமென்று விரும்பினால் தாங்களும் கூட வந்திருக்கலாம். இன்றேல் இங்குள்ள புலவர்களைக்கொண்டு கற்பிக்கச்செய்கின்றேன்,'' என்று கூறினார். இவ்வளவு தொலை இயம்பிய பிறகும் புலவரால் மறுக்க முடியவில்லை. சாந்துப் புலவரை மருது பாண்டியனிடம் விட்டு விட்டுத் தம்மூர் போய்ச் சேர்ந்தார்.

மேலுங்கல்விகற்றுச் சிறப்படைதல்

"அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்பும்'' என்னும் மொழி, சாந்துப் புலவரிடத்தில் உண்மையாகிவிட்டது. அன்றுமுதல் சாந்துப் புலவர் மருது பாண்டியனின் அரண் மனை வளர்ப்புப் புலவராகி விட்டார். மருது பாண்டியன் தன் அவையிலிருந்த சிறந்த புலவர்களைக்கொண்டு மேலும் பல நூல்களைக் கற்பிக்கச்செய்தார். சாந்துப் புலவர் மேலும் பல நூல்களைக் கற்று ஒவியச்செய்யுள்கள் இயற்று வதினும் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றுவதினும் சிறந்து விளங் கினார். மேலும் மருதுபாண்டியனுக்கு அமைச்சரைப் போலிருந்து சூழ்ச்சித்திறங்கள் பலவற்றையுங் கூறினார்.

உடனிருந்த புலவர்கள்

சாந்துப்புலவர் மருதுபாண்டியனிடத்தில் இருந்த காலத்தில் சவ்வாதுப்புலவர், வெண்பாப்புலிப்புலவர், முத்துமாரியப்பேந்திரக்கவிஞர், வால சரசுவதி முத்து வேலுக்கவிராசர் முதலிய பல புலவர்கள் சாந்துப் புலவ ரோடிருந்தனர்.

பிளவை நோய்

மருது பாண்டியனுக்கு இராசபிளவை நோய் உண்டாகியது. எவ்வளவோ மருத்துவங்கள் செய்தும் அந்நோய் தீரவில்லை. அப்பொழுது முதியவர் ஒருவர் மருதுபாண்டியனிடம் வந்தார். அவர் மருதுபாண்டியனைப் பார்த்து, "முருகன் அடியார்கள் திருநீறளிப்பின் இந்நோய் அகலும். நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிப்பிள்ளைகள் முருகக்கடவுள் மீது பேரன்புடையவர்கள். அவ்வணிகர்களுக்குக் குல தெய்வமும் அறுமுகப் பரமன்தான். ஆகையால் அகப்படுகிற செட்டியார் ஒருவரைப் பிடித்துத் திருநீறு போடச் சொல்லுவது நல்லது," என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். அம் முதியவர் உரையை மருதுபாண்டியர் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டார். ஏவலர் சிலரைப் பார்த்து, "நீங்கள் தனவணிகர்கள் ஊரை நோக்கிச் செல்லுங்கள். முதலில் உங்களுடைய பார்வையில் அகப்படுகிற செட்டியாரை என்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்," என்று சொல்லியனுப்பினார்.

காடப்ப செட்டியார்

மருதுபாண்டியன் கட்டளைப்படி ஏவலர் புறப்பட்டனர். அவர்கள் செட்டியாரைத் தேடிக்கொண்டு செல்லும் போது, காடப்ப செட்டியார் என்பவர் உப்பு மூட்டைகளை எருதுகளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு வாணிகத்தின் பொருட்டு எதிரே வந்து கொண்டிருந்தார். ஏவலர்கள் உடனே அந்தச் செட்டியாரைக் கைப்பிடியாக அழைத்துக்கொண்டுபோய் மருதுபாண்டியன் முன்பு விட்டனர். செட்டியார் யாது தீமை நேரிடுமோ என்று அஞ்சியவராய் அரசர் முன்பு நின்றார்.

பிளவை நீங்குதல்

மருதுபாண்டியன் செட்டியாரைப் பார்த்து முகமன் மொழிகள் கூறினர். "உமது குலதெய்வமாகிய முருகக் கடவுளை வேண்டிக்கொண்டு இந்நோய் நீங்குமாறு எனக்குத் திருநீறு அளிப்பீராக," என்று கூறினர். செட்டியாருடைய அச்சம் சிறிது தீர்ந்தது. அவர், "எம்பெருமானே! மருதுபாண்டியனுக்குண்டாகியுள்ள இந்நோயைத் தீர்த்தருள் செய்து என்னையும் இவ்விடத்திலிருந்து வெளியேற்றியருளுதல்வேண்டும். குன்றையில் எழுந்தருளிய சண்முக நாதா! உன் திருவடிகளே எனக்கு இப்போது துணை" என்று எண்ணித் திருநீறு கொடுத்தார். பல நாட்களாக உறக்கமற்று வருந்திய மருதுபாண்டியன் அன்றிரவு நன்ருக அயர்ந்து தூங்கினர். அப்பொழுது இளந்துறவியொருவர் மயில்தோகையுடன் வந்து தன் பிளவையைப் பிதுக்கி அதன் ஆணியை எடுத்து ஒரு வாழையிலையில் வைத்துவிட்டுப் பிளவைவாயில் திருநீற்றைப் பூசியதாகக் கனவுகண்டு உடனே விழித்துக்கொண்டு பார்த்தார். கனவு நனவாக இருந்தது. மருதுபாண்டியன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். தம்முடைய ஆதரவில் அச்சத்துடன் இருந்த செட்டியாரை அழைத்தார். "செட்டியாரே! எனக்கு அப்பனும் அம்மையும் நீவிர்தாம். உம்முடைய அருளால் யான் உயிர் பிழைத்தேன். முருகன் உம்முடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கி எனக்கு அருள்புரிந்தான்," என்று கூறிச் செட்டியாரைப் புகழ்ந்து போற்றினர். தம்முடனேயே எப்போதுந் தங்கியிருக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டார்.

குன்றையில் திருப்பணி

தமக்கு அருள்செய்த முருகன் குன்றக்குடி என்னும் மயில்மலைச் சண்முகநாதன் என்று செட்டியார் மூலமாக மருதுபாண்டியன் உணர்ந்தார். குன்றக்குடிக்கு வந்து

அறுமுகக் கடவுளைப் போற்றி வணங்கினர். குன்றைச் சூழ்ந்து காடாக இருத்தலைக் கண்டு வருந்தினர். காட்டைக் களைந்து சீர்திருத்தினர். கோயிலில் பல திருப்பணிகள் செய்தார். தென்னஞ் சோலைகள் வைத்து வளர்த்தார். மருதாபுரி என்னும் தடாகம் வெட்டினர். மற்றுங் கோயி லுக்குச் செய்யவேண்டிய திருப்பணிகளை யெல்லாஞ் செய்துகொண்டு அவ்விடமே தங்கியிருந்தார்.

மயூரகிரிக் கோவை

தமக்குப் பேரருள் செய்த முருகன்மீது கோவை ஒன்று இயற்றவேண்டுமென்று சாந்துப் புலவரிடந் தெரி வித்தார். உடனே சாந்துப் புலவர் முருகக்கடவுள்மீது கோவையைப் பாடி அரசர் தலைமையில் கோயிலில் அரங் கேற்றஞ் செய்தார். அக்கோவையில் மருதுபாண்டியன் திருப்பணிகளைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறினர்.

"செந்திரு மார்பன் மருது நராதிபன் செப்புகென்ன
மைந்தர்செல் வத்தொடு மாஞானம் வேண்டி மயூரகிரிப்
பைந்தமிழ்க் கோவையைப் பாடினன் சர்க்கரை பாலனெங்கள்
இந்திரன் சாந்து மகிபால வால கவீச்சுரனே"

என்பது மயூரகிரிக் கோவையின் சிறப்புப் பாயிரம். இக் கோவையைத் தவிர வேறு பல நூல்களையும் தனிப்பாடல் களையும் சாந்துப் புலவர் இயற்றியுள்ளார்.

கரு. சர்க்கரைமுத்து முருகப்புலவர்

தோற்றமுங் கல்வியும்

சர்க்கரைமுத்து முருகப்புலவர் என்னும் இவர் இரண்டாவது சர்க்கரைப் புலவருடைய மூன்றாவது மகனுவர். மயூரகிரிக்கோவை பாடிய சாந்துப் புலவருக்குத் தம்பியாராவர். தந்தையாரிடத்திலும் பிறரிடத்திலும் கல்வியை நன்கு கற்றுத்தேறினார். அரசர்களுடைய அவைக்களப் புலவராகவும் சொற்பொழிவுகள் செய்பவராகவும், பாடல்கள் இயற்றிச் சிற்றரசர்களின் நன்கொடையைப் பெற்று வாழ்க்கை நடத்துபவராகவும் விளங்கினார்.

ஓலைத்தூக்கு

இவர் முத்துராமலிங்க சேதுபதி காலத்திய அமைச்சர் முத்திருளப்பபிள்ளையின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவர். ஒருகால் முத்திருளப்பபிள்ளையை இவர் பார்க்கச் சென்ற பொழுது பின்வருஞ் செய்யுளை எழுதி முத்திருளப்ப பிள்ளைக்கு முன்னதாக அனுப்பிவைத்தார்.

"சித்திரகவி மதுரகவி நாகபந் தக்கவிகள்
செப்புகவி வர்க்க மெல்லாம்
திரைநெடுங் கடன்மறை திறந்ததென வேபாடு
தேசப்ர சித்த கவியாம்
முற்றுசொற் பாரத இராமா யணம்பெரிய
முதிர்காவி யக்கட லெலாம்
முழுகிமுன் னிலைகண்ட சர்க்கரைக் கவிமுத்து
முருககவி எழுது மோலை
சத்ரபதி சேதுபதி மந்த்ரிமுத் திருளப்ப
உதாரன்எதிர் வந்து காண்க
சகலகலை இலக்கண இலக்கியக் கடலெலாம்
தப்பாப்பிர சங்க கவியாம்
எத்திசைக ளும்புகழும் இராசசமு கங்களுக்
கேத்திடும்உ லாமா லையாம்
இன்பநெடு வாரிதி எழுதினேம் இதுகண்டு
எதிர்கொண்டு காண்க வரவே."

நானூறு

அமைச்சர் முத்திருளப்பர் இவருக்கு நன்கொடை ரூபா நூறு வழங்க முடிவு செய்தார். எழுத்தாளரைப் பார்த்து, "(நானூறு ரூபா) நான் நூறு ரூபா கொடுக்கச் சொன்னதாக ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொண்டு வாரும்" என்றார். எழுத்தாளர், நான் நூறு ரூபா - என்று சொல்லியதை - நானூறு ரூபா - என்று சேர்த்து எழுதிக்கொண்டு வந்தார். இதனைக் கண்ட அமைச்சர் அதனைக் கிறுக்கி விட்டு நூறு என்று எழுதிவரச் சொன்னார். இதனைப் பார்த்த புலவர், "பெரியீர்! கிறுக்குத் தீயவர்களிடம் இருப்பது. இக்கிறுக்குத் தங்களுடைய ஓலையில் இருக்கக் கூடாது," என்னும் பொருளை யமைத்து,

"ஒறுக்குமதி வேந்தருக்கும் கள்ளருக்கும் நீதிதப்பி
ஒழுகி னோர்க்கும்
கிறுக்குவரச் செயுந்துரையே பாவாணர் ஓலையினுங்
கிறுக்குண் டாமோ ?
பொறுக்குமர சுரிமைமுத்து ராமலிங்க சேதுபதி
பூமி யெல்லாம்
நிறுக்குமதி மந்திரிமுத் திருளப்பா அருளப்பா
நிருபந் தானே."

என்னுஞ் செய்யுளைப் பாடினார். இதனைக்கேட்ட அமைச்சர் ஓலையை அப்படியே கொடுத்துவிடச் சொன்னார். புலவருக்கு ரூபா நானூறு கிடைத்தது.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

பழைய திவாகரம் பன்னிரண்டு தொகுதியையும், திருத்தியும் விளக்கியும் கூட்டியும் புதுக்கியும் **பொருள் விளக்கம்** என்னும் பெயர்கொடுத்து உலகிற்குதவினார். **மிழலைச் சதகம்** என்னும் நூல் ஒன்று இவரால் இயற்றப் பெற்றது.

"அடுக்கப் படிக்கின்ற செந்தமிழ்ப் பாவல ராரினையும்
தடுக்கப் படிக்கின்ற கல்விகல் லாரிந்தத் தாரணிமேல்
கொடுக்கப் படிக்கின்ற கல்விநன் றாய்வந்து கூடியபின்
நடக்கப் படிக்கின்ற நாட்டார் மிழலை நராதிபரே:

ஆழி நடக்கும் பரிதேர் நடக்கும் அறுமுகனார்
கோழி நடக்கும் பசுவே றுவணக் கொடிநடக்கும்
வாழி நடக்கு மிழலைநன் னாட்டு வரம்புடையார்
மேழி நடக்கின் நடவாத தொன்றில்லை மேதினிக்கே."

என்பன அச்சதகத்தின் இரண்டு செய்யுட்களாம். மேலும் இவர் செங்காலபிள்ளை மடத்தில் திருக்கோவில்கொண்டெழுந்தருளிய வயிரவக்கடவுளின் பேரிற் பஞ்சரத்தினம் ஒன்றும் பாடினார். அப்பஞ்சரத்தினம் செங்கால வீரப்பெருமாள் பிள்ளை என்பவர்க்கு மக்கட்பேறு வேண்டியதன் பொருட்டுப் பாடப்பட்டதாக அப்பஞ்சரத்தினச் செய்யுள் ஒன்றால் தெரிகிறது.

கொட்ட மிட்ட முடுவன்மீ தேறியோர்
கோடி கோடி பிரமாண்ட மெங்குமே,
வட்ட மிட்டரின் காவலி னல்வெற்றி
மாலை யிட்டயன் மாலான வாகின்றார்,
அட்ட திக்கும் புகழ்பரப் பிரமனின்
ஆணை தப்பி நடந்தவர்க் குய்வுண்டோ
மட்டு லாவுஞ்செங் காலன்ம டத்தினில்
வளரும் எங்கள் வயிரவ மூர்த்தியே.

என்பது அந்தப் பஞ்சரத்தினச் செய்யுளுள் ஒன்றாகும். இப்புலவர் தமது முன்னோரின் மகமைகளைத் தமக்கும் உரிமையாகப் பெற்றிருந்ததுடன் தாமும் புதிதாகச் சில மகமைகளைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தார்.

கசு. முத்தப்ப செட்டியார்

தோற்றம்

அண்டரும் புகழுந் தண்டமிழ் உலகில், மட்டிலாப் புகழ்சேர் செட்டிமார் நாட்டில், கீழைச் சிவப்பட்டி என்னும் ஊரில், தனவணிக குலத்தில் 1760-ஆம் ஆண்டில் முத்தப்ப செட்டியார் பிறந்தார். தந்தையார் பெயர் அழகப்ப செட்டியார், தாயார் பெயர் இலக்குமிஆச்சி.

கல்வி

முத்தப்பர் இளமையிற் பள்ளியில் வைக்கப்பட்டார். அக்கால வழக்கப்படியும் குலவழக்கப்படியும் கல்வி கற்கத் தொடங்கினார். சின்னாள் ஆசிரியரிடத்தில் கல்வி கற்றார். சில ஆண்டுகளிற் பள்ளிப்படிப்புக்குப் புள்ளி வைக்கப் பட்டது. முத்தப்பர் குன்றைமுருகனிடத்திலே அளவு கடந்த பேரன்புகொண்டு, அடிக்கடி சென்று போற்றி வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தார். முருகனுடைய திருவருளால் கலையறிவு சிறந்தோங்கியது.

வறுமையுந் தொழிலும்

முத்தப்பர் காலத்திலே தனவணிகர்கள் இக்காலத்தைப்போல் உயர்ந்த வாணிகங்கள் செய்து சிறந்த வாழ்வு நடத்தவில்லை. பலசரக்குவாணிகம் உப்புவாணிகம் முதலியன செய்தார்கள். வீடு வாசல்களும் இக்காலத்தைப் போற் சிறந்ததாக மாடகூடங்களோடு அமைக்கவில்லை. பொதுவான சிறு இல்லங்களையே அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். முத்தப்பருடைய இளமைக் காலத்தில் இவருடைய குடும்பம் மிக வறிய நிலைமையில் இருந்தது. முத்தப்பர் உப்புவாணிகஞ் செய்து அதன் வருவாயைக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தத்தொடங்கினார். உப்பு வாங்கிச் சாக்கிலிட்டுக்கட்டி அதனைத் தலையில் தூக்கிக் கொண்டுபோய்ப் பக்கத்தூர்களிற் கூடும் சந்தைகளில்

விற்கலானார். ஒருநாள் ஒரு சிற்றூரில் கூடிய சந்தைக்கு இவர் உப்பு விற்கச்சென்றார். முத்தப்பர் பதினைந்து நாழிகைக்கே சந்தைக்குப் போய்விட்டார். சந்தை மூன்று சாமங்கட்கு மேலேதான் கூடுவது வழக்கம். முத்தப்பர் ஓரிடத்தில் தமது கடையைப் பரப்பினார். இவரிடம் உப்பைத்தவிரக் காசும் இல்லை. உணவுங்கொண்டு வரவில்லை விறகில்லாமல் எரியும் பெருமை பொருந்திய வயிற்றுத்தீ முத்தப்பருடைய வயிற்றிலே பற்றிக்கொண்டு நன்றாக எரியத்தொடங்கிவிட்டது. அதன் கொடுமைக் காற்றாத முத்தப்பர் சோர்ந்து தளர்ந்து உட்கார்ந்திருந்தார். அண்மையிலிருந்தன செட்டியார் வீடுகள் பல. ஒரு செட்டியார் தம் வீட்டுத்திண்ணையில் நின்று சந்தையைப் பார்த்தார். அவர் முத்தப்பரைக் கண்டார். 'பசித்தோர் முகம்பார்' என்றார் பட்டினத்தடிகள். முத்தப்பருடைய பசிமுகம் அவர் ஒன்றும் உண்ணவில்லையென்பதை அவருடைய முகம் வெளிப்படுத்திவிட்டது. செட்டியார் முத்தப்பரிடம் வந்தார். "மிகக் களைத்துப்போய் இருக்கிறாயே; ஒன்றுஞ் சாப்பிடவில்லையா?" என்று உசாவினார். இல்லையென்றார் முத்தப்பர். செட்டியார் உப்பைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு வேறோர் ஆளிடம் கூறிவிட்டு முத்தப்பரைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். வயிறார உணவிட்டார். உண்டு பசியாறிய முத்தப்பர் தம் பசிப்பிணி மருத்துவனாகிய அச்செட்டியாரை அன்போடு நோக்கினார்.

> "அன்போ டறுசுவையோ டன்னமளித் தாதரவாய்
> என்பசியைத் தீர்த்துவிட்ட தென்னினமே—பின்பிந்
> நகரத்தார் தங்களிடம் நண்ணிக் குபேரன்
> பகருகடன் கேட்கவரும் பார்."

என்று ஒரு வெண்பாவைப் பாடினார். அன்று தொட்டு அச்செட்டியாருக்குமட்டுமன்றி தனவணிகர்கள் எல்லோருக்குமே செல்வம் பெருகத் தொடங்கிவிட்டது.

செவ்வூரும் முத்தப்பரும்

ஒரு சமயம் செட்டியார் செவ்வூர் என்னும் ஓர் ஊருக்குச் சென்றார். அவ்வூரார்கள் வாயுபசாரமாகப் பேசினார்களே யன்றிச் சாப்பிடச் சொல்லவில்லை. இவரையோ பசி வாட்டத்தொடங்கியது. உடனே இவர் அங்கிருந்து ஒரு செட்டியாரைப் பார்த்து

"எவ்வூர்க்குப் போனாலும் எவ்வுலகஞ் சென்றாலும்
செவ்வூர்க்குப் போகமனஞ் செல்லாதே—அவ்வூரார்
பார்த்திருக்க உண்பார் பசித்தோர் முகம்பாரார்
கோத்திரத்துக் குற்ற குணம்."

என்று ஒரு செய்யுளைப் பாடினார். இதனைக்கேட்ட செட்டியார் அந்தோ ஊர் முழுவதற்கும் வசை நேரும்படியாக நடந்துகொண்டோமே என்று உள்ளம் வருந்தினார். இவரைப் புகழ்ந்து போற்றி உண்விட்டுக் குற்றம் பொறுத்தருளவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டார். செட்டியார், தாம் பாடிய பாட்டை இசைப்பாட்டாக மாற்றிச் சென்றார்.

அரியக்குடியும் முத்தப்பரும்

ஒருநாள் ஒரு வேலையை முன்னிட்டு முத்தப்பர் அரியக்குடி என்னும் ஊருக்குச் சென்றார். ஊரார்கள் முத்தப்பரை வரவேற்றுப் போற்றவுமில்லை. ஆகவேண்டிய காரியத்தை நிறைவேற்றி யனுப்பவும் இல்லை. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு இவரை ஒரு பொருட்படுத்தாமல் இருந்துவிட்டனர். பார்த்தார் முத்தப்பர்: ஏது எல்லோரும் பெரியவர்களாக இருக்கிறார்கள். பாடல் பெறாவிட்டால் ஒழுங்கிற்கு வரமாட்டார்கள் போல் இருக்கிறதே என்று எண்ணினார்; பாடத்தொடங்கி,

"அரியக் குடிநகரம் அத்தனைபேர் அத்தனையும்."

என்றார் : இதனைக்கேட்டவர்கள் அஞ்சி, "வசைபாடாதீர்கள். ஆகவேண்டியவைகளைச் செய்கிறோம். அறிவற்ற எங்களுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்துப் பாட்டை இசையாகவே முடித்தருளுங்கள்" என்று வேண்டிக்கொண்டனர். முத்தப்பர் தாம் தொடங்கிய விருத்தத்தை வெண்பாவாக யாற்றி,

"அரியக் குடிநகரம் அத்தனைபேர் சுற்று
வரிசைக் குடியாக வாழ்க—பெரிய
தெரியாரைப் போன்றிருந்தார் தேடிவந்தார் பின்னர்
உரியாரைப் போன்றார் உகந்து."

என்று பாடலை முடித்தார். ஊரார்கள் ஆகவேண்டிய காரியத்தை முடித்துப் புகழ்ந்துபோற்றி யனுப்பிவைத்தார்கள். முத்தப்பர் வாக்குப்படி இன்றைக்கும் அவ்வூரார்கள் ஒரு வரிசைக்குடியாகவே இருக்கின்றனர்.

சட்டியார்

முத்தப்பர் வாணிகத்தின் பொருட்டு ஒருமுறை ஓர் ஊருக்குச் சென்றார். ஒரு தெருவழியே சென்றுகொண்டிருந்தபோது அத்தெருவில் இருந்த விலைமகள் ஒருத்தி செட்டியாரைப் பார்த்தாள். அவள் ஆணவமும் பணச் செருக்கும் உடையவள். அவள் செட்டியாரைப் பார்த்துக் கேலி செய்ய எண்ணினாள். "பெரியாரைப் பேணு தொழியிற் பெரியாரால், பேரா விடும்பை தரும்" என்னும் தெய்வப் புலவர் திருவாய்மொழியை எண்ணாதவளாய்ச் செட்டியாரைப் பார்த்து, "வாரும் ஐயா சட்டியாரே!" என்று அழைத்தாள். முத்தப்பர் அவ் விலைமகளைப் பார்த்து, "ஆம் அம்மா வந்தேன். இருக்கட்டும் நீ என் குலப் பெயரில் உள்ள ஒற்றைக்கொம்பை ஏன் ஒடித்தாய், நீ என்னுடைய ஒற்றைக்கொம்பைக் கவர்ந்தபடியால் நீ உன் குலப்பெயரின் முன் இரட்டைக் கொம்பு பெறுவாயாக,"

என்று இயம்பிவிட்டுச் சென்றார். அப் பொதுமகள் சிறிது கல்வியறிவுடையவள். முத்தப்பர் மொழிந்ததைக் குறித்துச் சிறிது எண்ணமிட்டுப்பார்த்தாள். நமது குலப்பெயர் தாசி. இதற்கு முன்னால் இரட்டைக் கொம்பைச் சேர்த்தால் தோசி என்று ஆகிறது என்று கண்டு திடுக்கிட்டாள். ஆயினும் நாம் செட்டியார் மொழிப்படி தோசியாகவா ஆகிவிடப்போகிறோம் என்று உள்ளந் தேறியவளாய்க் கவலையற்றிருந்தாள்.

அருட்புலவராகிய முத்தப்ப செட்டியாருடைய வாய்மொழி வீணாகப் போகவில்லை. அவ் விலைமகட்குப் பல்வகையான தொல்லைகள் உண்டாயின. மிகுவிரைவாக வறுமை யடைந்து அல்லலுக்கு உள்ளானாள். அவள் சிறிது நல்லறிவு உள்ளவளாகையால் நமக்கு இத்தொல்லை செட்டியாரால்தான் வந்தது என்று எளிதாக அறிந்துகொண்டாள். செட்டியாரைத் தவிர வேறு யாராலுந் தனக்கு உய்வு ஏற்படாது என்பதையும் அவள் உணர்ந்துகொண்டாள். ஆகவே புறப்பட்டுக் கீழைச்சிவப்பட்டிக்கு வந்து சேர்ந்தாள். செட்டியாரைக் கண்டு வணங்கிச், "செட்டியாரே! நான் அறிவற்றவளாகையால் தெரியாத்தனமாக ஏதோ கூறிவிட்டேன். தாங்கள் இப் பேதையின் குற்றத்தைப் பொறுத்துக் காப்பாற்றியருளுதல் வேண்டும். தாங்கள் என்னைத் தண்டித்தது போதும்," என்றுகூறி வருந்தினாள். பார்த்தார் முத்தப்பர். பெண்புத்தி பின்புத்தி தானே; பிழைத்துப் போகட்டும் என்றுமுடிவு செய்தார்.

"என்னெழுத்தை ஈந்தாய் எனக்கானால் நீ இனிமேல்
உன்னெழுத்தைக் கொண்டொழுங்காய் ஓடிப்போ—முன்னமெங்கள்
காளமே கத்தையொரு கன்னியெதோ சொல்லியந்தோ
நீளத்தேய்ந் தாள்நீ நினை."

என்று ஒரு செய்யுள் உரைத்தார். அவ் விலைமகள் அது முதல் வாய்த்துடுக்கு முதலிய தீக்குணங்களையெல்லாம் போக்கி நல்லவளானாள். பிறகு முன்போல் செல்வம் முதலிய சிறப்புக்களை யடைந்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

முத்தப்பரும் ஊர்க்காவலரும்

ஒருமுறை முத்தப்பர் நள்ளிரவில் ஓர் ஊரில் இருந்து மற்றொரு ஊரை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது இரண்டு கள்ளர்கள் இவரை வழிமறித்து மூட்டையைப் பறித்தார்கள். அச்சமயம் ஊர்க்காவலர் (போலீஸார்) அங்குக் காவல் வருகிற ஒலிதெரிந்தது. பறித்த மூட்டையைப் போட்டுவிட்டுக் கள்ளர்கள் ஓட்டம் பிடித்தார்கள் முத்தப்பர் மூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டார். அப்பொழுது ஊர்க்காவலர் முத்தப்பருக்கு முன்னால் வந்து நின்றார்கள். முத்தப்பர் அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் யார்?" என்று கேட்டார்: அதற்கு அவர்கள், "நாங்கள் தாம் இரவில் இச்சாலையில் களவு நடக்காமல் பார்த்துக்கொள்கிற காவலர்கள்," என்று மறுமொழி கூறினார்கள். முத்தப்பர் அவர்களைப் பார்த்து, "இதற்காக உங்கட்குக் கூலி கொடுப்பவர்கள் யார்?" என்று மீண்டும் கேட்டார். அதற்கு அவர்கள், "இப்பொழுது நம் இந்தியாவை ஆண்டு வரும் ஆங்கிலேயர்கள்," என்று விடை யளித்தார்கள். முத்தப்பருக்கு மிகுந்த களிப்புண்டாகிவிட்டது. "இங்கிலீஷ்கொடி பறக்கவே இளையாத்தங்குடி சிறக்கவே" என்று கூறிவிட்டு ஊர்க்காவலருக்கு நன்றி செலுத்தினர்.

வெண்பாப்புலியும் முத்தப்பரும்

முத்தப்பர் காலத்திலே வெண்பாப்புலி வீரகவிராயர், வேலுக்கவிராயர் என்பவர்கள் சிறந்த புலவர்களாக

விளங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். வெண்பாப்புலி வீர கவிராயர் என்பவர் வாக்குப் பலிதமுள்ளவர். அவர் வாக்கினல் எவ்வாறு கூறினலும் அப்படியே நடக்கும். அவர் வசைபாடுதலில் நசைமிக உடையவர். அந்நாளில் எரசு நகரம் என்னும் ஊரில் இம் முடிலிங்கேந்திர துரை என்னும் பெயருடைய செல்வன் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான். அவன் மிகத் தீயவன்; கொலைபுலைகட்கு அஞ்சாதவன். சில கொலைகளுஞ்செய்து சீரழிந்திருந்தான். அவன் தன்னுடைய பழியைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பிப் பெரும்பொருள் கொடுத்து வெண்பாப் புலி வீரகவிராயரிடம் அரைப் பாட்டு எழுதி வாங்கியிருந்தான். அப்பாட்டு,

"இம்முடிலிங் கேந்த்ர துரைக் கேற்ப நடந்தோர்கள்
தம்முடிகொண் டேயுலகில் தாம்வாழ்வார்."

என்பதாம். இப்பாட்டு அவ்வூரிலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டுச் சுவரினும் எழுதப்பட்டிருந்தது. வாணிகத்தின் பொருட்டு அவ்வூருக்குச் சென்றிருந்த முத்தப்பர் பாட்டைப் படித்துப் பார்த்தார். பாட்டின் எஞ்சிய பகுதியைத் தாம் பாடத்தொடங்கினர்:

—சும்மாவே
தப்பில் தலையரிவான் சாட்சியொன்று வேண்டுமெனில்
அப்பனெனும் தொப்பவீரனும்

என்று எழுதிப் பாட்டை நிறைவேற்றிவிட்டுச் சென்றார். இச்செய்தியை இம்முடிலிங்கேந்திரதுரை உணர்ந்தான். இவ்வாறு எழுதியதற்காக மிகுந்த சினங்கொண்டான். முத்தப்பரைத் தண்டிப்பதற்குக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இச்செய்தி முத்தப்பருக்குத் தெரிந்தது. மேலும் இவர்,

"பத்தலார்க் குதவுபதி எரசு மேவும்
பாக்கியனே இம்முடிலிங் கேந்தி ராஜின்,
தத்துவாம் பரிகளெங்கே கிரீட மெங்கே
தண்டிகைபல் லக்குமெங்கே தனந்தான் எங்கே,
மெத்தைகொண்ட வீடுமெங்கே யதனுள் மேவும்
மேலான பவுசொடுபண் டார மெங்கே,
சுத்தவீ ரங்களெங்கே சும்மா போச்சோ
தொப்பைவீ ரனைவதைத்த தோடங் தானே."

என்றொரு பாட்டையும் எழுதியனுப்பினார். இதிலிருந்து அச்செல்வன் மிகுந்த வறுமையையுந் துன்பத்தையும் அடைந்தான். இச்செய்திகளையெல்லாம் வெண்பாப்புலி வீரகவிராயர் உணர்ந்தார். தாம் முத்தப்பரைச் சொற்போரில் வென்று தோற்கடித்துத் தண்டிக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார். கீழைச் சிவப்பட்டிக்கு வந்து முத்தப்பர் வீட்டில் இருக்கிறாரா என்று உசாவினார். முத்தப்பர் மிதிலைப்பட்டிக்கு வேலுக்கவிராயர் வீட்டிற்குச் சென்றிருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. புறப்பட்டு மிதிலைப் பட்டியில் உள்ள வேலுக்கவிராயர் வீட்டிற்குச் சென்றார். அங்கு வெண்பாப்புலி வீரகவிராயருக்கும் முத்தப்ப செட்டியாருக்கும் சொற்போர் நடந்தது. வெண்பாப்புலி யார் முத்தப்பரைப் பார்த்து, "இதோ இங்குக் கட்டியிருக் கும் வேலுக்கவிராயர் வீட்டு ஆட்டுக்கடாவிடத்திலே நம் முடைய சொற்போர்த்திறத்தைக் காட்டுவோம். நான் இந்த ஆட்டுக்கடாவின் தலை பிளக்குமாறு பாடுகிறேன். அது பொருந்தி முன்போலாகுமாறு நீர்பாடுவீரா?" என்று கேட்டார். உடனே முத்தப்பர், "நீர் வசை பாட மட்டும் வல்லவர் என்பதை நாம் அறிவோம். நாம் உம் மைப்போல் அன்று. இசை வசை இரண்டையும் பாட அறிவோம்" என்றார். வெண்பாப் புலியார் ஆட்டின்

தலை பிளக்குமாறு பாடுவதென்றும், முத்தப்பர் அத் தலை முன்போல் அமையுமாறு பாடுவதென்றும் முடிவாகியது. உடனே வெண்பாப் புலியார்,

"என்கவிக்கு நேரே எதிர்கவியுஞ் செப்புதற்கோர்
பொன்கவியும் உண்டோவிப் பூவுலகில்—நன்கவிசொல்
வேலுக் கவிராயர் வீட்டுக் கடாத்தலையே
சாலரண்டு துண்டாவாய் தான்."

என்று பாடினார். அவ்வளவில் அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த ஆட்டுக்கடாவினது தலைதானே துணிப்புற்றுக் கீழேவிழுந்து துடித்தது. உடனே முத்தப்பர்,

"கலையது படித்த வெண்பாக் கவிப்புலி கவியைக் கேட்டுத்
தலையது துணிப்புண் டாடு தவிக்கிற தந்தோ முன்போல்
நிலைபெறப் பொருத வென்று நிகழ்த்தினேன் முத்தப் பன்யான்
உலகினில் உள்ளோர் காண்பீர் உமையவள் சுதன்காப் பாமே."

என்று ஒரு செய்புளியற்றிக் குன்றை முருகனைப் போற்றினார். முத்தப்பர் இப்பாடலை முடித்தவுடன் துள்ளித் துடித்துக்கொண்டிருந்த ஆட்டுத்தலை கழுத்தோடு ஒன்றுகப்பொருந்தி முன்போல் ஆகியது. உடனே அவ்வாடு காட்டுப் புலியைப்போல் பாட்டுப் புலியான வீரகவிராயர் மேற் பாய்ந்தது. வெண்பாப்புலியார் அஞ்சி நடுங்கி ஒரு புறம் ஒதுங்கினார். அங்கிருந்த ஒரு மனிதன் ஆட்டுக் கடாவைப் பிடித்துக் கட்டினான். வெண்பாப்புலி ஆட்டுக்கு அஞ்சிய புதுமையைக் கண்டு ஆங்குக் கூடியிருந்த மக்கள் எள்ளி நகையாடினர். முத்தப்பர்,

"பாட்டுக்குப் புலிபயந்து பதுங்கியதும் போதாமே
ஆட்டுக்கும் புலிபயந்தால் ஆர்தாம் நகையார்கள்."

என்றுகூறித் தாமும் நகைத்தார். உடனே வேலுக் கவிராயர்,

"காட்டுப் புலியதுபோல் கவிபுகலும் நும்மிடத்தோர்
வீட்டுப் புலியானர் வெண்பாப் புலியானர்."

என்று பாடிப் பாட்டை முடித்துத் தாமும் நகைத்தார். அன்றுமுதல் வெண்பாப்புலியார் தம் செருக்கொழிந்த துடன் பூனைபோல் ஆய்விட்டார். முத்தப்பரின் சீர்த்தியோ நாற்றிசையும் பரவத்தொடங்கிவிட்டது. இச்சமயத்தில் வெண்பாப் புலியார் முத்தப்பரைப் பாராட்டி,

"கற்றவர்க் கெல்லாமோர் பூடணம் நீநின்னைக் காசினியில்
பெற்றவ ளேசெல்வப் பேறுடை யாள்நின் பிதாவிழைத்த
நற்றவ மேதவம் நாட்டார் வணிகர்க்கோர் ரத்தினமீ
கொற்றவ ரும்புகழ் முத்தப்ப வித்வ குலமணியே."

என்னுஞ் செய்யுள் ஒன்றைப்பாடிப் புகழ்ந்தார்.

மழைபெய்வித்தல்

குன்றக்குடியில் ஓராண்டு திருவிழா நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மழையின்மையால் குளம்குட்டைகளெல்லாம் நீர்வற்றிப் போயின. ஒரு நாள் முத்தப்பர் திருவிழாவுக்குச் சென்றிருந்தார். சுவாமி கோவிலைவிட்டுப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. கூடியிருந்த பெரியவர்களில் ஒருவர் முத்தப்பசெட்டியாரைப் பார்த்துத், "தங்கள் வாக்குப்பலிக்குமே. மழைபெய்யுமாறு ஒரு பாட்டுப் பாடுங்களேன்," என்று கூறினர். முத்தப்பர், "அப்படியே செய்கிறேன். சாமி தெற்குத்தெருவுக்குப் போகட்டும்," என்றார். திருவண்ணாமலையாதீனமடத்தைச் சாமி நெருங்கியது. உடனே முத்தப்பர்,

"அள்ளிநிதி யங்கொடுக்கும் புனல்வயற்சே
ஷைபதிஎன் ஐயன் குன்றை
வள்ளிமண வாளனுக்கு வெள்ளிமயில்
செய்துவைத்த மகிமை பாரீர்

வெள்ளியறி யாமல்மழை பெய்கிறதே
என்றமொழி மெய்தான் வெள்ளிப்
புள்ளிமயி லேறிமுரு கன்பவனி
வரக்கண்டு பொழிந்த வாறே."

என்று பாடினார். சிறிது நேரத்திற்குள் விண்மீன்கள் மறைந்தன. கருமுகில்குழாம் மேலே பரந்து பெருமழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. சாமியை மடத்தின்முன் கொட்டகையில் நிறுத்தி வைத்தார்கள். ஊருணிகளெல் லாம் உலகவாம் பேரறிவாளன் திருவைப்போல் நிறைந்து விட்டன. நீண்டநேரமாகியும் மழை நிற்கவில்லை. மழை பெய்யச் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டவர் இப்பொழுது அதனை நிறுத்துமாறு கேட்டுக்கொண்டார். முத்தப்பர்,

"வந்து மழைபொழியும் வானேவெஞ் சூர்தடிந்த
கந்தர் திருவிழாக் காலத்தில்—தொந்தரையாய்
நீர்த்துளியை ஊற்றிவிடல் நேர்த்தியல மாற்றிவிடு
கீர்த்திவரும் நாட்டென்மொழி கேள்."

என்று பாடினார். மழை சிறிது நேரத்திற்குள் ஓய்ந்து விட்டது.

குளிக்கப்போய்ச் சேறுபூசிக்கொள்ளுதல்

திருநெல்வேலிச் சைவர்களில் சிலர் முத்தப்பரைக் குன்றக்குடியிற் கண்டார்கள். முத்தப்பர் வாக்கால் பாடல் ஒன்று பெற்றால் தங்களுக்கு நன்மைகள் பல உண்டாகும் என்று எண்ணினார்கள். தங்கள் மேல் ஒரு பாட்டுப்பாட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். திருநெல் வேலிச் சைவர்கள்மீது முத்தப்பருக்கு நல்ல எண்ணமில்லை. ஆகவே அவர்,

"ஒருநெல் பிறர்க்குதவார் ஊர்முதலில் ஆசை
திருநெல்வே லிச்சைவர்க் கம்ம-அருமையொடு
தம்பியென்றும் அண்ணனென்றும் தாம்பேசு வார்அவரை
நம்பினால் போதுமிக நன்று."

என்று பாடினர். பாடக்கேட்டவர்கள் அது குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசிக்கொண்ட கதையாக இருக்கிறதென்று மிகுந்த நாணமடைந்தார்கள்.

சிக்கலில் நிகழ்ந்தது

முத்தப்பர் சிக்கலுக்குச் சென்றிருந்தார். முத்தப்பருடன் வேறு சிலருஞ் சென்றிருந்தனர். ஒருநாள் நள்ளிரவில் வெற்றிலை வேண்டியதாக இருந்தது. கையிலோ வெற்றிலை யில்லை. கடையில் வாங்கலாம் என்றாலோ கடைகளெல்லாம் அடைக்கப்பட்டுவிட்டன. ஒருவர் முத்தப்பரைப் பார்த்து, "உங்களுக்குத் தான் எச்செயலும் எளிதாயிற்றே. முருகப்பெருமானைப் பாடிச் சிறிது வெற்றிலை பெறுங்கள்," என்று கூறினர். இச்சிறு செயலுக்காகக் கடவுளிடம் முறையிடுவது முத்தப்பருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் முருகக்கடவுளை எண்ணி,

"குத்துவார் வெட்டுவார் கோடிபெறு வார்நின்பால்
பத்தல்ல எட்டல்ல பஞ்சமிலை-இத்தனைதான்
வெற்றிலையும் பாக்கும் விரும்பினேன் சிக்கலின்கண்
உற்றிருக்கும் வேலா உதவு."

என்று வெண்பா ஒன்று பாடினர். வேண்டிய அளவு வெற்றிலைபாக்கு அகப்பட்டது. அதன் சுவை தமிழ்ச்சுவை போல் சிறந்து விளங்கியது. முருகன், வழிப்போக்கர் ஒருவரைப்போல் வெற்றிலைபாக்கைத் தந்து சென்றான். முருகக் கடவுளின் அருட்டிறத்தைக் கண்ட முத்தப்பர்,

"அவ்வைக்கும் அந்த அருண கிரியார்க்கும்
செவ்வையாய்ப் பாடுந் திறமறிந்தே-நவ்வற்
கனியுங் கரமும் கலந்தளித்த வாறே
நனியெனக்கீ தீந்தவகை நன்று."

என்று பாடினர்.

மார்த்தாண்டப் புலவர்

முத்தப்பர் காலத்திலே வேம்பத்தூரில் மார்த்தாண்டப் புலவர் என்னும் பெயருடைய புலவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் புலவர்வழியிலே தோன்றியவர். இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுத் தேறியவர். ஆயினும் வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டு மிகுந்த தொல்லைப்பட்டார். முத்தப்பரைப் பார்த்தால், தக்கவாறு உதவிசெய்வார் என்று உணர்ந்து முத்தப்பர் வீட்டிற்கு வந்து முத்தப்பரைப் பார்த்தார். மார்த்தாண்டப் புலவரைப்பற்றி முன்னரே கேள்விப்பட்டிருந்தார் முத்தப்பர். ஆகவே மார்த்தாண்டப் புலவரை வரவேற்றுப் போற்றினர். வந்த காரியம் யாது? என்று உசாவினர். மார்த்தாண்டப் புலவர் முத்தப்பரைப் பார்த்து, "நான் பல நூல்களையும் நன்கு கற்றுத்தேறியிருக்கிறேன். ஆயினும் இளையவள் (திருமகள்) என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை; மூத்தவள் (மூதேவி) தான் எந்நேரமும் பற்றிக்கொண்டு தொல்லைப்படுத்துகிருள். இதற்குக் காரணம் யாதோ?" என்று கேட்டார். உடனே முத்தப்பர்,

"படியாத மூடர்களைப் படித்தோர் என்பீர்
பணமற்ற வறிஞனையோ பாக்யன் என்பீர்
குடிகாரப் போக்கிரியைக் குணவான் என்பீர்
குன்றூரும் புயமென்பீர் சூனல் தோளை
வடிகட்டுங் கஞ்சனையோ வள்ளல் என்பீர்
வன்போரில் புலியென்பீர் வலியி லானை
விடியாத மூஞ்சியையோ வேந்தன் என்பீர்
வினைவிடுமோ பொய்க்கவிதான் விளம்பு வோர்க்கே."

என்று பாடினர். மார்த்தாண்டப் புலவருக்கு அறிவுரைகள் பல கூறினர். பிறகு,

"இத்தரை முழுதும் இசைபெறு நம்மீர்
முத்தப் பன்யான் மொழிவது கேண்மின்
செந்தமிழ்ச் செல்வச் சீமான் இவர்தாம்
வளம்பெறு நிம்பை மார்த்தாண்டப் புலவர்
மடப்பளி யடுப்பு மறந்துதன் அடுதொழில்
ஆம்பி பூத்ததாம் ஆதலி னுலிவர்
நம்பால் உற்றனர் நாவலர் இவர்க்கே
தம்புகழ் நிறீஇத் தருநிகர் நீவிர்
வேண்டும் பரிசில் விரும்புவ தளித்தும்
ஆண்டிவர் வறுமைநோய் அறவே களைந்தும்
சிறப்புற வனுப்புவீர் நேம
நகரிற் குபேர நலம்படைத் தோரே."

என்னும் இனிய செய்யுள் ஒன்றை எழுதி நகரத்தார்களிடம் ஆற்றுப்படுத்தினுர். புலவர் நகரத்தார்களிடம் போய் நற்பொருள் பெற்றுப்பொற்புடன் வாழ்ந்திருந்தார்.

நூல் அரங்கேற்றம்

முத்தப்பர் நேமங் கோயிலில் எழுந்தருளிய செயங்கொண்ட சோழீசர்மீது, "செயங்கொண்டார் சதகம்" என்னும் பெயருடன் நூல் ஒன்று இயற்றினுர். அந்நூலை நேமங் கோயிலில் செயங்கொண்டார் திருமுன்பு அரங்கேற்றஞ் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. நன்னுள் ஒன்றில் அவை கூடியது. முத்தப்பர் நூலைப் படித்துப் பொருள் விளக்கஞ்செய்யத் தொடங்கினுர். அவ்வவையில் ஊஊயூர்ப் பாரதியார் என்பவர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவர் அவையில் எழுந்து எனக்கோர் ஐயம்; அதனைத் தீர்த்தருளவேண்டும். உடன்பாடு தெரிவித்தால் சொல்லுகிறேன் என்றுர். முத்தப்பர் ஐயத்தைத் தெரிவிக்குமாறு சொன்னுர். உடனே ஊஊயூர்ப் பாரதியார்,

"ஒங்குபத்மா சூரனைக்கண் டோடியொளித் தார்விசயன்
வாங்குதனு வாற்பூசை வாங்கினுர்-எங்கிருக்கும்

நன்னேமச் சோழீச ஞர்செயங்கொண் டாரென்ருல்
என்னசெயங் கொண்டார் இவர்.”

என்று ஒரு பாட்டால் தமது ஐயத்தைக் கேட்டார். அவையிற் கூடியிருந்தவர்கள் முத்தப்பர் இதற்கு என்ன மறுமொழி சொல்லப் போகிருரோ என்று ஆவலுடன் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தார்கள். முத்தப்பரோ எத்தகைய தடுமாற்றமும் அடையவில்லை. அவர் அக்கணமே எழுந்து,

“என்னசெயங் கொண்டார் இவரென்றீர் முப்புரத்தைச்
சொன்னமய மாய்ச்சமைத்த சோழீசர்-பின்னும்
சிரித்துச் செயங்கொண்டார் சித்தசனைக் கண்ணுல்
எரித்துச் செயங்கொண்டா ரே.”

என்று மறுமொழி கூறினர். ஊனையூர்ப் பாரதியார் வேறு யாதும் பேசாமல் ஊமைபோல் வாயடங்கியிருந்தார். அவையினர் பேராரவாரஞ் செய்தனர். நூல் அரங்கேற்றஞ் சிறப்பாக நடந்து முடிந்தது. நகரத்தார்கள் முத்தப்பருக்குப் பெரும் பரிசளித்துச் சிறப்புச் செய்தார்கள். அப்பொழுது முத்தப்பர்,

“பரிசிலையே வேண்டியிந் நூல் பாடிவந்தேம் மிக்குப்
பரிசிலையென் ருதளித்தீர் பற்றி-ஒருசிலையை
வில்லா வளைத்துநல்ல வெற்றிகொண்டார் பேரருளால்
எல்லாரும் வாழ்வீர் இருந்து.”

என்று எல்லோர்க்கும் நல்வாழ்த்துக் கூறினர்,

மக்கட்பேறு

முத்தப்பச் செட்டியாருக்கு மக்கள் ஐவர் இருந்தனர். அவர்களுக்குக் கருப்பஞ் செட்டி, மெய்யன் செட்டி, அழகன் செட்டி, இராமன் செட்டி, ஏகப்ப செட்டி என்று பெயர்கள் இட்டிருந்தார். இப்பெயர், “சர்க்கரைக் கருப்பஞ் செட்டி, சவ்வாது மெய்யன் செட்டி, சீனி அழகன்

செட்டி, செவத்தராமன் செட்டி, எங்கும் பராபரம் ஏகப்ப செட்டி,'' என்று பாட்டாகவும் அமைந்திருந்தது. மக்களும் இளமையிலேயே நன்கு கல்விகற்றுச் செய்யுள் பாடத் தக்க திறமையை அடைந்திருந்தனர். மற்றும் ஒரு பையனிடத்திலே தெய்வத்திருவருளும் அமைந்திருந்தது. அப் பையன் அகவை பதினான்கு நிரம்பப்பெற்றவன். அவன் ஒருநாள் நெல்லுக்குக் காவலாக உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். காக்கைகளின் தொல்லை மிகுதியாக இருந்தது. அவைகளை விரட்டி விரட்டிக் கை யோய்ந்த அவன் சீற்றமடைந்து,

“ காகா எனக்கதறுங் காகங்காள் இப்பொழுதே
போகாது போனாலோ பொல்லாப்பாம்-சாகாதீர்
நெல்லை அருந்துதற்கு நீர்வந்து யானுமக்குச்
சொல்லிவைத்தேன் செல்வீர் தொலைந்து.”

என்று பாடினான். சில காகங்கள் நெல்லை உண்பதற்கு வந்து உட்கார்ந்து இறந்து போயின. மூத்தப்பர் அச்சமயத்தில் நீராடிவிட்டு வந்தார் அவர் காகங்கள் மாண்டு கிடத்தலைக் கண்டார். வசைபாடி ஓர் உயிருக்குத் தீங்கிழைப்பது மூத்தப்பருக்குப் பிடிக்காது. அவர் தம் வாணாளில் வசைபாடி எவருக்குந் தீமை விளைவித்தவரும் அல்லர். ஆகவே அவர், தம் மகனைப் பார்த்துத், “தலையிருக்க வாலாடுகிறதோ?” என்று கேட்டார். அதுமுதல் அவனுக்குப் பாவியற்றும் வன்மை இல்லாமற் போய்விட்டது.

இறுதி

பல வியத்தகு நிகழ்ச்சிகளைச் செய்துகொண்டிருந்த மூத்தப்பர், தமது எழுபத்தாறும் அகவையில் சுபானு ஆண்டு ஐப்பசித்திங்கள் ஆறும் நாளில் இறைவன் திருவடி நீழலையடைந்தார்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

1. திருமுகவிலாசம்
2. செயங்கொண்டார் சதகம்
3. செட்டிமார் வரலாறு
4. செயங்கொண்ட சோழீசர் பிள்ளைத்தமிழ்
5. பதிற்றுப்பத் தந்தாதி
6. கலித் துறையந்தாதி
7. நேமக்கலம்பகம்
8. செயங்கொண்ட சோழீசர் ஊசற்றிருநாமம்

முதலியன. இவருடைய தனிப்பாடல்கள் பல இருக்கின்றன.

---

௧௫. சேனாதிராய முதலியார்

பிறப்பு

ஈழவள நாட்டிலே யாழ்ப்பாணத்திலே தென்கோவையைச் சேர்ந்த இருபாலை என்னும் ஊரில் இருந்த நெல்லைநாத முதலியார் என்பவருடைய மகனாக, சேனாதிராய முதலியார் ஏறக்குறைய நூற்றுநாற்பது யாண்டுகட்கு முன்னே தோன்றினார். நெல்லைநாத முதலியாரும் நல்ல புலவர்.

கல்வி

சேனாதிராய முதலியார் தம் தந்தையாரிடத்திலே பல இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றதுடன், கூழங்கைத் தம்பிரான் என்பவரிடத்தும், மாதகல் சிற்றம்பலப் புலவர் என்பவரிடத்தும் பல நூல்களைக் கற்றறிந்தார். கூழங்கைத் தம்பிரானுக்குப் பெருந்தொகை கொடுத்து நாற்பது நாளையில் நன்னூலை நன்கு கற்றறிந்தார். தமிழ்மொழியை அன்றி ஆங்கில மொழி, போர்த்துக்கேய மொழி ஆகியவைகளையுங் கற்றறிந்தார். நினைவாற்றலும் இவருக்கு மிகுதியாக இருந்தது.

அலுவல்

நீதிமன்றத்திலே வழக்கறிஞராகவும், மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் அலுவல் பார்த்ததன்றித் தாசில்தாராகவும் வேலை பார்த்தார்.

மாணவர்கள்

குலனருள் தெய்வம் கொள்கை மேன்மை முதலிய எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்து விளங்கிய இவரிடம் பலர் கல்வி கற்றுச் சிறப்படைந்தார்கள். சிறந்த புலவராக விளங்கிய ஆறுமுக நாவலர்க்கும் இவரே தமிழாசிரியர். மற்றும் நீர்வேலி பீதாம்பரப் புலவர், தென்கோவை அம்பலவாண பண்டிதர், நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவர் முதலியோர் இவருடைய மாணவர்களாவர். இவர் காலத்தில் இருந்த புலவர்களிற் பெரும்பாலானவர்கள் இவரிடம் கல்வி கற்றவர்களே யென்பர். ஆங்கிலேயர் சிலர் கூட இவரிடம் தமிழ் கற்றறிந்தனர்.

கலைத்தொண்டு

நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலில் முதன் முதலாகப் புராணச் சொற்பொழிவு செய்யும் வழக்கத்தை யேற்படுத்தியவர் இவர் தாம். இவருக்குப்பின் இவருடைய மாணவர்கள் அப்பழக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். மாணவர்கட்கு இலக்கண இலக்கியங்களைப் போதித்ததன்றி நூலியற்றல் முதலிய செயல்களினும் இவர் ஈடுபட்டிருந்தார்.

"கொடிவளரு மணிமாடக் கோபுரஞ்சூழ்
நல்லூரில் குமர மூர்த்தி,
அடியருளத் திருளகல அமரர்முக
மலரவர அணிமான் ஈன்ற,
கொடியினொடும் பிடியினொடும் குலவுமுடம்
பிடியொடுங்கோ தண்ட மேந்தி
மிடியகல மயிலேறி விடியபந்த
தினகரன்போல் மேவி னானே."

என்பது இவர் இயற்றிய தனிப்பாடல்களில் ஒன்றாகும். ஈழநாட்டில் தமிழ்வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணையாக இருந்த இவர் காலமான ஆண்டு முதலிய விவரந்தெரியவில்லை.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

1. நல்லைவெண்பா
2. நல்லையந்தாதி
3. நல்லைக் குறவஞ்சி
4. நீராவிப் பிள்ளையார் கலிவெண்பா

முதலியனவாம். மேலும் இவர் இயற்றிய பல நூல்கள் பாதுகாக்கப் பெறாமல் மறைந்துவிட்டன.

கக. சங்கர பண்டிதர்

பிறப்பு

ஈழவளநாட்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சுன்னாகத்தில் சைவ வேளாளர் குலத்தில் 1829-ஆம் ஆண்டில் (கலி 4931 விரோதியாண்டு சித்திரைத் திங்கள் உக ஆம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை) சங்கர பண்டிதர் பிறந்தார். தந்தையார் பெயர் சிவகுருநாதபிள்ளை. தாயார் பெயர் தெய்வயானையம்மையார்.

கல்வி

பெரும் புலவராகி யிலங்கியிருந்த சேனாதிராச முதலியார் என்பவரின் மாணவராகிய அப்பாப்பிள்ளை என்பவரிடத்திலே கல்விகற்கத் தொடங்கினார். நிகண்டு, அந்தாதி, கலம்பகம், மாலை, உலா முதலிய நூல்களை முதலில் ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்தார். வடமொழிப் புலமையும் இன்றியமையாததென்று அம்மொழியையும் கற்றுணர வெண்ணினார். வேதாரணியம் என்னுந் திருமறைக் காட்

டில் இருந்த சாமிநாத தேசிகர் என்பவரிடத்தில் இரகு வமிசம், குமார சம்பவம் முதலிய வடமொழி நூல்களைக் கற்றார். சுன்னாகத்தில் இருந்த நாகநாத பண்டிதர் என்பவரிடத்திலும் திருப்புகலூரில் இருந்த கலைஞர் (சாத்ரி) ஒருவர் இடத்திலும் வியாகரணம், தருக்கம், மீமாம்சை, நாடகம் முதலிய நூல்களைப் படித்து அவைகளினும் வல்லவரானார். இருமொழிப் புலமையும் பெற்ற இவருடைய புகழ் யாண்டும் பரவியது.

தீக்கை பெறுதல்

இவருக்குச் சமயப்பற்றும் மிகுதியாக இருந்தது. தீக்கை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினார். முத்துசாமி தேசிகர் என்பவரிடத்திலே நிருவாண தீக்கை பெற்றுச் சிவபூசை புரிதலையும் மேற்கொண்டார். பிறகு சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் முதலிய சைவ சித்தாந்த நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றார்.

நூலின் அருமை

இந்நாளைப்போல் அந்நாளில் வடமொழி நூல்கள் அச்சிற் பதிப்பிக்கப் பெறவில்லை. ஏடுகளைத் தேடி வடமொழி நூல்களைப் பெற்றுக் கற்பது மிகத் தொல்லையான வேலையாக இருந்தது. இவர் குன்றக்குடி மடம், திருவிடைமருதூர்ப் புத்தகசாலை முதலிய இடங்களில் மிக அரிதில் ஏடுகளைப் பெற்று, வியாகரணம், தருக்கம், அலங்காரம், அற நூல்கள், ஆகமங்கள் முதலியவைகளை எழுதிப் படித்தார். இவருடைய எழுத்துக்கள் நன்கு அமைவுடையதாக விளங்கின.

கலைத்தொண்டு

பண்டிதருடைய இல்லம் கலைமகள் திருக்கோயிலாக விளங்கியது. ஏடு பார்த்து எழுதுதல், நூல்களை ஆராய்

தல், நூல்கட்கு உரை எழுதுதல், மாணவர்கட்குப் பாடஞ் சொல்லுதல் முதலிய தொண்டுகள் இவருடைய இல்லத்தில் எப்பொழுதும் நடந்துகொண்டிருந்தன. முதலிற் சுன்னுகத்தில் குடியிருந்த இவர் பிறகு நீர்வேலியைத் தமது இருப்பிடமாகக் கொண்டு கலைத்தொண்டு செய்திருந்தார். ஆகவே இவருடைய பெயர் நீர்வேலிச் சங்கர பண்டிதர் எனவும் வழங்கியது.

இவருடைய மாணவர்கள்

இவரிடம் கல்விகற்றுச் சிறப்படைந்த மாணவர்கள் பலர். சபாபதிக் குருக்கள், சுன்னுகம் பூ. முருகேச பண்டிதர், சங்கானை அ. அருணுசல சாத்திரிகள், அராலி க. சுப்பிரமணியக் குருக்கள், அல்வாய் இராமலிங்கக் குருக்கள், சுப்பையர், நீர்வேலிச் சந்திரசேகரக் குருக்கள், சாமிக் குருக்கள், மாதகல் பரமசுவாமிக் குருக்கள், புன்னுலைக் கட்டுவன் கதிர்காமையர், சு. ஏரம்பையர், கோப்பாய் சபாபதி நாவலர், சு. நமசிவாயப் புலவர். சி. சு. சுந்தரம்பிள்ளை, தி. கந்தப்பர், தி. சிதம்பரநாதர் ஆகியோர் இவருடைய மாணவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர். இவருடைய மக்களாகிய சிவப்பிரகாச பிள்ளை, சிவகுருநாத பிள்ளை என்பவர்களும் இவரிடமே கல்விகற்றுச் சிறப்படைந்தனர்.

சமயத்தொண்டு

உலகெங்குஞ் சென்று தம்மதத்தைப் பரப்புதலை மேற்கொண்ட கிறித்து சமயத்தினர் ஈழநாட்டிற்குஞ் சென்று தமது சமயத்தைப் பொருட்டுணையாலும் அதிகாரத்துணையாலும் பரப்பிச் சைவசமயத்திற்குக் கேடு விளைத்துத் திரிந்தனர். இதனைப் பார்த்து இப்புலவருடைய உள்ளங் குமுறியது. சைவசமயத்தின் பெருமையை விரித்துரைத்தும் கிறித்துசமயத்தின் பொய்ம்மையையும், கீழ்மையை

யும் விளக்கிக் காட்டியும் கிறித்துவர்கள் சமயத்தொண்டு செய்யும் இடங்கட்கெல்லாம் தாமுஞ் சென்று சைவசமயத் தொண்டு செய்தார். கிறித்துவர்களுடைய மிரட்டல் உருட்டல்களுக்கெல்லாம் இவர் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. பல பாதிரிகளைச் சொற்போருக்கழைத்து அவர்களைத் தோற்கடித்தார். 'கிறித்துமத கண்டனம்' என்னும் நூல் ஒன்றை எழுதினார். இந்நூல் சைவசமய அறிஞர்கள் அனைவராலும் போற்றப்பெற்றது. இந்நூலைக் குறித்து, மதுரை சொ. மு. இராமசாமிச் செட்டியார் என்பவர்,

"முத்துக் குமார கவிராச சேகரன் மொய்யமரில்
தத்தித் தடக்குண்டு நாவலர் தாவச் சவிமடிந்து
பித்தங் கெடவுடல் தாமோத ரேந்த்ரன் சிதைத்தபைபிள்
செத்துக் கிடக்கு துபார்சிவ சங்கரன் தெம்முனைக்கே"

என்னும் பாடலாற் புகழ்ந்து பாடினார். சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை மகனாகிய அமிர்தலிங்கம் பிள்ளை,

"சீர்பட்ட தெய்வ மறையாக மங்களின் தீம்பொருடன்
நாப்பட் டெழுஞ்சிவ சங்கர பண்டித நாயகன்சொல்
பாற்பட்டு வந்த கிறித்து மதகண் டனப்பகுவாய்
வாய்பட்டும் வாழ்வதுண் டோபைபிள் காணினி வையகத்தே',

என்னும் பாடலைக் கூறிப் பாராட்டினார். மேலும் சிறு தெய்வவணக்கத்தையுங் கண்டித்துப் பல சொற்பொழிவுகள் செய்தார். ஆறுமுகநாவலர் விரும்பியவாறு வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் பல சொற்பொழிவுகள் செய்தார். திருமறைக்காட்டுத் திருக்கோயில், திருவாரூர்த் திருமடம், திருத்தில்லை ஆயிரக்கால் மண்டபம், பச்சையப்ப முதலியார் உயர்நிலைப்பள்ளி ஆகிய இடங்களில் சைவசமயச் சொற்பொழிவுகள் பல செய்தார். இவருடைய சொற்பொழிவுகள் தங்குதடையற்றனவாகவும், வேதாகம சாரக் கருத்துக்கள் நிறைந்தனவாகவும், அறிஞர்கள்

வியந்துபாராட்டத் தக்கனவாகவும் விளங்கின. உரையியற்றுந் திறன், செய்யுள்பாடுந் திறன் முதலியவைகளும் இவரிடம் நன்கு அமைந்திருந்தன.

இறுதி

இப்புலவர் பல நூல்களை ஆராய்ந்து அச்சியற்றற்கு வைத்திருந்தார். அந் நூல்களையும் தாம் இயற்றிய வேறு பல நூல்களையும் சென்னைக்குச் சென்று பதிப்பித்து வெளியிட விரும்பினார். தமது விளைநிலத்தில் ஒரு பகுதியை விற்று அப்பொருளை யெடுத்துக்கொண்டு தம் குடும்பத்தாருடன் சென்னையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். வழியிற் புதுச்சேரியில் சில அன்பர்களின் வேண்டுகோட்படி சில நூல்களைப் பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டும் சொற்பொழிவுகள் செய்துகொண்டுந் தங்கியிருந்தார். பேரறிஞராக விளங்கிய இவர்க்கு வாணாள் மிகுதியாக அமையவில்லை; தமது நாற்பத்திரண்டாவது அகவையில் 1871-ஆம் ஆண்டில் புதுச்சேரியிலேயே காலமானார்.

இவரால் இயற்றப்பெற்ற நூல்கள்:

தமிழ்

1. சைவப்பிரகாசனம்
2. சிராத்தவிதி
3. கிறித்துமத கண்டனம்
4. மிலேச்சமத விகற்பம்
5. சிவபூசையந்தாதி உரை

வடமொழி

6. சித்தாந்த சாராவலி லகுடீகை
7. சமக்கிருத சிவஞானபோதத் தமிழுரை
8. சட்சுலோகித் தமிழுரை
9. அகநிர்ணயத் தமிழுரை
10. சத்த சங்கிரகம்

11. அகபஞ்சசட்டித் தமிழுரை
12. பாலபாடம்
13. தாது மாலை

வெளியிடற்குப் பலபடிகொண்டு ஆராய்ந்தவை :

தமிழ்

1. தருக்கபரிபாடை
2. தேவிகா லோத்தரவிருத்தி
3. சிவஞானபோத விருத்தி
4. பௌட்கர ஞானபாத மூலம்
5. மிருகேந்திர விருத்தி

கஎ. விசுவநாத பிள்ளை

பிறப்பு

ஈழவள நாட்டிலே சுதுமலை என்னும் ஊரிலே சைவ வேளாண் குலத்திலே 1820-ஆம் ஆண்டில் (விக்கிரம ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள்) விசுவநாத பிள்ளை பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் வைரவநாத பிள்ளை.

கல்வி

தொடக்கப்படிப்பைத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் நல்ல நாள் ஒன்றிலே தொடங்கினர். அக்காலமுறைப்படி கல்வி கற்ருர். வடமொழிப் புலமை நிரம்பப்பெற்ற கங்க பட்டர் என்னும் அந்தணரிடத்திலே வடமொழி கற்ருர். அகவை பன்னிரண்டு நிரம்பும்போதே வடமொழியினும், தமிழ்மொழியினும் வல்லவரானர். 1832-ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலப் பாடசாலையிற் சேர்ந்து ஆங்கிலங் கற்ருர்.

ஆசிரியர்

ஆங்கிலக் கல்வியையும் முயற்சியுடன் கற்ற இவர் தாம் கற்ற பள்ளியிலேயே ஆசிரியராக அமர்த்தப்பெற்ருர்.

அப்பள்ளி கிறித்துவ சமயத்தினருடையது. பள்ளியிற் படிக்கச் சேரும் மாணவர்களைக் கிறித்துவர்களாக்கப் பெரிதும் முயல்வர். அவ்வாறே முயன்று விசுவநாதபிள்ளையும் மனமாற்றமுந் தடுமாற்றமும் அடைந்து மதமாற்றம் பெறச் செய்துவிட்டனர். அந்நாளில் அவர்கள் தொடங்கிய உதயதாரகை என்னும் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராகவும் விசுவநாதபிள்ளையை ஏற்படுத்தினர்.

சென்னைக்குச் செல்லுதல்

பிறகு விசுவநாதபிள்ளை சென்னைக்கு வந்தார். இங்கு அரசியல் அலுவல் ஒன்றைப்பெற்று அதில் அமர்ந்தார். அலுவலில் இருந்துகொண்டே மேலும் ஆங்கிலத்தைப் படித்தார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தார் நடத்திய தேர்வில் தேர்ந்து பி. ஏ. பட்டம் பெற்றார். பல்கலைக்கழகத்தார் விருப்பப்படி ஆங்கில நூல்கள் சிலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். அப்புத்தகங்கள் பல பாடசாலைகளினும் பாடப்புத்தகமாக ஏற்படுத்தப்பட்டன.

நாவலரும் விசுவநாதபிள்ளையும்

ஆறுமுகநாவலரும் விசுவநாதபிள்ளையும் அகவையில் இரண்டோராண்டுகளே ஏற்றத்தாழ்வுடையவர்கள். விசுவநாதபிள்ளையின் அறிவுமாட்சியை ஆறுமுகநாவலர் மிக வியந்து பாராட்டினர். ஆயினும் சமயக் கொள்கைகள் இடையே நின்று இருவரையும் பிரித்துக்காட்டின. இருவரும் அடிக்கடி நேருக்கு நேராகவும் எழுத்துமூலமாகவும் சொற்போரிடுவர். நாவலர் தம்முடைய முப்பதாம் அகவையில், "சைவதூடணபரிகாரம்" என்னும் நூலை வெளியிட்டார். விசுவநாதபிள்ளை இதனுடைய மறுப்பாகச், "சுப்பிரதீபம்" என்னும் நூலை வெளியிட்டார். ஒரு நாள் ஆறுமுகநாவலரும், விசுவநாதபிள்ளையும் சிதம்பரத்தில்

ஒன்று கூடினர். இருவருக்குஞ் சமயத் தொடர்பாகச் சொற்போர் தொடங்கியது. நாவலர் தமது நாவன்மை யால் இவரை மட்டந்தட்டிவிட்டார். விசுவநாதபிள்ளை உடனே தமது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு நாவலருக்குப் பணிந்துவிட்டார். அதன் பிறகு இருவரும் எச்செயலையும் ஒத்த கருத்துடன் உஞற்றினர். விசுவநாதபிள்ளை தாம் சைவசமயத்தைப் பழித்துரைத்ததற்குக் கழுவாயாகப் பொன்னூசியினல் தமது நாவைச் சுட்டுக்கொண்டார். இதன்பின் நாவலரும், விசுவநாதபிள்ளையும் நெருங்கிய நண்பர்களாகவே விளங்கினர்.

அகரவரிசை

இவர் பல நூல்களை எழுதினர். தமிழ் ஆங்கில அகர வரிசை நூல் ஒன்றை மாணவர்கட்குப் பயன்படுமாறு தொகுத்தமைத்தார். இந்நூல் ஆங்கிலங் கற்கும் மாணவர் கட்குப் பெரிதும் பயனுடையதாக விளங்குகின்றது.

இவரால் இயற்றப்பெற்ற நூல்கள்:

1. தமிழ் ஆங்கில அகரவரிசை
2. சுப்பிர தீபம்
3. வீச கணிதம்
4. கால தீபிகை
5. கலைஞானம்
6. அட்சரகணிதம் முதலியன

இறுதி

தமிழ் அறிஞராய் விளங்கிய இவர் தமது அறுபதாம் அகவையில் 1880-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த்திங்கள் இருபத் தொன்றும் நாள் இவ்வுலகவாழ்வைத் துறந்தார். 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழர்சரித்திரம் எழுதிய வி. கனக சபைப்பிள்ளை இவருடைய மைந்தராவர்.

கஅ. தொழூவூர் வேலாயுத முதலியார்

பிறப்பு

சான்றோருடைத்தெனப் பாராட்டப்பெறும் வான்ரோய் புகழுடைய வளம்பெறு தொண்டை நாட்டிலே, இருபத்துநான்கு கோட்டத்துள் மூன்றுவதாகிய ஈக்காட்டுக் கோட்டத்திலே, செவ்வாய்ப்பேட்டைப் புகைவண்டி நிலயத்தில் இருந்து ஒருகல் தொலைவிலே தொழூவூர், சிறுகடல் என்னும் பெயருடைய சிற்றூர்கள் உள்ளன. இந்தச் சிறுகடல் சிற்றூரிலே 1832-ஆம் ஆண்டு (ஆகஸ்டு) ஆவணித் திங்கள் மூன்றும் நாள் **வேலாயுத முதலியார்** பிறந்தார். தந்தையார் பெயர் செங்கல்வராய முதலியார். தாயார் பெயர் ஏலவார் குழலியம்மை. வேலாயுத முதலியாருக்கு ஆணும் பெண்ணுமாக உடன்பிறந்தார் இருவர் தோன்றினர்.

கல்வி

வேலாயுதம் ஐந்தாவது அகவையில் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பெற்றனர். தொடக்கத்தில் தெலுங்கும் வடமொழியும் பயின்றார். பிறகு தமிழறிஞர் ஒருவரிடத்திலே தமிழ் கற்றார். அன்பு, அடக்கம், அருள், பொறை, வாய்மை, தூய்மை, இன்சொல், பெரியோர் கூட்டுறவு முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் வேலாயுதனாரிடத்தே சிறந்து விளங்கின. மகனுடைய நற்குணங்களையும், நல்லொழுக்கத்தையுங்கண்ட தந்தையார் மிகுந்த களிப்படைந்தனர். சிறுபிள்ளைப்பருவத்திலேயே தந்தையாரோடு சென்று வாணிப முறைகளையெல்லாம் வளம்பெறப் பயின்றுவந்தார். ஓர் அமயத்தில் தந்தையாரோடு வேலாயுதனார் பூடி என்னுஞ் சிற்றூருக்குச் சென்றார். அங்குத் தந்தையாருக்கு இராச பிளவை கண்டது. அதனால் அவர் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்தார். வேலாயுதனாருக்கு இளம்பருவத்திலேயே குடும்

பச்சுமை தலையிலேறியது. முன்னோர் தேடிய பொருளாக வீடு ஒன்றுதான் வேலாயுதனார்க்கு எஞ்சியது. சென்னையை அடைந்து அங்கு வாழ்க்கையை நடத்தத்தொடங்கினார்.

நன்னெறிப்படரல்

இறைபரம் பொருளின்மீது நிறைபெரும் அன்பு வேலாயுதனார்க்கு நல்வினைப் பயனால் உண்டாகியது. அடிக்கடி ஒற்றியூர்க்குச் சென்று இறைவனைப் போற்றுதலை மேற்கொண்டார். இவருடைய அன்புவழிபாடு நாள்தோறும் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. அந்நாளில் காளவாய் குப்பண்ண முதலியார் என்பவர் ஒருவர் சென்னையில் இருந்தார். அவர் வேலாயுதனாருடைய தந்தை செங்கல்வராய முதலியாருக்கு நெருங்கிய நண்பர். தம் நண்பர் மகனாகிய வேலாயுதனாரை மேலும் நன்னெறிப்படுத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணினார். அவருடைய எண்ணம் வீணாகவில்லை.

இராமலிங்க அடிகள் தொடர்பு

அக்காலத்தில் சென்னை மாநகரில், திருவருட்பிரகாச வள்ளலாராகிய சிதம்பரம் இராமலிங்க அடிகள் புகழுடன் விளங்கியிருந்தார். குப்பண்ண முதலியார் வேலாயுதனாரை இராமலிங்க அடிகளிடத்திலே கொண்டுவந்து சேர்த்தார். அடிகளாரைப் பார்த்து, "இச்சிறுவனுடைய பெயர் வேலாயுதன். இவன் இவ்விளம்பருவத்தில்தானே நல்லொழுக்கங்களிலே நனி சிறந்து விளங்குகின்றான். மேலும் நல்வழிப்படுத்தவேண்டியது அடிகளுடைய பொறுப்பு," என்றுரைத்தார். இராமலிங்க அடிகள் வேலாயுதனாரை அன்புடனேற்றார். "இவன் புதியவனல்லன். என்பிள்ளை எனக்குக் கிடைத்தான்," என்று அருமைபாராட்டினார். அன்றுமுதல் வேலாயுதனார் இராமலிங்க அடிகளிடமே

பெரும்பாலுந் தங்கலானார். அடிகளாருடைய சொற்பொழிவுகளையெல்லாம் வேலாயுதனார் கேட்டார். அறிவு விரிந்தது. வேலாயுதனாருக்கு இலக்கணப் பயிற்சியும் நன்கு அமையவேண்டும் என்று எண்ணிய அடிகள் இலக்கணச் சொற்பொழிவுகள் சிலவற்றை வேலாயுதனார்க்கு மட்டும் தனிமையில் செய்தார். இதனால் இலக்கண அறிவும் வேலாயுதனார்க்கு நன்கு அமைந்தது. நாளடைவில் செய்யுளியற்றும் திறமையும் பெற்றார். அடிகளார்க்கு மாணவர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரினும் வேலாயுதனாரே தலைசிறந்தவரானார்.

பாக்கள் இயற்றல்

பிறகு வேலாயுதனார் தம்முடைய குலகுருவாகிய வயலெல்லாநெல்லூர் இரத்தின குருக்களிடம் சமயதீக்கை, விசேடதீக்கை, நிருவாணதீக்கை முதலிய சைவதீக்கைகளையெல்லாம் பெற்றுச் சைவசித்தாந்தத்தை மேற்கொண்டொழுகினார். சிவபெருமான் முதலிய கடவுளர்மீதும் தம் ஆசிரியராகிய இராமலிங்க அடிகள்மீதும் பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடினார்.

திருமணம்

அக்காலத்தில் மைசூரைச் சார்ந்த பெங்களூரில் திருக்கலசை கிருட்டிணசாமி முதலியார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குச் சீரங்கம்மாள் என்னும் பெயருடைய மகள் ஒருத்தியிருந்தாள். வேலாயுத முதலியார் அப்பெண்மணியைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு பெங்களூரிலேயே சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்தார். அடிக்கடி சென்னையை அடைந்து தம் ஆசிரியரையும் போற்றி வழிபட்டுக் கொண்டு சென்றார்.

அருட்பா வெளியிடுதல்

இராமலிங்க அடிகளின் பாடலை வெளிப்படுத்தி உலகினர்க்கு உதவவேண்டுமென்று அவர் விரும்பினர். பாடல்களைத் திருமுறைகளாக வகுத்து அருட்பா என்று பெயர் புனைந்து அச்சிற்பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

அருட்பா மறுப்பு

அந்நாளில் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் சென்னையில் இருந்தார். "இராமலிங்க அடிகளாரின் பாடல்கள் அருட்பாவாகா; சமயாச்சாரியர் நால்வர் பாடல்களே அருட்பாவாரும்," என்று ஆறுமுக நாவலர் ஒரு மறுப்புரையை எழுப்பினர். இதனால் இராமலிங்க அடிகளாரின் கூட்டத்தினர்க்கும் ஆறுமுகநாவலரின் கூட்டத்தினர்க்கும் சொற்போர்மூண்டு நீதிமன்றம் வரை சென்று வழக்கும், எதிர் வழக்கும் உண்டாயின. பொதுமக்களோ, "யார் கடவுளுடைய அருளைப்பெற்றுப் பாடியிருப்பினும் அவைகளெல்லாம் அருட்பாக்களே யாம்," என்று தமது தீர்ப்பை வெளிப்படுத்திவிட்டனர். எதிரிகளின் நூல் ஒன்று "போலியருட்பா மறுப்பு," என்னும் பெயருடனும் பொய் பித்தலாட்டங்களுடனும் வெளிவந்தலாவியது. அப்போது வேலாயுத முதலியார், "போலியருட்பா மறுப்பென்னும் குதர்க்காரண்ய நாசமகா பரசு," என்னும் நூல் ஒன்றை எழுதி வெளிப்படுத்தினர். இத்துடன் இப்போர் இந்நாளில் ஓய்ந்தது.

உபயகலாநிதிப் பெரும்புலவர்

இராமலிங்க அடிகள் வடலூரில் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது வேலாயுத முதலியார் தம்குடும்பத்துடன் அங்குச் சென்று அடிகளாருடைய தொண்டில் ஈடுபட்டிருந்தார். அப்பொழுது இராமலிங்க அடிகள் வேலாயுத முதலியாரு

டைய பாடல்களை ஆராய்ந்து பார்த்தார். பாடல்கள் செம் பாகமுடையனவாகவும் இலக்கண இலக்கிய நயங்களில் சிறந்தும் விளங்கின. அறிஞர்கள் பலர் முன்னிலையில் அடிகளார், "உபயகலாநிதிப் பெரும்புலவர்," என்னும் பட்டத்தை வேலாயுதனாருக்கு வழங்கியருளினார். அறிஞர்கள் பலரும், "வேலாயுதனார்க்கு இச்சிறப்புப் பெயர் தகுதி வாய்ந்ததே" என்று கூறிக் களித்தனர்.

சென்னை வாழ்க்கையும் அலுவலும்

இராமலிங்க அடிகள் ஊனக்கண்ணுக்கெட்டாது மறைந்தார். வேலாயுதனாரின் வாழ்க்கைத் துணைவியும் விண்ணகம் புகுந்தாள். பிறகு முதலியார் சென்னையை அடைந்து முத்தியாலுப்பேட்டை தண்டையார்ப்பேட்டை முதலிய இடங்களில் தங்கியிருந்தார். இரண்டாவது திருமணமும் நடைபெற்றது. அப்போது சென்னையில் இருந்த பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், சோமசுந்தரம் செட்டியார் என்பவர்களுடைய நட்பு வேலாயுதனார்க்கு ஏற்பட்டது. அவர்களுடைய ஏற்பாட்டினால் சென்னை இராசதானிக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக அமர்த்தப்பெற்றார். பத்தாண்டுகள் அக்கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்து தமிழ்த் தொண்டு செய்தார்.

மக்கள்

வேலாயுதனார்க்கு முதல்மனைவியிடத்தில் திருநாகேசுவரன் என்னும் மகனும், இரண்டாவது மனைவியிடத்தில் செங்கல்வராயன் என்னும் மகனும் தோன்றினர்.

இறுதி

தமிழாசிரியராக வேலை பார்த்துக்கொண்டும், நூல்கள் இயற்றிக்கொண்டும் தமிழ்த்தொண்டைத் தக்காங்கியற்றிக் கொண்டிருந்த இவர் 1889-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித்திங்கள்

இருபத்திரண்டாம் நாள் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்து இறைவன் திருவடிநீழலை யெய்தினர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

உரைநடை

1. பராசரஸ்மிருதி - ஆசார காண்டம்
2. சங்கர விஜய வசனம்
3. மார்க்கண்டேய புராண வசனம்
4. பெரியபுராண வசனம்
5. வேளாண் மரபியல்
6. திருவெண் காட்டடிகள் வரலாறு
7. யோகவித்தை
8. விநாயக சதுர்த்தி விரதம்
9. போசராச வரலாறு
10. மகாவீர சரித்திரம்

செய்யுள் [மூத்தபிள்ளையார்]

11. துவாதச நாமசங்கீர்த்தனம்
12. திருப்பாதப் புகழ்ச்சிமாலை
13. சரண தசகம்
14. மங்களம்
15. பஞ்சரத்நம்

இளைய பிள்ளையார்

16. சண்முக சரணுட்டகம்
17. திருப்பதத் திருப்புகழ்மாலை
18. திருக்கழற் பல்லாண்டுமாலை
19. சித்திரயமகவந்தாதி
20. திருத்தணிகைச் சித்திரமாலை
21. திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி
22. திருத்தணிகை வெண்பாவந்தாதி
23. திருத்தணிகை நான்மணிமாலை
24. திருத்தணிகை மும்மணிக்கோவை
25. திருத்தணிகை இரட்டைமணிமாலை

26. திருத்தணிகைக் கலம்பகம்
27. திருப்போரூர்க் கலி விண்ணப்பம்
28. தனிப்பதிகங்கள்

சிவபெருமான்

29. சிவாட்டோத்தர சதநாம மஞ்சரி
30. ஸ்ரீபாதத் திருப்புகழ்மாலை
31. திருவடித் திருப்புகழ்மாலை
32. திருப்பதியழகாயிரத்தந்தாதி
33. அடைக்கலமாலை
34. அபயமாலை
35. சிறுவிண்ணப்பமாலை
36. சரணாகதிமாலை
37. அம்பலக்குறம்
38. கையடைமாலை
39. சந்நிதி முறையீட்டுமாலை
40. ஓலமாலை
41. தைந்நிய சரணியமாலை
42. கையறவுமாலை
43. அபராத க்ஷமிப்புமாலை
44. அருள்நாமபாராயணத் திரட்டு
45. மகிழ்மாக்கலம்பகம்
46. வடிவுடையம்மன் சவுந்தரியாட்டகம்

பிறநூல்கள்

47. ஆளுடைய பிள்ளையார்
48. ஆளுடைய நம்பிகள்
49. இரட்டை மணிமாலை
50. தசகமாலை
51. கலிவிண்ணப்பம்
52. சிவஞான பாலையதேசிகர் மும்மணிக்கோவை
53. நெஞ்சராற்றுப்படை
54. தாதகுருநாதர் கலிமாலை
55. ஆசுகவித்திரட்டு
56. திருவருட்பிரகாசர் சந்நிதிமுறை

கசு. முகவூர் மீனுட்சிசுந்தரக் கவிராயர்

தோற்றம்

பாண்டிவள நாட்டிலே சேற்றூர்க்கு அண்மையிலே முகவூர் என்னும் பெயருடைய சிற்றூர் சிறந்துவிளங்கு கின்றது. அவ்வூரில் 1823-ஆம் ஆண்டில் கந்தசாமிக் கவிராயர் என்பவர் பிறந்து திருவாவடுதுறை யாதீனத்தை யடைந்து அவ்வாதீனத்துச் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடமும், அவ்வாதீனத்து வித்துவான் தாண்டவராயத் தம்பிரானிட மும் கல்விகற்றுச் சிறந்த புலமையடைந்து; சேற்றூர்ச் சமத்தானப் புலவராக விளங்கியிருந்து 1887-ஆம் ஆண்டில் காலமானுர். மீனுட்சிசுந்தரக் கவிராயர் இவருடைய மைந்தனுகத் தோன்றினுர்.

கல்வி

கற்கவேண்டிய நூல்களையெல்லாம் மிக இளம் பருவந் தொடங்கியே தந்தையாரிடங் கசடறக் கற்ருர். அகவை இருபது நிரம்புவதற்கு முன்னரே நல்ல புலவராகச் சிறந்து திகழ்ந்தார். இவரேயன்றி இவருடைய குடும்பத்தார் எல்லோருமே சிறந்த புலவராகத் திகழ்ந்தார்கள். ஏழுபேர் ஒரு குடியிற் பிறந்து புலவராக மிளிரும் புதுமையைக் கண்ட ஓர் அறிஞர், வியப்படைந்து,

> “இருவிணிடை யேழிருடி இனமீன்கள்
> உடங்கிலங்கல் என்ன மண்ணில்,
> பெருகுபுகழ் எழுபுலவர் ஒருகுடியில்
> ஒருங்குமிகப் பிறங்கி னுரால்”

என்று புகழ்ந்தோதியுள்ளார்.

வாழ்க்கை

வள்ளல்களாக விளங்கிய செல்வர்மீது பாக்களி யற்றல், நன்கொடைபெறல், சிற்றரசர்கள் போல் விளங்கிய குறுநில உரிமையாளரிடம் அவைக்களப்புலவராக இருத்

தல், விரும்பியடுத்த மாணவர்கட்கு இலக்கண இலக்கியங்களைப் போதித்தல் முதலியன இவருடைய செயல்களாக் விளங்கின. இராசவல்லிபுரம் முத்துச்சாமிப் பிள்ளை, சேற்றூர்ப்பெருநிலக்கிழார் முதலியவர்களைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற்றுள்ளார். காவடிச்சிந்து முதலிய நூல்கள் பாடிய சென்னிகுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார் என்பவரும் இவரிடஞ் சில நூல்களை ஓதியுணர்ந்தார். இவர் சில ஆண்டுகள் எட்டையபுரம் குறுநில மன்னரின் அவைக் களப் புலவராகவும் இருந்தார். அந்நாளில் எட்டையபுரத் தில் குறுநில மன்னர்களாக இருந்தவர்கள் வேங்கடேசுவர எட்டப்ப பூபதி, வேங்கடேசுவர எட்டுப்பாண்டியன் ஆகியோராவர்.

சமகாலப் புலவர்கள்

இவர் காலத்தில் சிறந்த புலவர்களாக விளங்கியவர்கள், அழகிய சொக்கநாத பிள்ளை, அண்ணாமலை ரெட்டியார், விருதை சிவஞான யோகிகள், சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார், மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர், சே. ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர், மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர் முதலிய பலர் இவர்காலத்தில் இவரோடு நெருங்கிப் பழகிய புலவர்களாவர். வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் இவருடைய நண்பராவார்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

இவர் இராசவல்லிபுரம் முத்துச்சாமிப் பிள்ளைமீது வண்டு விடுதூது, பயோதரப்பத்து முதலிய நூல்களைப் பாடி அறிஞர் பலர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றஞ் செய்தார். எட்டையபுரம் ஆண்டியப்பப் பிள்ளைமீது பிள்ளைத்தமிழும், உதாரசோதனை மஞ்சரி என்னும் நூலும் பாடினார். ஊற்றுமலை பெருநிலக்கிழார் இருதயாலய மருதப்ப தேவர்

மீதும், எட்டையபுரம் பெருநிலக்கிழார் வேங்கடேசுர எட்டப்ப நாயக்கர்மீதும், சேற்றூர்ப் பெருநிலக்கிழார் சுந்தரதாஸத்தேவர்மீதும் தனிச்செய்யுட்கள் பல இயற்றினார். இவருடைய பாடல்கள் பொருள் நயமுங் கருத்துஞ் சிறந்து அமையப்பெற்றனவாக விளங்கும்.

[1]"மருமலியுங் கமலமொரு வருமறியா
திராக்குவிந்து மாது கொங்கை
உருவமையா தேங்கியினிப் பகற்காணின்
நகைவருமென் றுடைந்து கண்ணீர்
பெருமடைபோல் பொழியுமிது பாரிவளைச்
சேர்கனகெம் பீரா தீரா
தருநிகரா உதவுகரா நெல்லைநகர்
வாழுமுத்துச் சாமி மாலே"

என்பது இவரால் இயற்றப்பெற்ற பயோதரப்பத்தில் ஒரு பாடலாகும். மற்றும் இவரால் இயற்றப்பெற்றன,

1. ஒருதுறைக்கோவை
2. முருகர் அநுபூதி
3. கழுகுமலைத் திரிபந்தாதி
4. திருப்பரங்கிரிப்பதிகங்கள்
5. குதிரைமலைப் பதிகம்
6. வண்டுவிடு தூது

முதலியன. இவற்றுள் சில அச்சேறி வெளிவந்துள்ளன. சில வெளிவரவில்லை.

இறுதி

இவர் பல ஆண்டுகட்கு முன்னரே காலமானார். பிறந்த ஆண்டு, காலமான ஆண்டு முதலியன விளக்கமாகவில்லை.

---

1. மருமலியும் கமலம் - மணம் மிகுந்த தாமரை. உடைந்து- இதழ்கள் விரிந்து. (மனம் உடைந்து) கண்ணீர் - கள் நீர்-கள்ளாகிய நீர், தேன், கண்ணீர். தரு - கற்பக தரு. கரா, கரத்தை - கையை உடையவனே.

உ0 நா. கதிரைவேற் பிள்ளை

தோற்றம்

ஈழவள நாட்டிலே யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மேலைப் புலோலியிலே 1874-ஆம் ஆண்டில் கதிரைவேற் பிள்ளை பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் நாகப்பபிள்ளை. இந் நாகப்பபிள்ளை முருகப்பெருமானிடத்தும் அப்பெருமானுடைய வேற்படையினிடத்தும் நீங்காத பேரன்பு பொருந்தியவர். தமது வீட்டிலேயே வேற்படையை நிலைநாட்டி வழிபாடு செய்துகொண்டிருந்தவர்.

கல்வி

கதிரைவேற்பிள்ளை முதலில் உள்ளூரில் இருந்த வித்தியாசாலை ஒன்றில் ஆறும் வகுப்புவரையிற் படித்தார். வறிய குடும்பத்தில் தோன்றியவராதலின் மேற்கொண்டு படிக்கமுடியாமல் உள்ளூரில் நொத்தாரிசு சிதம்பரம் பிள்ளை என்பவரிடம் எழுத்தாளராக அமர்ந்து சிலகாலம் வேலைபார்த்தார். அவரோடு மாறுபாடு உண்டானமையின் வேலையை விட்டு நீங்கினர். தொடக்கப்பள்ளி யொன்றிற் சிறிதுகாலம் ஆசிரியராக வேலைபார்த்தார்.

சென்னைக்கு வருதல்

சென்னைக்கு வந்து இங்குள்ள அறிஞர்களிடம் படித்துப் புகழ்பெறவேண்டும் என்னும் அவா இவருக்கு மிகுதியாக இருந்தது. ஆகவே, 1895-ஆம் ஆண்டில் சென்னை மாநகர்க்கு வந்து சேர்ந்தார். சிறிது காலம் குயப்பேட்டையில் தங்கியிருந்தார். பிறகு மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில் தங்கி அச்சுப்பிழை திருத்துதல் முதலிய வேலைகளைப் பார்த்தார். சிவசங்கரச் செட்டியாரோடும் இவருக்குப் பிடிக்காமற்போகவே அப்பதிப்பகத்தை விட்டு நீங்கினர். தமிழிலும் வடமொழியிலும் வல்லவர்களாக இருந்த சில

புலவர்களை யடுத்து அவர்கள்பால் இலக்கண இலக்கியங்கள் பலவற்றைக் கற்றுணர்ந்தார். இயற்கையிலேயே நுண் மாண் நுழைபுலமுடையவராக இருந்த இவர் சொல்லாற்றலி னும் சிறந்துவிளங்கினர். ஆகவே, இவருடைய புகழ் பல இடங்களினும் பரவியது.

ஆசிரியத் தொழில்

1897-ஆம் ஆண்டிலே வேப்பேரி உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றில் தமிழாசிரியராக அமர்ந்து சிறிது காலம் வேலை பார்த்தார். 1898-ஆம் ஆண்டில் மயிலாப்பூர் செந்தோம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் வேலைபார்த்தார். 1899-ஆம் ஆண் டில் வேப்பேரியில் தங்கியிருந்தபோது சிதம்பர முதலியார் என்பவருடைய பதிப்பகத்தில் அச்சுப்பிழை பார்த்தல், அகராதி தொகுத்தல் முதலிய வேலைகளைச் செய்து தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தார்.

மாயாவாத தும்சகோளரி

வேதாந்த நூற்கொள்கையைக் கண்டித்து இவர் பல சொற்பொழிவுகள் செய்தார். இவரை ஒரு பொருட் படுத்தி யாரும் இவர் பேச்சை மறுத்துரைக்கவில்லை. இவருடைய சொல்லாற்றலைப் புகழ்ந்த செந்தினைதையர் "மாயாவாத தும்சகோளரி" என்று இவருக்கு ஒரு பெயர் கொடுத்தார். இவர் இத்துறையில் இறங்கிச் சொற்பொழிவு செய்யக் காரணமாயிருந்தது வைதிக சைவசித்தாந்த சண்ட மாருதம் சூளை சோமசுந்தர நாயகருடைய நூல்களில் சில வற்றைக் கற்றுணர்ந்தமையேயாம். மேலும் இவர் புத்த மதம், வைணவ மதம் ஆகியவைகளின் கொள்கைகளையும் கண்டித்துப் பல சொற்பொழிவுகள் செய்தார்.

திருவருட்பாப் போர்

ஆறுமுகநாவலர், "திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகளாரின் பாடல்கள் திருவருட்பா

ஆகா; நால்வர் பாடல்களே திருவருட்பாவாகும்,'' என ஒரு சொற்போரை அவர் காலத்தில் எழுப்பியிருந்தார். அப்போர் அந்நாளிலே நியாயசபைவரை போய் முடிவு பெற்றிருந்தது. கதிரைவேற் பிள்ளை அப்போரைப் புதிப்பித்தார். "மருட்பா மறுப்பு'' என்னும் நூல் ஒன்றை எழுதி வெளிப்படுத்தினர். இதனால் திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரின் தொண்டர்கட்கும் இவருக்குஞ் சொற்போர் மூண்டு மிக இழிவான எழுத்துப் போர்கள் நடைபெற்றன. பிறகு நீதிமன்றம் வரைசென்று முடிவாகியது. மறைமலையடிகள் முதலிய பேரறிஞர்கள் ஒன்றுகூடி இராமலிங்க அடிகளாரின் பாடலைத், "திருவருட்பா'' என்று கூறுதல் தகும் என்று முடிவுசெய்தனர். இப்போரில் செந்தினைதையர் முதலிய சில அறிஞர்கள் இவருக்குப் பக்கத்துணையாக நின்றனர்.

இறுதி

திருவருட்பாப் போருக்குப்பின் இவர் குன்னூருக்குச் சென்று அங்குச் சிலருக்குத் தமிழ் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அங்குத் தமது முப்பத்து மூன்றும் அகவையில் இவ்வுலகவாழ்வைத் துறந்தார்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளே வாழ்ந்திருந்த இவர் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டு மிகவும் போற்றற்குரியது.

1. யாழ்ப்பாணப் பேரகராதி
2. ஏகாதசிப்புராணம்
3. சைவபூடண சந்திரிகை
4. சைவசித்தாந்தச் சுருக்கம்
5. சிவாலய மகோற்சவ விளக்கம்
6. சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்

7. கூர்மபுராணவுரை
8. நைடதவுரை
9. பழநித்தலபுராணவுரை

முதலியன இவர் இயற்றிய நூல்களாம்.

சமகாலப்புலவர்கள்

இவர் காலத்தில் புலவர்பெருமக்கள் பலர் சிறந்து விளங்கினார்கள். திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் இவருடைய மாணவர்களில் ஒருவராவார். கதிரைவேற் பிள்ளை பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியாரிடமும் பல சைவசித்தாந்த நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தார். சொற்பொழிவு செய்தலைக் கற்றுணர்ந்ததும் இவரிடமே. மற்றும் இவர் காலத்தில் கோ. வடிவேலு செட்டியார், பல்லாவரம் மறைமலையடிகள், எஸ். அநவரதவிநாயகம் பிள்ளை, திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளை, அப்பாவு செட்டியார், திருமயிலை வி. சுந்தர முதலியார், முத்தமிழ் ரத்நாகரம் பானுகவி, சிவப்பிரகாச ஐயர், மாயூரம் நமசிவாயம் பிள்ளை, கோவளம் அப்பாசாமி செட்டியார், வித்துவான் சண்முக சாத்திரியார், சீவரம் வேலாயுத முதலியார், திருத்தணிகை குருசாமி ஐயர், தமிழ்ப் பண்டிதர் கந்தசாமிப் பிள்ளை, நெல்லி அப்பாச்சாமி உடையார், வல்லி ப. தெய்வநாயக முதலியார், வண்ணக்களஞ்சியம் - காஞ்சி நாகலிங்கமுனிவர், மயிலை - சிவராச பிள்ளை, செங்கற்பட்டு அரங்கசாமி நாயகர், நின்றை தங்கவேலு முதலியார், வல்லை சண்முக சுந்தரமுதலியார் முதலிய புலவர்பெருமக்கள் சிறந்து விளங்கினார்கள். இவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி இராமலிங்க அடிகளாரின் பாடல்களைத் திருவருட்பா என்றுரைத்தல் பொருந்தும் எனவும் முடிவுசெய்தனர்.

உக. சிற். கைலாச பிள்ளை

பிறப்பு

ஈழநாட்டிலே நல்லூரிலே 1856-ஆம் ஆண்டில் சிற். கைலாசபிள்ளை பிறந்தார். தந்தையார் பெயர் திருச்சிற்றம்பலம். தாயார் பெயர் மாணிக்கவல்லி.

கல்வி

இவர் இளமையிற் பள்ளிக்கல்வியைக் கற்று முடித்த பின் "செண்ஜோன்ஸ் காலேஜ்," என்னும் ஆங்கிலக் கல்லூரியிற்சேர்ந்து ஆங்கிலம் படித்து உயர் வகுப்பில் வெற்றி பெற்றார். சம்பந்தப் புலவர் என்பவரிடம் இலக்கண இலக்கியங்களையுங் கற்றுத்தேறினர். மேலும் தாமாகவே பல நூல்களையும் நன்கு கற்றுப் புலமையைப் பெருக்கிக் கொண்டார்.

அலுவல்

சில ஆண்டுகள் அரசாங்க அலுவலில் அமர்ந்திருந்தார். உடல்நலங் குன்றியதன் காரணமாக அவ்வேலையை விட்டு நீங்கினர்.

தாமோதரம் பிள்ளைக்கு உதவி

உடல்நலங் குன்றப்பெற்ற கைலாசபிள்ளை தென்னிந்தியாவில் உள்ள சிவப்பதிகளில் இறைவழிபாடு இயற்றுவதற்கு இங்கு வந்தார். அந்நாளிற் சென்னையில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை இலக்கண இலக்கிய நூல்களை ஆராய்ந்து வெளியிடும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். கைலாசபிள்ளையின் புலமைத்திறத்தை உணர்ந்த தாமோதரம் பிள்ளை தம்மோடு தங்கியிருந்து நூல் வெளியீடுகட்குத் துணைபுரியுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். இவரும் அவருடன் தங்கி ஏடுகளை ஒப்புநோக்குதல், பதிப்புத்தாள்களைத்

திருத்துதல் ஆகிய வேலைகளில் துணைபுரிந்துகொண்டிருந்தார்.

நூல் இயற்றல்

சென்னையில் தங்கியிருந்தபோது இவரும் இவருடைய நண்பர்கள் இருவரும் ஆகமூன்று பேர்கள் அடிக்கடி வடதிருமுல்லைவாயில் என்னுஞ் சிவப்பதிக்குச் சென்று இறைவழிபாடு புரிதலை வழக்கமாக மேற்கொண்டிருந்தனர். புலவர்களாகிய மும்மணிகளும் மும்மணிக்கோவை என்னும் நூலை வடதிருமுல்லைவாயிற் சிவபெருமான்மீது இயற்றுதல்வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். மும்மணிக்கோவை என்னும் நூல் அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் மூவகைப் பாக்களும் வகைக்குப் பப்பத்து அமையுமாறு பாடப்படுவது. கைலாசபிள்ளை அகவலைப் பாடுவதென்றும் மற்றிருவரும் வெண்பாவையும் கலித்துறையையும் பாடுவதென்றும் முடிவாகியது. விரைவில் மும்மணிக்கோவை நூல், செம்மணிக்கோவை நூலாகப்பாடி முடிக்கப்பட்டது. மற்றிருவருடைய பாடல்களைவிட இவருடைய அகவற்பா மிகவுஞ் சிறப்புற்றோங்கியது. அக்காலத்தில் இருந்த புலவர்களாகிய சபாபதி நாவலர், தொழூவூர் வேலாயுதமுதலியார் முதலிய அறிஞர்கள் இவருடைய அகவற்பாக்களைப் பெரிதும் பாராட்டிப் புகழ்ந்து பேசினர். உ. வே. சாமிநாதையரும் இவருடைய பாக்களின் திட்பநுட்பத்தை வியந்து பாராட்டினர்.

ஆதீனத்தலைவர் பாராட்டு

உ. வே. சாமிநாதையர் கைலாசப்பிள்ளையை ஒருமுறை திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அப்பொழுது சுப்பிரமணியதேசிகர் ஆதீனத் தலைவராக எழுந்தருளியிருந்தார். தேசிகர் இவருடைய

மும்மணிக்கோவை நூலின் அகவற்பா ஒன்றைப் படித்துப் பொருளுரைக்குமாறு கட்டளையிட்டார். இவரும் அவ்வாறே செய்தார். இவருடைய பாடலைத் தேசிகர் கேட்டுப் புகழ்ந்து பாராட்டினார். பட்டுப்பீதாம்பரம் முதலியன நன்கொடையாக வழங்கினார். மேலும் ஆதீனத்தொடர்புடையவராக வைத்துக்கொண்டார். சைவசித்தாந்த நூல்களையும் இவர் கற்றுச் சிறந்து விளங்கினார்.

இயற்கை

இவர் வெளிப்பகட்டுக்காக நடிக்கமாட்டார். அமைதியும் பொறுமையும் அமையப்பெற்றவர். சொல்லாற்றலும் இவரிடம் சிறந்து விளங்கியது. இசைப் பயிற்சியிலும் இவர் சிறந்து விளங்கினார். சங்கநூற் பாடல்களில் மிகப் பயிற்சியுடைய இவர் அப்பாடல்களை அடிக்கடி பாராட்டிப் பேசுவார்.

இறுதி

வடதிருமுல்லைவாயில் மும்மணிக்கோவை, தனிப் பாடல்கள் சில ஆகியன இவருடைய தமிழ்ப்புலமையை நன்கு விளக்கும். இவர் 1916-ஆம் ஆண்டில் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்தார்.

உஉ. மதுரைநாயகம் பிள்ளை

தோற்றம்

மதுரை நாயகம் பிள்ளை 1845-ஆம் ஆண்டில் (விரோதி கிருது ஆண்டு ஆடித்திங்கள் 9-ஆம் நாள்) திருச்சிராப் பள்ளியிற் பிறந்தார். பெரும்புலவராக விளங்கிய மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கட்கு இவர் உறவினர். மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களோடும், அவர் மாணவராகிய தியாகராசச் செட்டியாரோடும் நட்புப் பூண்டு நெருங்கிப் பழகிவந்தார். பள்ளிக்கல்வியை நன்கு பயின்றிருந்ததோடு அந்நாளில் நாகூரிலும், நாகபட்டினத்திலும் புத்தகக்கடை வைத் திருந்தவரும் புலவரும் ஆகிய நாராயணசாமிப்பிள்ளை என் பவரிடத்தில் திருவிளையாடற் புராணம், பெரியபுராணம் முதலிய இலக்கியங்களையும் சமயநூல்களையும் நன்கு கற்றுச் சிறந்த அறிஞராக விளங்கினார்.

அலுவல்

நாகை வெளிப்பாளையத்தில் நீதிமன்றத்தில் 55-ஆண்டுகள் அமீனா வேலையை மேற்கொண்டிருந்தபடியால், இவருடைய வாணாளின் பெரும்பகுதி நாகை வெளிப்பாளை யத்தில் கழிந்தது. அரசியல் அலுவலோடு இவர் ஒதுங்கி யிருக்கவில்லை. நாட்டுமக்கட்கு நன்மை பயப்பதான பொது நலத்தொண்டுகளினும் ஈடுபட்டார்.

சைவசித்தாந்த சபை

அந்நாளில் வைணவ சமய அறிஞர் ஒருவர் நாகை வெளிப்பாளையத்தில் திருமாலின் பெருமைகளை எடுத்துச் சொற்பொழிவு செய்யத்தொடங்கினார். அவருடைய சமய வெறி அவருடைய அறிவுக்கண்ணை மறைத்தது. தாம் பேச எடுத்துக்கொண்ட செய்தியைத் தாண்டிச் சிவபிரானை இகழத்தொடங்கினார். சிவபிரானை இகழ்ந்துரைத்தலைக்

கேட்டு மதுரைநாயகம் மனம் பதறினர். தக்கவர்களைக் கொண்டு அறிவு புகட்டவேண்டும் என்று எண்ணினர். அந்நாளில் சென்னை மாநகரிலே சைவசித்தாந்த சண்ட மாருதமாக விளங்கியிருந்த பெரியாராகிய சோமசுந்தர நாயகர் என்பவரைச் சென்னையில் இருந்து அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். அவரைக்கொண்டு, சிவபெருமானு டைய பெருமைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கூறிச் சைவசித் தாந்தச் சொற்பொழிவுகள் செய்வித்தார். அங்குச் சிவ ஞானியாக விளங்கியிருந்த வீரப்பசெட்டியார் முதலிய பெரியவர்களின் துணையைக்கொண்டு வெளிப்பாளையத் திலே 'சைவசித்தாந்த சபை,' என்னும் பெயருடன் சபை ஒன்றும் அமைத்தார். அச்சபையிலே அடிக்கடி சைவ சித்தாந்த சொற்பொழிவுகள் நிகழ்வதற்கும் ஏற்பாடு செய்தார். இதனல் அப்பகுதியில் வாழ்ந்திருந்த மக்கள் சைவசித்தாந்த உண்மையை உள்ளவாறுணர்ந்து உய்ந் தனர்.

மதுரைநாயகமும் மறைமலையும்

பிற்றை நாளிற் பெரும் புலவராகச் சிறந்து தனித் தமிழ் மன்னராய்த் தமிழரசுபுரிந்த மறைமலையடிகளார் அக்காலத்தில் வேதாசலம் என்னும் பெயருடன் இளைஞ ராய் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தார். ஆங்கிலக் கல்வியோடு அமையாமல் மதுரை நாயகத்தின் ஆசிரிய ராகிய புத்தகக்கடை நாராயணசாமிப்பிள்ளையை அடுத்துத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் பயிலத் தொடங்கினர். தம்மாசிரியரிடத்தே கல்விபயிலும் வேதாசலத்திடத்தே மதுரைநாயகம் அன்புகொண்டு அவரைத் தாம் நண்பராகக் கொண்டார். இருவருடைய நட்பும் பண்புடன் வளர்ந்து சிறந்தோங்கியது. வேதாசலத்திற்கு மதுரைநாயகம்செய்த

நன்மைகள் பல. ஆசிரியராகிய நாராயணசாமிப் பிள்ளை யாலும் இப்பெரியவர் நட்பினாலும் வேதாசலம் திருத்தமாக வளர்ந்து புலமைநலம் நிரம்பப்பெற்றார். இப் பெரியவ ருடைய முயற்சியினாலேதான் வேதாசலம் சோமசுந்தர நாயகரைச் சைவசித்தாந்த ஆசிரியராகக்கொண்டு சைவ சித்தாந்த நூல்களைக் கற்றுச் சிறப்படைந்தார்.

சொற்பொழிவு

மதுரைநாயகம் பிள்ளை தமது சைவசித்தாந்த சபை யில் தாம் அடிக்கடி சைவசித்தாந்தச் சொற்பொழிவுகள் செய்ததன்றி வேதாசலத்தைக் கொண்டும் பலசொற் பொழிவுகள் செய்யச் செய்தார். பின்னாளில் மறைமலை யடிகள் சிறந்து விளங்குதற்கு இச் சொற்பொழிவுகளும் தக்க துணையாயின.

சபைக்குக் கட்டிடம்

மதுரைநாயகம் பிள்ளை தமது சைவசித்தாந்த சபைக் குக் கட்டிடம் ஒன்றைக் கட்ட விரும்பினார். இரண்டா யிரம் வெண்பொற் காசுகள் வரை செலவு செய்து கட்டிடம் ஒன்றை அமைத்தார்.

இறுதி

1909-ஆம் ஆண்டில் இவர் தமது வேலையில் இருந்து ஓய்வுபெற்றுத் தம்முடைய ஊருக்குச் சென்றார். உறை யூரைத் தமது இருப்பிடமாகக்கொண்டு தங்கினார். அங் கும் இவர் பல பொதுநலச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருந்து 1920-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் மூன்றாம் நாள் இறை வன் திருவடி நீழலையடைந்தார். இப்பெரியவருக்கு மனைவி மக்களிருந்தனர். இவர் காலமான போது மறைமலையடி கள்,

“மணியொளிபோல் எனக்குயிராய் மன்னுசிவம் அருள்சுரந்து
துணிவுடைய பிள்ளைமையாம் பருவத்தே துணையாகப்
பணிவுடைய நினைத்தந்தென் பரிசின்கட் டுரிசகற்றி
அணிசெய்த பான்மையெலாம் அறிந்தறிந்து நைவேனால்”

“ஆராத அன்பினுடன் அடிபணிந்து நீகற்ற
நாரா யணகுரவன் திருவடியை நான்நணுகிச்
சாராது போயினனேல் சான்றோய்நின் பெருங்கேண்மை
சேராது பலவாறாய்ச் சென்றிருப்பேன் சிறியேனே”

“திருவருள்சேர் நினதுளத்தைச் சிவனடிக்கே ஒப்புவித்தாய்
உருவருநின் எழிலுடம்பை உருத்திரற்கே உவந்தளித்தாய்
இருமைவளர் புகழுடம்பை எந்தையடி யார்க்களித்தாய்
அருமைமகார் துயர்கூர அளித்ததுவும் அழகாமோ”

“இம்மைதனிற் பிரிந்தாலும் இனியொருகால் இசைந்திடலாம்
அம்மைதனில் நீபிரிந்தால் அணைகுவதும் உண்டாமோ
எம்மையிலும் இவையெலாம் இறைசெயலால் நிகழுவதால்
நம்மையவன் அருள்வழியில் நடத்துவது நன்றாமே”

என்னும் இத்தகையபாடல்கள் பலவற்றை இரங்கற்பாவாகப் பாடி வருந்தினார்கள்.

உ௯. காசிவாசி செந்திநாதையர்

பிறப்பு

ஈழநாட்டிலே சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த ஏழாலை என்னும் ஊரிலே 1848-ஆம் ஆண்டில் (கீலக ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் இரண்டாம் நாள்) செந்திநாதையர் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் சிந்நய ஐயர்.

கல்வி

இவர் பள்ளிக் கல்வியைப் பாங்குறப் பயின்று முடித்த பின்னர், தம் மாமனார் கதிர்காம ஐயர் என்பவரிடம் தமிழ்

இலக்கியங்களையும் வடமொழியையுங் கற்கத்தொடங்கினர். பிறகு சம்பந்தப் புலவர் என்பவரிடம் பல நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தார். 1878-ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவை யடைந்து திருவனந்தபுரத்திற்குச் சென்றார். அங்கு அப்பொழுது வடமொழிவல்லுநராய்ச் சிறந்து விளங்கிய சுப்பா சாத்திரி என்பவரிடத்திலும், அநந்தகிருட்டிண சாத்திரி என்பவரிடத்திலும் காவியம், தருக்கம், வியாகரணம் முதலிய வடமொழி நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தார்.

ஆசிரியத்தொழில்

1882-ஆம் ஆண்டில் திருநெல்வேலியில் சைவவித்தியாசாலை யொன்றில் ஆசிரியராக அமர்ந்தார். மறு ஆண்டில் நெல்லையில் நடத்தப்பெற்ற பத்திரிகை ஒன்றுக்கு உதவியாசிரியராக அமர்ந்து தொண்டு செய்தார். அந்நாளில் சிலருடைய வேண்டுகோளின்படி "சாண் சத்திரியப் பிரசண்ட மாருதம்" என்னும் மறுப்புரை நூல் ஒன்றை எழுதிக்கொடுத்தார்.

பலசெயல்கள்

பிறகு பல ஊர்கட்குப்போய்க் காசியை அடைந்தார். அங்குச் சிலகாலம் இருந்தபின் திரும்பித் தமது ஊருக்குச் சென்றார். 1886-ஆம் ஆண்டில் கந்தபுராண நவநீதம் என்னும் நூலை எழுதி வெளிப்படுத்தினர். இணுவில் நடராச ஐயர் என்பவரிடத்தில் சிவஞான சித்தியாரைப் பாடங்கேட்டார். பிறகு இந்தியாவுக்கு வந்து "அமிர்த போதினி" என்னும் வாரவெளியீடு ஒன்றைத் தொடங்கிச் சில காலம் நடத்தினர். அந்நாளிலே கிறித்துவர்கள் "சிவனுந்தேவனு?" என்னும் பெயர்கொண்ட துண்டுப் பிரசுரம் ஒன்றை வெளியிட்டனர். அதற்குக் கண்டனம் ஒன்று எழுதுமாறு சை. இரத்தின செட்டியார் என்பவர்

இவரைக் கேட்டுக்கொண்டார். அவர் விருப்பத்திற்கு இணங்கிச், "சிவனுந்தேவனா என்னுந் தீய நாவுக்கு ஆப்பு" என்னுஞ் சிறு நூல் ஒன்றை எழுதி வெளிப்படுத்தச் செய்தார். மற்றும் பல கண்டன நூல்களையும் எழுதினார்.

சொற்பொழிவுகள்

ஐயருடைய கல்வித் திறத்தையுஞ் சொல்லாற்றலையும் உணர்ந்த பலர் ஐயரைக் கொண்டு சொற்பொழிவுகள் செய்விக்க விரும்பினர். மேலைச் சிதம்பரம் என்னுந் திருப்பேரூரில் "உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன்" என்று தொடங்கும் பெரியபுராணக் காப்புச் செய்யுளையும் "அளவாயளவதனளவாய்" என்று தொடங்கும் பேரூர்ப் புராணச் செய்யுளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு சொற்பொழிவுசெய்தார். திருநெல்வேலியில், "ஞானத்தின் திருவுருவை" என்னும் முதலையுடைய பெரிய புராணச் செய்யுளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சொற்பொழிவு செய்தார். ஈழநாட்டில் ஆறு திங்கள் சைவசமயச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். 1901-ஆம் ஆண்டிலே மதுரையில் பல சொற்பொழிவுகள் செய்தார்.

காசிவாசி

ஐயர் 1888-ஆம் ஆண்டில் இருந்து ஏறக்குறையப் பத்து ஆண்டுகள் காசியிலே தங்கியிருந்தார். இதனால் இவருக்குக் 'காசிவாசி செந்திநாதையர்' எனவும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

திருப்பரங்குன்றில்

இவர் மதுரைக்கு அண்மையில் உள்ள திருப்பரங் குன்றத்தில் சிறிது காலந் தங்கி, "வைதிக சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த வித்தியாசாலை" என்னும் பெயருடைய வித்தியா சாலை ஒன்றை அமைத்து அதில் மாணவர்கட்குத்

தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் உள்ள நூல்கள் பலவற்றைக் கற்பித்தார். ஒரு நாள் தெருவில் பட்டிக்காட்டான் ஒருவன் திருப்புகழைத் தப்புந்தவறு மாகப் பாடிக்கொண்டு சென்றான். அப் பாடலைக் கேட்ட செந்தினைதையருக்கு மிகுந்த சீற்றம் உண்டாகியது. ஐயர் திருப்புகழ் பாடிக்கொண்டு சென்றவனைக் கூப்பிட்டார். அவன் ஐயரிடம் வந்தான். உடனே ஐயர் அவனுடைய தலையிலே நறுக்கென்று ஒருகுட்டுப்போட்டார். அப்பேதை, ஐயர் எதற்காகக் குட்டினார் என்பது தெரியாமல் மிரள மிரள விழித்தான். ஐயர் அவனைப் பார்த்து, "திருப்புக ழைத் தப்புந்தவறுமாகப் பாடுகிறாயே; உங்கள் அப்பன் வீட்டுத் திருப்புகழ் என்று நினைத்துக் கொண்டாயோ?" என்று கேட்டார். அப்பேதை மேலும் குட்டு விழுந் தாலும் விழக்கூடும் என்று அஞ்சி ஓடிவிட்டான்.[1]

கதிரைவேற் பிள்ளை தொடர்பு

யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரைவேற் பிள்ளை இராமலிங்க அடிகளாரின் திருப்பாடல்கள் அருட்பா அன்றென்றும் "மருட்பா" என்றும் சொற்போரிட்டுத் திரிந்தார். அந் நாளில் ஐயர் அவருக்குப் பக்கத்துணையாக இருந்து பல வகையினும் உதவி செய்ததன்றி நீதிமன்றத்திற்குச் சென்று சாட்சியுங் கூறினார். மேற்படி கதிரைவேற் பிள்ளைக்கு "மாயாவாத தும்ச கோளரி" என்று பெயருங் கொடுத்தார்.

பதிப்பகம்

1906-ஆம் ஆண்டில் தேவகோட்டைச் செட்டியார் கள் சிலருடைய உதவியைக்கொண்டு, "செந்தினைதைய

1. இச் செய்தியைக் கூறியவர் ஐயரின் இளவல், சி. சிவசம்பு நாவைதயர்.

சுவாமி யந்திரசாலை" என்னும் பெயருடன் அச்சகம் ஒன்றை ஏற்படுத்தித் தாம் எழுதிய "நீலகண்ட பாடியத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு," "சீகாழிப் பெருவாழ்வின் சீவ காருணிய மாட்சி," "வைதிக சுத்தாத்துவித சைவசித் தாந்த தத்துவப்பட வினாவிடை" "விவிலிய குற்சிதக் குறிப்பு" முதலிய பல நூல்களை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளி யிட்டார். மேலும் கண்டன நூல்கள் பலவும் வெளிப் படுத்தினார். இவரால் எழுதப்பெற்ற வேறு பல நூல்களும் அந்த அச்சகத்தில் அச்சாயின.

இறுதி

இவ்வாறு பல வகையிலும் தமிழ்த்தொண்டு புரிந் திருந்த இவர் தமது எழுபத்தாறாவது அகவையில் 1924-ஆம் ஆண்டு மேத்திங்கள் பதினைந்தாம் நாள் இறை வன் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

இவரால் இயற்றப்பெற்ற நூல்கள்

1. கந்தபுராண நவநீதம்
2. சிவஞான போதவசனாலங்கார தீபம்
3. ஞான ரத்தினாவளி
4. சீகாழிப் பெருவாழ்வின் சீவகாருணியமாட்சி
5. தேவாரம் வேதசாரம்
6. தத்துவவிளக்கம் மூலமும் உரையும்
7. சைவ வேதாந்தம்
8. வைதிக சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த தத்துவப்பட வினா விடை
9. நீலகண்டபாடியத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
10. சாண்சத்திரியப் பிரசண்டமாருதம்
11. ஞானபோத விளக்கச் சூறாவளி
12. சிவனுந் தேவனா என்னுந் தீயநாவுக்கு ஆப்பு
13. வீரபத்திராத்திரம்
14. விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரம்

15. தாந்திக துண்ட கண்டன கண்டனம்
16. வச்சிர தண்டம்
17. மகா உக்கிர வீரபத்திராத்திரம்

முதலியன.

உ௯. கயப்பாக்கம் - சதாசிவச் செட்டியார்

தோற்றமுங் கல்வியும்

சான்றோருடைத்தென ஆன்றோரால் புகழ்ந்தோதப் பெற்ற வான்றோய் புகழுடைத் தொண்டை நன்னாட்டின் தலைநகராகிய சென்னை மாநகரிலே 1872-ஆம் ஆண்டிலே ஆயிரவைசியர் குலத்திலே கயப்பாக்கம் - சதாசிவச் செட்டியார் தோன்றினார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் கயப்பாக்கம் - இரத்தின செட்டியார். கல்வியை முறைமையாகப் பயின்றார். உயர்தரக் கல்வியைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பயின்றார். 1894-ஆம் ஆண்டில் பி. ஏ. தேர்வில் முதல்வகுப்பில் தேறினார்.

அலுவல்

சென்னை 'கஸ்டம் அவு'ஸில் அலுவல் பார்க்கத் தொடங்கினார். இவருக்கு அலுவலில் உயர்வு ஏற்பட இருந்தது. காக்கிச்சட்டை முதலியன அணிய மறுத்துத் தமக்கு வேலை உயர்வு வேண்டாமென்று கூறிவிட்டார்.

இளமையில் வளமை

இவர் இளம்பருவத்திலேயே சிவபூசை செய்வதிலும் தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளையோதுவதிலும் பேரார்வமுடையவராக விளங்கினார். அந்நாளில் சென்னையில், "சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம்" என்னும் பெயருடன் திருக்கூட்டம் ஒன்று சிறந்து விளங்

கியது. அதில் இவர் தாமும் ஓர் உறுப்பினராகச் சேர்ந்து கொண்டு திருப்பணிகள் செய்தார். சமயச் சொற்பொழிவு கள் பல செய்தார். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையின் மாலை யிலும் இவரும் இவருடைய நண்பர்கள் பலரும் புறப் பட்டுத் தக்கோலம் என வழங்கும் திருவூறல் சிவப்பதிக்குச் செல்வார்கள். அன்றிரவு அங்கு தங்கியிருந்து மறுநாட் காலையில் எழுந்து நீராடி உழவாரத் திருத்தொண்டு செய்யத்தொடங்குவார்கள். கோயிலுக்குள் முளைத்திருக் கும் புல்பூண்டு முதலியவைகளைக் களைவார்கள். குப்பை கூளங்களை அகற்றுவார்கள். பிறகு நண்பகல் உணவை முடித்துக்கொண்டு சமயச் சொற்பொழிவுகள் செய்து விட்டு இரவு சென்னைக்குத் திரும்புவார்கள்.

மும்மொழிப் பயிற்சி

ஆங்கிலத்தில் பி. ஏ. வரை கற்ற இவர், தமிழிலும் நல்ல பயிற்சிபெற விரும்பினர். அந்நாளில் சென்னையிற் சிறந்து விளங்கிய சில அறிஞர்களையடுத்து இலக்கண இலக்கி யங்களை நன்கு கற்றார். வடமொழியையுங் கற்கத்தொடங்கி அதிலும்வேண்டிய அளவு பயிற்சிபெற்றார். ஆகவே, இவர்க்கு மும்மொழியிலும் நல்ல பயிற்சியமைந்தது.

சிவப்பதிப் பயணம்

தேவாரம் பெற்ற பல சிவப்பதிகளையும் கண்டுபோற்ற வேண்டும் என்னும் அவா செட்டியாருக் குண்டாகியது. தென்னாட்டுச் சிவப்பதிகள் பலவற்றிற்குஞ் சென்று இறை வழிபாடு செய்தார். ஆங்காங்கு சமய வளர்ச்சிக்காகச் சொற்பொழிவுகள் பலவுஞ் செய்தார். தாம் சென்ற இடங் களில் பன்னிரு திருமுறைகளையும் நன்கு பயின்று இசை யோடு பாடிவரும் பல ஓதுவார்களைக் கண்டார். அவர் களுட் சிறந்தவர்களைச் சென்னைக் கந்தகோட்டத்துப்

பெருந்திருவிழாவில் தேவாரம் பாடுதற்கு அழைப்பிக்க ஏற்பாடு செய்து அவ்வாறே நடப்பித்தார். இவ்வாறு இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் நடைபெற்றன.

சைவசமய பக்தசன சபை

சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தைவிட்டுச் செட்டியார் விலகினார். "சைவசமய பக்த சன சபை" என்னும் பெயருடன் சபை ஒன்றை 1904-ஆம் ஆண்டிற் சென்னையில் ஏற்படுத்தினார். பல சிறுவர் சிறுமியர்களுக்குத் தேவாரந்திருப்புகழ் முதலியவைகளைக் கற்பித்து நன்கு பாடச்செய்தார். மேலும் அவர்களுக்குச் சைவ வினாவிடை முதலியவைகளைக் கற்பித்துச் சைவசமயத்திலே பற்றுண்டாகுமாறு செய்தார். வேறு சிலரும் செட்டியாருக்குப் பக்கத் துணையாக அமைந்து நின்றனர்.

மற்றும் பல திருத்தொண்டு

கந்தகோட்டத் திருக்கோயிலில் நால்வரை எழுந்தருளச் செய்து குடமுழுக்காட்டினார். பிறகு கலிக்கம்ப நாயனார், இயற்பகைநாயனார், மூர்த்திநாயனார், புனிதவதியார், அமர்நீதிநாயனார், சேக்கிழார், குங்குலியக்கலய நாயனார், சிவநேசர், பூம்பாவை ஆகியவர்களுடைய உருவங்களைப் பல அன்பர்களுடைய பொருளுதவியாற் செய்து கோயிலில் அமைத்துக் குடமுழுக்கு நடத்தினார்.

தமிழ்த்தொண்டு

"திராவிட வேதத்திரட்டும் தலமான்யச் சுருக்கமும்," என்னும் நூலை அமைத்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். இந்நூல் சிவப்பதிகட்குப் பயணஞ்செல்பவர்கட்கும் பிறருக்கும் மிகப் பயன்படுவதாயிற்று. அச்சாகாமல் இருந்த, சிவரகசிய மகேதிகாசத்தின் சில பகுதிகளை வடமொழியிலும், முதல் மூன்று அம்சங்களின் பொருளைத்

தமிழிலும் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். அகத்தியமுனிவர் திரட்டியருளிய தேவாரத்திரட்டிற்கு விரிவுரை ஒன்று எழுதியும், மூவர் தேவாரம் ஏழு திருமுறைகளைப் பண் முறைக்கேற்பச் சீர்பிரித்துக் குறிப்புக்கள் எழுதியும் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழக வாயிலாக வெளியிடச் செய்தார். "சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ்," என்னும் நூலுக்கும், "திருக்கைலாய ஞானவுலா," என்னும் நூலுக்கும் குறிப்புரையெழுதி வெளியிடச் செய்தார். இத்தகைய இவருடைய அரும் பெரும் பணிக ளால் இவருடைய புகழ் திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீன மகாசந்நிதானமாக அக்காலத்தில் எழுந்தருளியிருந்த அம்பலவாண தேசிக பண்டாரச் சந்நிதி யவர்கட்கு எட்டியது. சந்நிதியவர்கள் செட்டியாரைப் பாராட்டி நன்கொடைகள் வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தார்.

பெரியபுராண உரைக்கு வழிகாட்டி

இவரது புகழைக் கோவை வழக்கறிஞர், சி.கே. சுப்பிர மணிய முதலியார் உணர்ந்தார். செட்டியாரைத் தம் ஊருக்கு அழைத்துச் சென்று பெரியபுராண விரிவுரை யாற்றச் செய்தார். செட்டியாருஞ் சில ஆண்டுகள் அங்குத் தங்கிப் பெரியபுராணச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர். இவருடைய விரிவுரையால் அரிய பல குறிப்புக்கள் வெளிப்பட்டன. அக்குறிப்புக்களை நன்கு கருத்தூன்றிக் கவனித்த முதலியார் பெரியபுராணத்திற்கு உரை ஒன்று எழுதலாம் என்று முடிவுசெய்து பெரியபுராண உரையை எழுதத்தொடங்கினர். செட்டியார் கோவையில் தங்கிப் பெரியபுராணச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திய காலம் நான்கு யாண்டுகள் என்ப. செட்டியாருடைய பெரியபுராணச் சொற்பொழிவே பெரியபுராண உரைக்குக் காரணமாக அமைந்தது என்பதனை, "20-ஆண்டுகளாகப் பெருமுயற்சி

யால் திருவருட்டுணைகொண்டு இப்போது ஏழு பகுதிகளில் முற்றுப்பெற்றுத் திருத்தில்லையில் பெருவிழாக்கொண்டாடி அன்பர்கள் மகிழ்ந்து காணும் எனது பெரியபுராணப் பேருரைக்கு வித்தாக நின்றது அவர்கள் கோவையில் செய்த பெரியபுராணப் பிரசங்கங்களே யாகும்,'' என்று சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்களே குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

போதகாசிரியர்

செட்டியார் உரையாசிரியராக இருந்ததன்றி நூலுரை போதகாசிரியராகவும் விளங்கினர். இவரிடம் பல அன்பர்கள் சைவ நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றுச் சிறப்படைந்தார்கள். அவர்களில் கயப்பாக்கம் சோமசுந்தரம் செட்டியார், ரா. சண்முகசுந்தரம் செட்டியார், பூ. ஆலாலசுந்தரம் செட்டியார் என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

இறுதி

செட்டியார் தமது இறுதிக்காலம் வரையிலும் சிவன் கோயில் திருப்பணி, சைவசமய வளர்ச்சிக்கான வேலை ஆகியவைகளிலேயே தமது முழுக்கருத்தையுஞ் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார். தக்கோலத்தில் கூத்தப்பிரான் திருவுருவம் ஒன்று செய்வித்துக் குடமுழுக்காற்ற ஏற்பாடு செய்தார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்கு உரிமையான திருச்சக்கரப்பள்ளி என்னும் பாடல் பெற்ற சிவப்பதியை அவ்வாதீனத்தாரைக்கொண்டு திருப்பணிசெய்து குடமுழுக்கியற்றச் செய்தார். திருவேற்காடு என்னுஞ் சிவப்பதியில் திருவிழா ஒன்றை ஏற்பாடு செய்தார். இப்படிப் பல திருப்பணிகள் செய்துகொண்டிருந்த இவர் 1929-ஆம் ஆண்டில் தமது ஐம்பத்தேழாவது அகவையில் இறைவன் திருவடிநீழலை யடைந்தார்.

---

௨௫. த. கைலாச பிள்ளை

பிறப்பு

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே கார்காத்தவேளாளர் குலத்திலே ஏறக்குறைய தொண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஞானப்பிரகாசர் வழியிலே கைலாசபிள்ளை பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் தம்பு.

கல்வி

இவர் கல்வி கற்கத்தொடங்கியபின், ஆறுமுக நாவலரால் வண்ணார் பண்ணையிலே ஏற்படுத்தப்பெற்ற சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே சென்று கல்வி கற்கத்தொடங்கினர். ஆறுமுகநாவலர் இவருக்குச் சிறிய தந்தையார் ஆவர். அவ்வித்தியாசாலையில் அப்பொழுது காசிவாசி செந்திநாதையரும் ஆசிரியராக இருந்தார். பிறகு மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர் ஆகியவர்களிடத்திலேயும் படித்தார். தமிழ்மொழியை அன்றி வடமொழி ஆங்கில மொழி ஆகியவைகளையுங் கற்றுணர்ந்தார். சைவசித்தாந்த நூல்கள் ஆகமங்கள் முதலியவைகளை ஆறுமுகநாவலரிடத்திலே ஓதியுணர்ந்தார். சிவபூசை புரிதல் நல்லொழுக்க நெறிநிற்றல் ஆகியவைகளிலேயுஞ் சிறந்து விளங்கினர்.

ஆசிரியர்

கல்வியறிவில் தேர்ச்சிபெற்றபின் இந்துசாதனப் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக அமர்ந்து சிறிது காலம் அப்பத்திரிகையை நடத்தினர். அப்பொழுது சைவசமய வளர்ச்சிக்குத் தக்க முறையில் அப்பத்திரிகையில் கட்டுரைகள் எழுதினர். இவருடைய உரைநடை ஆறுமுக நாவலருடைய உரைநடையைப்போல் செம்மையானதாக அமைந்து சிறப்புடன் விளங்கியது.

கலைத்தொண்டு

உரைநடையில் இலக்கண நூல்கள் சிலவற்றை இவர் எழுதினார். காலத்திற்கேற்றவாறு நூல்களை யெழுதி வெளிப்படுத்துவதில் இவர் சிறந்து விளங்கினார். வண்ணார் பண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்குத் தலைவராக அமர்ந்து அவ்வித்தியாசாலையைப் பல வழியினும் சிறப் புடைய தாக்கினார்.

தமிழ்ச் சங்கம்

அவ்வித்தியாசாலையின் உறுப்பாகத் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். அச்சங்கம் பலவழியினும் பொதுநலத்தை நாடி வேலைசெய்தது. அந்நாளில் அச் சங்கத்தில் சுன்னாகம் அ. குமரசாமிப் புலவர், புலோலி வ. குமரசாமிப் புலவர், மானிப்பாய், ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை, மாதகல் சு. ஏரம்பையர், நீர்வேலி ச. சிவப்பிரகாச பண்டிதர், ஊரெழு சு. சரவணமுத்துப் புலவர் ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக அமர்ந்து சங்க வளர்ச்சியை நாடித் தொண்டுசெய்தனர். மதுரையில் பொ. பாண்டித்துரைத் தேவர் சங்கம் அமைத்தபொழுது இச்சங்கத்தின் நடை முறை முதலியவைகளை உசாவியறிந்து மதுரைச் சங்கத் தையும் அவ்வாறே இயக்கலாயினர் என்ப.

சமயத்தொண்டு

ஆறுமுக நாவலரைப்போல் இவருஞ் சமயத்தொண்டு முதலியவைகளைப் புரிந்தார். சமய வளர்ச்சியின் பொருட்டு வித்தியாசாலையின் சார்பாகச் சித்தாந்தசபை ஒன்றை அமைத்துச் சைவச் சொற்பொழிவுகள் பல நடைபெறச் செய்தார். கோயில் ஒன்றை அமைத்து அதிலே சமய குரவர்களுடைய உருவங்களை நிலைநாட்டினார். நாவலர் உருவச்சிலையையும் அமைத்து நாடோறும் வழிபாடு நடை

பெறச் செய்தார். சைவசமயத்திற்கு மாறுபாடாக நடை பெறத் தொடங்கிய செயல்களையெல்லாம் எதிர்த்து நின்று போராடினார். ஆறுமுக நாவலரைப்போல் சமயப் பழிப்புத் தெய்வப்பழிப்பு ஆகியவைகளை இவரும் பொறார். சைவ சமயப் பகைவர்கள் பலரையடக்கித் தெய்வக்கொள்கை யைப் போற்றினார்.

இறுதி

சைவமுந்தமிழுந் தழைத்தினி தோங்க அரும்பெருந் தொண்டு செய்திருந்த இவர், வெகுதானிய ஆண்டு மாசித் திங்கள் பன்னிரண்டாம் நாளிலே இறைவன் திருவடி நீழலை எய்தினார்.

உகூ. சி. வி. சாமிநாத ஐயர்

தோற்றமுங் கல்வியும்

செந்தமிழ் உலகில் பத்திரிகை வாயிலாகத் தண்ட மிழ்த்தொண்டு செய்தவர்கள் பலர். அவர்களுள் சி. வி. சாமிநாத ஐயர் என்பவரும் ஒருவர். சி. வி. சாமிநாத ஐயர் தஞ்சை மாவட்டத்திலேயுள்ள திருவையாற்றில் 1863-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

கல்வி

சாமிநாதையர் ஆங்கிலக் கல்வியையுந் தமிழ்க்கல்வி யையுந் தக்கவாறு கற்றார். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் ஓதியுணர்ந்து தமிழறிவை நன்றாகப் பெருக் கிக் கொண்டார்.

பத்திரிகைத் தொழில்

பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபடவேண்டுமென்பது இவருடைய நோக்கமாக இருந்தது. 1885-ஆம் ஆண்டிற்

சென்னைமாநகருக்குச் சென்றார். சுதேசமித்திரன் அலுவலகத்தில் எளிதாக வேலை கிடைத்தது. உதவியாசிரியராக அமர்ந்த இவர் தலைமையாசிரியருக்கு மனநிறைவு உண்டாகும் வண்ணம் அவ்வேலையை நன்றாகப் பார்த்தார். தம்முடைய பெருமுயற்சியினாலும் திறமையினாலும் தலைமையாசிரியரேயானார். இவர் ஏழு ஆண்டுகள் வரை அப்பதவியில் இருந்து தமிழ்த்தொண்டு செய்தார்.

அறிவு வளர்க்கும் அவை

மக்களிடையில் அறிவு வளர்தற்கான வழியில் வேலை செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணம் சாமிநாதையருக்கு உண்டாகியது. அதன்பொருட்டுக் கழகம் ஒன்றை அமைக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரும், மு. வீரராகவாச்சாரியாரும் இதன்பொருட்டுக் கழகம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். நாளடைவில் அக்கழகம் வேலை செய்யாது போயிற்று. இவர் அக்கழகத்தை உயிர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். இதன்பொருட்டு மிகுந்த முயற்சி செய்தார். சர். டி. முத்துச்சாமி ஐயர், பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் முதலியோர் சாமிநாதையரின் முயற்சிக்கு நல்ல துணை புரிந்தனர். இப்பெரியார்கள் சாமிநாதையரிடம் நன்மதிப்புக்காட்டிப் பெரிதும் போற்றினார்கள். இவருடைய முயற்சி நாளடைவில் கைகூடியது. கழகம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டதுடன், "விவேக சிந்தாமணி" என்னும் திங்கள் வெளியீடு ஒன்றுந் தொடங்கப்பட்டது.

விவேகசிந்தாமணி

அந்நாளில் சுதேசமித்திரன், சனவிநோதினி, ஞானபாநு முதலிய பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. விவேக சிந்தாமணி மக்களுடைய அறிவுவளர்ச்சிக்கான துறையில்

முழுப்பலத்துடனும் வேலை செய்யத் தொடங்கியது. சாமிநாதையர் ஆசிரியராக அமர்ந்து பல அரிய கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளியிட்டதுடன் தாமும் பல கட்டுரைகள் எழுதினார். அப்பொழுது சிறந்த எழுத்தாளர்களாக விளங்கிய வி. கோ. சூரியநாராயண சாத்திரியார் (பரிதிமாற் கலைஞன்), இராஜம் அய்யர், மாதவய்யர் முதலியோர் விவேகசிந்தாமணியில் கட்டுரைகள் எழுதினர். விவேகசிந்தாமணி வேதாந்தப் பத்திரிகையாக விளங்கிற்று. ஏறக்குறையப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் நடைபெற்ற விவேகசிந்தாமணி 1920-ஆம் ஆண்டில் எதிர்பாராத தடங்கல்களால் நின்றுவிட்டது.

புத்தகங்கள்

விவேகசிந்தாமணி நின்றதாயினும் சாமிநாதையர் தமிழ்த்தொண்டை விடவில்லை. சிறிய புத்தகங்களைக் குறைந்த விலையில் வெளிப்படுத்தித் தமிழ்வளர்ச்சிக்கு வேலை செய்தார்.

ஜார்ஜ்டவுன்

1906-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பு சென்னைமாநகரம் பிளாக்டவுன், ஒயிட்டவுன் (கறுப்பர் நகரம் வெள்ளையர் நகரம்) என்று கூறப்பட்டு வந்தது. பிளாக்டவுன் என்னும் பெயரை ஒழித்துவிட்டு ஜார்ஜ்டவுன் என்று பெயர் வைக்க வேண்டும் என்று முதன்முதலாகக் கூறியவர் சாமிநாதையர். ஐயருடைய இந்த அறிவுரையை அனைவரும் ஒரே நோக்கத்துடன் ஒப்புக்கொண்டு வலியுறுத்திக் கூறினர். அப்போது சென்னைக்கு வந்த வேல்ஸ் இளவரசர் ஜார்ஜ் (பிறகு 5ஆவது ஜார்ஜ்) இதற்குத் தமது உடன்பாட்டையும் அளித்தார். பிறகு ஜார்ஜ் டவுன் என்னும் பெயர் வழக்கத்திற்கு வந்தது.

இறுதி

பத்திரிகைத் தொண்டு, புத்தகத் தொண்டு, நாட்டுத் தொண்டு, சமயத்தொண்டு, தமிழ்த் தொண்டு ஆகிய எல்லாத்தொண்டுகளினும் ஈடுபட்டு நல்ல வேலை செய்த இவர் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல நூல்கள் எழுதினார். அந்த நூல்களின் விவரம் விளக்கமாகவில்லை. இவ்வாறு கலைத்தொண்டு செய்திருந்த இவர் 1930-ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 23-ஆம் நாள் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்தார்.

உஎ. அம்பலவாண நாவலர்

பிறப்பு

ஏறக்குறைய நூறு யாண்டுகட்கு முன்னே ஈழவள நாட்டிலே வட்டுக்கோட்டை என்னும் ஊரில் கார்காத்த வேளாளர் குலத்தில் அம்பலவாண நாவலர் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் ஆறுமுகம் பிள்ளை. தாயார் பெயர் சுந்தரவல்லியம்மை.

கல்வி

அம்பலவாணர்க்கு அகவை ஐந்து ஆனவுடனே தந்தையார் தம் மைந்தருக்குக் கல்விப் பயிற்சியைத் தொடங்கிவைக்க எண்ணினார். சங்கானை என்னும் ஊரில் இருந்த வேற்பிள்ளை என்னும் கணக்காயரைக்கொண்டு எழுத்தறிவித்தார். அம்பலவாணர் வேற்பிள்ளையிடஞ் சில யாண்டுகள் கற்றார். பின்னர் மட்டுவில் வேற்பிள்ளை என்னும் உரையாசிரியரிடம் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றறிந்தார். சுளிபுரத்தில் இருந்த கனகரத்தின முதலியார் என்பவரிடத்தில் ஆங்கிலங் கற்றார். நீர்வேலிச்

சிவப்பிரகாச பண்டிதரிடம் வடமொழி நூல்களை ஓதி யுணர்ந்தார்.

நிருவாணதீக்கை முதலியன

இவ்வாறு மும்மொழிப்புலமை எய்திய அம்பலவாணர் பிறகு தம் குலகுருவாகிய அப்பாத்துரைக் குருக்கள் என்பவரிடம் சமயதீக்கை, நிருவாணதீக்கை முதலியவை களைப் பெற்றுச் சிவபூசை புரிதலையும் மேற்கொண்டார்.

துறவு

அம்பலவாணருடைய உள்ளம் இல்லற நெறியை நாட வில்லை. துறவற வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள விரும்பினர். மதுரையை அடைந்தார். திருஞான சம்பந்தர் ஆதீனத் தலைவரிடம் கல்லாடைபெற்றுத் துறவியானர்.

கலையறம்

துறவியாயினோர் ஏதேனும் தொழில்புரியத் தொடங் கின் உலக நன்மையை நாடிச் செய்வது இயற்கை. அம்பலவாண நாவலர் ஆறுமுக நாவலரைப்போல் சமயப் பற்று மிக்குடையவராக விளங்கினர். சைவப்பிள்ளைகள் பாதிரிமார்களுடைய பள்ளிக்கூடங்கட்குச் சென்று கல்வி கற்பதைத் தடுக்கவேண்டும் என்று எண்ணினர். சைவத் தமிழ்வித்தியாசாலை ஒன்றை ஏற்படுத்தினர். தாமும் அதில் ஓர் ஆசிரியராக அமர்ந்து கல்வி கற்பித்தார்.

இரண்டு நாவலர்கள்

அந்நாளில் ஆறுமுக நாவலர் சொற்பொழிவுகள் பல செய்து சீர்த்தியுடன் திகழ்ந்தார். அம்பலவாணர் ஆறுமுக நாவலரின் பெருமையை அறிந்தார். ஆறுமுக நாவலரு டைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்க விரும்பினர். அவர் சொற்பொழிவு செய்யும் இடங்கட்குச் சென்று சொற்

பொழிவுகளைத் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவரைப்போல் தாமுஞ் சொற்பொழிவுகள் செய்து சீர்த்தி பெறவேண்டுமென்று எண்ணினார். ஆறுமுக நாவலரையே தம்முடைய ஆசிரியராக எண்ணிக்கொண்டார். தாமும் ஆறுமுக நாவலரைப்போல் சொற்பொழிவுகள் செய்யத்தொடங்கினார். இவருடைய சொற்பொழிவுகளுஞ் சிறந்து விளங்கின. இவருடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்த பொதுமக்களுஞ் செல்வர்களும் இவருக்கு மிகுந்த ஊக்கம் கொடுத்தனர். ஆறுமுகநாவலர் அம்பலவாண நாவலரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். இவரையழைத்து மிகுந்த அன்பு பாராட்டினார். நாவலர் முதியவராக இருந்த அக்காலத்தில் அம்பலவாணர் இளைஞராக விளங்கினார். நாவலர் காலமானபிறகு அவர்மீது அம்பலவாணர் "சற்குருமணிமாலை" என்னும் பெயருடன் நூல் ஒன்றைப் பாடி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்.

செட்டியார்களும் நாவலரும்

அந்நாளில் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் இருவர் வாணிகத்தின் பொருட்டு ஈழநாடு சென்றிருந்தனர். புலவர்களாக விளங்கிய அச்செட்டியார்களின் பெயர், சின்னச் சொக்கலிங்கச் செட்டியார், பெரிய சொக்கலிங்கச் செட்டியார் என்பது. இவர்கள் இருவரும் அம்பலவாணருடைய சொல்வன்மையையுங் கல்வித்திறமையையும் உணர்ந்து மிகுந்த பற்றுக்கொண்டார்கள். சொற்பொழிவு செய்விக்கும்படி இந்தியாவில் உள்ள திருநெல்வேலிக்கு அழைத்துக் கொண்டுவந்தார்கள். தங்கியிருத்தற்குத் தக்க ஓரிடத்தை ஏற்படுத்தி அதில் தங்கியிருக்கச் செய்தார்கள். நெல்லையப்பர் கோயிலில் காந்திமதியம்மை திருமுன்புள்ள வசந்த விலாசமண்டபத்தில் சொற்பொழிவு நடைபெறுவதற்கு

ஏற்பாடாயிற்று. சொற்பொழிவு நடைபெறவேண்டிய இடத்திற்குக் குடை, கொடி, ஆலவட்டம் முதலிய சிறப்புக்களோடும் மேளதாளத்தோடும் அழைத்துச் சென்று சேர்த்தனர். அப்பொழுது சைவசமயச் சொற்பொழிவு ஒன்று இவராற் செய்யப்பட்டது. அச் சொற்பொழிவு கேட்டவர்கள் அனைவரையும் மகிழ்ச்சிக்கடலுள் ஆழ்த்தியது. சொற்பொழிவின் முடிவில் அங்குள்ள செல்வர்களால் இவருக்கு ஆயிரம் வெண்பொற்காசுகள் நன்கொடை வழங்கப்பெற்றன.

புராணச் சொற்பொழிவு

பிறகு மேற்கூறிய மண்டபத்திலேயே அன்பர்கள் பலர் விரும்பியவாறு ஓராண்டுக்காலம் திருவாதவூரர் புராணச் சொற்பொழிவு நடத்தினர்.

திருஞானசம்பந்தர் மடம்

திருநெல்வேலியில் திருஞானசம்பந்தர் திருமடம் ஒன்று அமைக்கவேண்டுமென்று இவர் எண்ணினர். தம் எண்ணத்தை அன்பர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினர். அன்பர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து பணந்திரட்டி ஒரு கட்டிடம் கட்டிக்கொடுத்தார்கள். அக்கட்டிடத்தில் திருஞானசம்பந்தர் திருவுருவத்தை நிலைநாட்டித் திருஞானசம்பந்தர் திருமடம் என்று பெயரிட்டார். நித்திய வழிபாடு குருபூசை முதலியன நடைபெறுதற்கும் ஏற்பாடு செய்தார்.

நாவலர்

இவர் இந்தியாவில் உள்ள சிவப்பதிகள் பலவற்றையும் போற்றி வழிபட்டுக்கொண்டு திருவாவடுதுறைக்குச் சென்றார். அங்கு அப்பொழுது தலைவராக அமர்ந்திருந்த அம்பலவாண தேசிகரைக் கண்டு உரையாடினர். அத் தேசிகர் இவருடைய இலக்கண இலக்கியத் திறமையை ஆராய்ச்சி

செய்தார். இவருடைய சொல்வன்மை தேசிகருக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தபடியால் "நாவலர்" என்னும் சிறப்புப் பெயரை வழங்கினார்.

பல இடங்களில் சொற்பொழிவு

இவருடைய சொல்லாற்றல் சிறந்து விளங்கியபடியால் இவரைக்கொண்டு, காரைக்குடி, தேவகோட்டை, கண்டனூர் முதலிய செட்டிமார்நாட்டு நகரங்களில் புராணச் சொற்பொழிவுகள் செய்வித்தார்கள். பெரியபுராணச் சொற்பொழிவு செய்வதில் இவர் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றவர். தேவகோட்டையில் உள்ள தனவைசியச் செல்வர்கள் விரும்பியவாறு தேவகோட்டையில் தங்கி இரண்டாண்டுகள் சொற்பொழிவு நடத்தினார். இறுதியில் இவருக்கு மிகுந்த சிறப்புக்கள் செய்து பன்னிரண்டாயிரம் வெண்பொற்காசுகள் நன்கொடை வழங்கினர். அச்சொற் பொழிவுச் சிறப்புத் தனிநூலாக எழுதப்பெற்று அச்சிடப் பட்டுள்ளது.

தில்லையில் மடம்

அம்பலவாணர் தமக்குத் தேவகோட்டையில் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு தில்லையில் ஒரு மடம் அமைத்து அதற்கு "ஆறுமுகநாவல சந்தான ஞானசம்பந்தசுவாமி ஆதீனத் திருமடம்" என்று ஒருமுழ நீளமுள்ள பெயரை அமைத்து இறுதிவரை அம்மடத்திலேயே தங்கியிருந்தார்.

இறுதி

சொற்பொழிவு செய்தலிலேயே நாள்கழித்த இவர் நூல்கள் சிலவற்றை ஆராய்ந்து அச்சிட்டார். சில நூல்களை இயற்றினார். ஆங்கிரச ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் இருபத்து மூன்றாம் நாள் தில்லையிலேயே திருவடிப்பேறு பெற்றார்.

ஆராய்ந்தும் இயற்றியும் பதிப்பித்த நூல்கள்

1. பௌட்கர சங்கிதாபாடியம்
2. அகோர சிவாசாரியார் பத்ததி
3. பிரமதருக்கத்தவம்
4. திருவாதிரைத் திருநாள் மகிமை
5. சற்குரு மணிமாலை
6. வேணுவன லிங்கோற்பவம்
7. அருணாசலமான்மியம்
8. சிவத்துரோக கண்டனம்

அச்சேருதன

1. பெரியபுராணபாடியம்
2. ஆரியதிராவிடப் பிரகாசிகை
3. சித்தாந்தப் பிரபோதம்
4. தட்சாதர்சம்
5. சைவசந்நியாச பத்ததி

உஅ. மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர்

பிறப்பு

நன்பாவலர்புகழ் தென்பாண்டி நாட்டிலே, நாற்றிசை புகழுஞ் சேற்றூருக்கு அண்மையில் உள்ள முகவூரிலே, 1852-ஆம் ஆண்டிலே அருணாசலக்கவிராயர் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் இராமசாமிக்கவிராயர். இவர் தோன்றிய குலம் சைவவேளாளர் குலம். (இவருடைய பெரிய தந்தையாராகிய கந்தசாமிக்கவிராயர் என்பவரும் அவருடைய மக்களாகிய[1] மீனாட்சிசுந்தரக்கவிராயர் பழநிக் குமாரத்தம்பிரான் என்பவர்களும் சிறந்த புலவர்களாக விளங்கியிருந்தார்கள்.) இவருடன் பிறந்தவர்கள் சே. (மு) ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர், மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர் என்பவர்களாவர்.

---

1. இவர் வரலாறு முன்னே வெளியாகியிருக்கிறது.

கல்விப் பயிற்சி

திருவாவடுதுறை யாதீனத்தில் சின்னப்பட்டத்தில் நமசிவாயதேசிக மூர்த்திகளிடம் இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு பயின்று சிறந்த புலமை பெற்றார். "குலவித்தை கல்லாமற் பாகம்படும்" என்பர் பெரியோர். அறிஞர் வழி முறையில் தோன்றிய இவருக்குக் கல்விப் பயிற்சி எளிய முயற்சியாலேயே அமைந்துவிட்டது.

வாழ்க்கை

பழந்தமிழ்ப் புலவர் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த இப் புலவர்பிரான் ஒருவருக்குக்கீழ் அலுவல் பார்க்கும் நிலையை வெறுத்தார். ஒருவரை அதிகாரஞ் செய்பவர்கள் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட அறிவினரைத்தான் அதிகாரஞ் செய்யலாம். செல்வச்செருக்காலும் அதிகாரச் செருக்காலும், தம்மினும் மேம்பட்ட அறிவாளிகளையும் அதி காரஞ்செய்யும் கயமைக்குணம் சிலரிடம் அமைந்திருக் கிறது. இதனை நன்கு உணர்ந்திருந்த கவிராயர் எவருடைய அதிகாரத்தின்கீழும் அலுவல் பார்க்கவிரும்பவில்லை. நூலா ராய்ச்சி மாணவர்கட்குக் கல்வி போதித்தலை விருப்பம் போற் போதித்தல் முதலிய செயல்களில் ஈடுபட்டிருந் தார். அழுத்தமான தன்மதிப்பு உடையவர். பாட்டுப் பாடி வறுமையினால் பரிசுபெறுதலை மேற்கொண்டிருந்தா ராயினும் தம்மை உடன்பிறந்தவரைப்போலப் போற்றி மதிக்காத எக்கொடையாளரிடமும் ஏகுவதே இல்லையென் னும் உறுதியை இறுதிவரை மேற்கொண்டிருந்தார். சிறிது நாள் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க அலுவலகத்தில் சங்கப்புலவர் களுள் ஒருவராய் வேலை பார்த்ததையன்றி வேறெங்கும் திங்களூதியத்தில் வேலை பார்க்கவில்லை. இவரோடு நெருங்கிப் பழகிய நண்பர் ஒருவர் இவரைப் பார்த்துத், "தாங்கள்

ஏதேனும் ஒரு கல்லூரியில் தமிழ்ப் புலவராகத்தொடர்ந்து வேலை பார்த்தால் பொருண்முட்டுப்பாடில்லாமல் இனிதாக வாழ்க்கை நடத்தலாம்,'' என்று கூறினார். இதனைக்கேட்ட கவிராயர், “ஆம்; அதனை நானும் நன்கு உணருவேன். ஆனால், ஒருவருடைய அதிகாரத்திற்குக்கீழ் வேலை பார்க்கச் சென்றால் பலவகையான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு நடக்கவேண்டியதாக இருக்கும். அவ்வாறு ஒருவருடைய அதிகாரத்தின்கீழ் நான் கட்டுப்பட்டிருத்தலை விரும்ப வில்லை,'' என்று கூறிவிட்டார்.

ஆதீன அழைப்பு

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தலைவர் அருணாசலக்கவிராயரைத் தம் ‘ஆதீனத்திற்கு' அழைத்துப் பலருக்குப் பாடம் போதிக்கச் செய்யலாம் என்று எண்ணினார். “திருவாவடுதுறை யாதீனத்திற்கு வந்திருந்து மாணவர் பலருக்குப் பாடம் போதிக்கவேண்டும். தனித்த இருப்பிடம், தனித்த சமையல் முதலிய நலன்களெல்லாம் ஏற்பாடு செய்யப்பெறுவதோடு தகுந்த திங்கள் ஊதியமுந் தரப்படும்; காலம், கட்டுப்பாடு முதலிய எவ்வகையான கடுமைகளும் இல்லாமல் தங்கள் நோக்கம்போல் பாடஞ் சொல்லிவைக்கலாம். இந்த வேலை முன்பு உங்களுடைய இளவல் பார்த்த வேலை தான் என்பதையும் நினைப்பிக்கின்றோம். உடனே வந்திருந்து நமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம்,'' என்று திருமுகம் ஒன்று அனுப்பினார். கவிராயர் அம்முடங்கலைத் தம் நண்பர் சிலரிடம் காட்டினார். “கட்டுப்பாடு இல்லாத வேலையே இவ்வுலகத்தில் இல்லை. முதலில் இவ்வாறு தான் இயம்புவார்கள். வேலைக்குச் சென்றுவிட்டாலோ எல்லா வகையான கட்டுப்பாடுகளும் ஏற்பட்டுவிடும். பிறகு நம்முடைய விருப்பம்போல் நடப்பதென்பது ஒரு சிறிதும்

முடியாததாகப் போய்விடும்,'' என்று கூறியதுடன், "தமக்கு உடல்நலம் போதியவாறு இல்லாமையால் தாம் அந்த வேலைக்கு வரமுடியாமல் இருக்கிறது,'' என்று ஆதீனத்திற்குப் பதில் எழுதிவிட்டார்.

தமிழ்த்தொண்டு

தமிழ்த்தொண்டு செய்வதில் கவிராயருக்கு அளவு கடந்த ஆர்வம் இருந்தது. வேணுவனத்தலபுராணம், காந்திமதியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், திருச்செந்தூர்ப் பிரபந்தத் திரட்டு, திருக்குற்றாலத் தலபுராணம், திருக் குற்றாலக் குறவஞ்சி ஆகிய நூல்களுக்குக் குறிப்புரை யெழுதித் திருத்தமான பதிப்பாக வெளிப்படுத்தினர். திருக்குறள், திருப்பரங்கிரிப் புராணம், திருச்செந்தூர்த் தலபுராணம், முதலியவைகளை எளிய உரைநடையில் எழுதி வெளிப்படுத்தினர். இவர் இயற்றியனவும் பதிப்பித் தனவுமான நூல்கள் மிகவும் எளிய முறையில் அமைந்து மிகக் கற்றோர்கட்கே அன்றி மற்றோர்கட்கும் பயன்படத் தக்கவகையில் விளங்கின. எல்லோருக்கும் நன்கு விளங்க வேண்டுமென்பதே இவருடைய நோக்கமாக இருந்தது. திருக்குறள்மூலமும் பரிமேலழகர்உரையும் ஆசிரியர் உதவியில்லாமல் மாணுக்கர்களால் கற்கமுடியாதவை. அந் நூலை ஆசிரியர் துணையில்லாமல் குறைந்த கல்வி யறிவுடை யவரும் எளிதாகக் கற்றுணருமாறு தெளிபொருள் விளக் கம் எழுதித், "திருக்குறள் மூலமும் தெளி பொருள் வசனமும்'' என்னும் பெயருடன் வெளிப்படுத்தினர். அந்நூல் எல்லோருக்கும் பயன்பட்டுக் கல்வி கற்பவர்கட் குச் சிறந்த துணையாக அமைந்தது. மற்றும் இவருடைய நூல்களெல்லாம் எளிமை அமைந்து சிறந்து விளங்கு மாறே பதிப்பிக்கப்பட்டன.

முதலியாருக்குதவி

வெள்ளகால் ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் இவருக்கு ஆருயிர் நண்பராக அமைந்து விளங்கினார். அவர் கம்பராமாயணசாரந் திரட்டியபோது அவருக்கு உறுதுணையாக நின்று அரிய பாடல்களைத் தொகுத்துக் கொடுத்தார். அவர் இயற்றிய நெல்லைச்சிலேடை வெண்பாவையும் ஆராய்ந்து திருத்தஞ் செய்து கொடுத்தார். இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் உதவிசெய்து கொள்வது இயற்கை.

வாழ்ந்திருந்த இடங்களும் நண்பர்களும்

இவர் இளம் பருவத்தில் முகவூரில் இருந்தார். கல்வி கற்கத் தொடங்கியபோது திருவாவடுதுறையில் இருந்தார். பிறகு சிவகாசி, மதுரை, திருப்பரங்குன்றம் ஆகிய இடங்களில் தங்கியிருந்தார். இவருடைய உடன்பிறந்தவர்கள் முதலிய புலவர்களையன்றித் திருநெல்வேலி கவிராய நெல்லையப்பபிள்ளை, அழகிய சொக்கநாதபிள்ளை, சென்னிகுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார், குன்னூர்க் குமாரசாமி முதலியார், சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார் முதலிய புலவர் பெருமக்கள் கவிராயரோடு நெருங்கிப் பழகிய நண்பர்களாக இருந்தார்கள். இவர் நூல்கள் பல இயற்றியதன்றித் தனிப்பாடல்களும் பல பாடியுள்ளார். இவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த சமயத்தில் இவருடைய மருத்துவச் செலவிற்காக வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் இருபத்தைந்து வெண்பொற் காசுகள் உதவினார். அப்போது கவிராயர்,

[1]"நானூறு நீங்குமா நாடிநீ நன்களித்த
காநூறும் பெற்றுக் களிப்புற்றேன்—தேனூறு
சொற்சுப் பிரமணிய துங்கா துதிமிகும்வீ
பற்சுமுன் முன் முன்போல் பவா"

என்று புகழ்ந்துபாடினார்.

1. நான் ஊறு - நான் நோய்த்தொல்லை. கால்நூறு-இருபத்தைந்து. வீபற்சு - அருச்சுனன். வீபற்சுமுன் - வீமன். வீமன் முன் - தருமன். தருமன்முன் - கர்ணன்.

"சாமி உனைப்பரங் குன்றினில் தேடித் தவித்துவந்தேன்
காமி எனத்தள்ள லாகாது தள்ளக் கருதுவையேல்
நீமிக வோடித் தினைப்புனத் தேயன்று நின்றகதை
பூமி யறியும் அதைநினை வுற்றுப் புரந்தருளே"

என்பது இவரால் பாடப்பெற்ற திருப்பரங்கிரி அலங்காரப் பாட்டில் ஒன்று.

இவர் இயற்றியனவும் பதிப்பித்தனவும்

1. சிவகாசித்தலபுராணம்
2. சிவகாசிப் பதிற்றுப்பத்தாந்ததி
3. ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்
4. சிவகாசிக் கலி விருத்த அந்தாதி
5. சிவகாசி வெண்பாவந்தாதி மூலமும் உரையும்
6. பர்வதவர்த்தனியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்
7. சேறைத் தவம்பெற்ற நாயகி பிள்ளைத்தமிழ்
8. திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்
9. பரங்கிரிப் பாமாலை
10. பரங்கிரிக் கலித்துறை யந்தாதி
11. பரங்கிரிப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி
12. பரங்கிரி வெண்பாவந்தாதி
13. பரங்கிரியலங்காரம்
14. பரங்கிரி மும்மணிக்கோவை
15. பரங்கிரி அநுபூதி
16. பரங்கிரிக்கோவை
17. ஒற்றைக்கடை விநாயகரந்தாதி
18. ஒற்றைக்கடை இரட்டைமணிமாலை
19. ஒற்றைக்கடை மும்மணிக்கோவை
20. திருக்குறள் வசனம்
21. திருப்பரங்கிரிப் புராண வசனம்
22. திருச்செந்தூர்ப் புராண வசனம்
23. திருக்குறள் திரட்டும் தெளிபொருள் வசனமும்
24. திருக்குறள் மூலமும் தெளிபொருள் வசனமும்

பதிப்பித்தன

1. வேணுவனத்தல புராணம் குறிப்புரையுடன்
2. காந்திமதியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் குறிப்புரையுடன்
3. நெல்லைவருக்கக் கோவை
4. திருச்செந்தூர்ப் பிரபந்தத் திரட்டு
5. திருக்குற்றாலத் தலபுராணம் குறிப்புரையுடன்
6. திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி குறிப்புரையுடன்

இறுதி

இக்கவிராயரவர்களை நான் 1927-ஆம் ஆண்டில் திருப்பரங்குன்றில் கண்டு உரையாடினேன். அன்பும் அருளும் அமைந்த உள்ளத்தவர். தாம் இயற்றிய திருப்பரங்கிரிப் பிரபந்தத் திரட்டு என்னும் நூல் ஒன்றை அன்புடன் வழங்கியருளினர். நீண்டகாலம் உலகில் வாழ்ந்திருந்து தமது எண்பத்தேழாம் அகவையில் 1939-ஆம் ஆண்டில்,

“ மண்ணாட்டுப் புலவர்குழாத் தினிதுறைந்தாய்
இதுகாறும் மண்ணோர் போற்றும்
விண்ணாட்டுப் புலவர்குழாத் தினிதுறவோ
எம்மைவிட்டு விலகிச் சென்றாய்
பண்ணாட்டுப் பாவரசே எமைப் பிரிந்தாய்
நீயெனினும் பாரில் நின்சீர்
உண்ணாட்டிப் பலபகலும் உனைப்பிரியா
உளத்துடன்யாம் உறைகின் றோமே.”

என்று புலவர்கள் இரங்குமாறு இவ்வுலகவாழ்வைத் துறந்து முருகன் திருவடிநீழலை அடைந்தார்.

கவிராயர் குடும்பத்தவர் எழுவர் ஒரே காலத்தில் புலவர்களாக விளங்குதலைக் கண்டு மகிழ்ந்த வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்,

"கந்தசா மிப்பெயரும் இராமசா
மிப்பெயரும் கவினப் பூண்டு
வந்தஇரு பணைமுன திற் கிளைத்தகிளை
பழநிக்கு மார சாமி
நந்துமீ னுட்சிசுந்த ரம்பினதில்
கிளைத்தகிளை நலமி குந்த
சந்தவரு ணுசலஞ்சுப் பிரமணிய
னுடுகந்த சாமி யாலோ"

என்று தாம் கொடுத்த சிறப்புப்பாயிரம் ஒன்றில் வியந்து பாடியுள்ளார்.

உகூ. ம. நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை

பிறப்பு

நற்றிணைக்கு உரையெழுதிப் பதிப்பித்த பின்னத்தூர் அ.நாராயணசாமி ஐயரின் முதற்றமிழாசிரியரான நாராயண சாமிப்பிள்ளையின் அருமைத் திருமகனுகச் சோமசுந்தரம் பிள்ளை 1869-ஆம் ஆண்டு தஞ்சைமாவட்டத்துள்ள மன்னர்குடியிலே பிறந்தார்.

கல்விப் பயிற்சி

தந்தையாராகிய நாராயணசாமிப் பிள்ளை பெரும் புலவர். மன்னர்குடியில் அந்நாளிருந்த கிறித்தவக் கல்லூரி ஒன்றில் தமிழாசிரியராக இருந்தார். இவர் தமிழில் நல்ல பயிற்சியும் ஆர்வமும் உடையவராதலின், தமக்குக் கல்லூரி யில் ஓய்வு கிடைத்த போதெல்லாம் சுற்றுப்புறத்தில் உள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று தமிழ்த்தொண்டு செய்தார். இவரால் தமிழ்நலம் உணர்ந்து தமிழார்வம் பெற்றுச் சிறப்படைந்தவர்கள் பலர். நாராயணசாமி ஐயர் இவரிடத் தில் நெருங்கிப் பழகியபோது ஐயருக்குத் தமிழார்வத்

தைப் புகட்டினர். தமிழ்நூல்கள் சிலவற்றைப் பாடஞ் சொன்னர். நாராயணசாமி ஐயர் பின்னளிற் சிறப்படைந்து விளங்கினர். "மகனறிவு தந்தை யறிவு" என்பது பெரியோர் வாக்கு. இம்மொழி சிலவிடங்களிற் பொய்த்துப் போமாயினும் பலவிடங்களில் மெய்ம்மையாகியே தீரும். எல்லோருக்கும் தமிழ்நலத்தைப் போதித்துவந்த நாராயணசாமிப் பிள்ளை தம் கான்முளையைக் கவனியாமல் விட்டுவிடவில்லை. நான்காம் அகவை தொட்டே கல்வியைக் கற்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். "இளமையிற்கல்" என்னும் அறவுரைக்கேற்ப இளமைக்காலத்திலேயே நல்ல அறிவாளியாகிவிட்டார். ஆங்கிலக் கல்வியையும் விடாது பயின்றர். தமது பதினறுவது அகவையில் சென்னைப்பல்கலைக் கழகத்து மெட்ரிக் தேர்வில் வெற்றிபெற்றர்.

தமிழாசிரியர்

சோமசுந்தரம் தமது இளமைப் பருவத்திலேயே தந்தையாரை இழக்குமாறு நேரிட்டுவிட்டது. இதனல் மேலே ஆங்கிலக்கல்வியைத் தொடர்ந்து கற்க இயலவில்லை. கல்லூரித் தலைவர்கள் சோமசுந்தரத்தின் புலமையை நன்கு உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆகவே, இவர் சிறுபையன் என்பதையும் பாராமல் இவருடைய தந்தையார் பார்த்துவந்த தமிழாசிரியர் வேலையை இவரிடம் ஒப்புவித்தார்கள். சோமசுந்தரம் தமிழாசிரியர் வேலையை நன்றகப்பார்த்துப் பேரும் புகழும் பெற்றர். கல்லூரி ஊரினின்றும் எடுக்கப்பட்டது. ஆகவே சோமசுந்தரத்தின் தமிழாசிரிய வேலையும் போயிற்று.

ஊர்க்காவல் துறையில் வேலை

பிறகு சோமசுந்தரம் ஊர்க்காவல் துறையில் (போலீஸ் இலாக்காவில்) உதவிக் கண்காணியாக (சப் இன்ஸ்பெக்ட

ராக) வேலை பார்க்கத்தொடங்கினார். பத்தொன்பதாம் அகவை தொடங்கி ஐம்பத்தைந்தாம் அகவை வரையில் 36-ஆண்டுகள் வேலை பார்த்துப் பிறகு ஒய்வுபெற்றார் இவர் இவ்வேலையில் இருக்கும்போது எல்லோராலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றார். சோமசுந்தரனார் தமிழறிஞராக இருந்த தோடு ஆண்மையுந் தீரமும் அமையப்பெற்றவராக விளங் கினார். கொள்ளைக்கூட்டத்தினர் ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடுவதில் இவர் தனியாண்மைபெற்று விளங்கினார். இவருடைய பெயரைக் கேட்பின் கொள்ளையருங் கள் ளரும் அஞ்சி நடுங்குவர். இவர் தமது அலுவலைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பார்த்துச் சீர்த்திபெற்றாரே யன்றிக் கைக்கூலிபெற்று எவரையும் குற்றநெறியிலிருந்து தப்பவிட்டாரில்லை. செல்வர்கள் தமது செல்வத்தைப் பயன்படுத்தி இவரைத் தம்வழிப்படுத்த இயலவில்லை. இவர் தமது வேலையில் இருந்து ஒய்வுபெற்ற பிறகும் நூலாராய்ச்சி, தமிழ் கற்பித்தல், கட்டுரை யெழுதுதல் முதலியவைகளில் தமது நேரத்தைப் போக்கினார். பிறந்தது முதல் இறந்ததுவரை இவர் தமிழைக் கண்ணுங்கருத்து மாகப் போற்றினார்.

உடும்புப்பிடி

ஊர்க்காவல்துறை வேலையில் எவ்வளவோ தொல்லை கள் உள்ளன. சமயத்தில் உயிரை இழப்பதற்குக் கூடப் பின்வாங்காதவர்கள்தாம் இவ்வேலையைப் பார்க்க இயலும். சோமசுந்தரம் பிள்ளைக்கும் தொல்லையான சமயங்கள் பல நேர்ந்தன. ஒரு சமயத்தில் இவர், கள்வர் கூட்டத்தலைவன் ஒருவனைப் பிடித்தார். அவன் தன் கையிலே கத்திவைத்துக்கொண்டிருந்தான். இவருடைய பிடியிலிருந்து விடுபட்டோடிப் போதற்கு எண்ணிய

அவன் இவரைப் பல இடங்களினும் கத்தியால் வெட்டிக் காயம் உண்டாக்கினன். தமிழருறிர் சோமசுந்தரனர், கள்வனுடைய கத்திவெட்டிற்கஞ்சி அவனை விட்டுவிட வில்லை. அவன் தம்மைவெட்டிய காலத்திலும் தம் கைப் பிடியினின்றும் அவன் தப்பியோடிவிடாதபடி பற்றிக் கொண்டேயிருந்தார். அதற்குள் மற்றையோர் விரைந்து வந்து கள்வனைப் பிடித்துக்கொண்டனர்.

தொல்காப்பியம் எங்கே ?

காயமடைந்த சோமசுந்தரனரை மருத்துவசாலைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனர். காயங்களுக்குக் கட்டுகள் கட்டி மருத்துவஞ் செய்யப்பெற்றது. உணர்விழந்திருந்த சோமசுந்தரனர், சிறிது உணர்வு வரப்பெற்றுத் தம்முடைய கஞ்சுகப்பையைத் தேடினர். அப்போது அங்கமர்ந்திருந்த இவருடைய மேலதிகாரி இவரைப் பார்த்து, "யாது தேடு கிறாய் ?" என்று உசாவினர். உடனே இவர், "பையில் தொல்காப்பியம் வைத்திருந்தேன். அதனைத் தேடு கிறேன்," என்று மறுமொழி பகர்ந்தார். ஒரு சிறிது நேரம் இருப்பினும் அந்நேரத்தைக்கூட வீணாக்காது நூல் களைப் படித்துப் பயன்படுத்துவது இவருடைய வழக்கம். "பாடம் ஏறினும் ஏடு கைவிடேல்," என்பது பழமொழி. எத்தனையோ அறிஞர்கள், தம் கையில் ஏதாவதொரு நூலினை எஞ்ஞான்றும் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வழக் கத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். இன்றும் பலர் மேற் கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வழக்கத்தைப் பின்பற்றியே இவரும் எப்பொழுதும் தமது கஞ்சுகப்பையில் தொல்காப் பியத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். கள்வனைப் பற்றிய குழப்பத்தில் அந்நூல் கீழே விழுந்துவிட்டது. அதனைத் தான் இவர் தேடிப்பார்த்துக்கொண்டு அதிகாரியிடம்

மறுமொழி பகர்ந்தார். இவருடைய மறுமொழியைக் கேட்ட அதிகாரி, "உன் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்பட்டு ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ என்று நாங்கள் ஐயுற்று வருந்திக்கொண்டிருக்கிறோம். நீயோ தொல்காப்பியத்தைத் தேடி வருந்துகிறாய். அந்நூல் இந்நிலையில் உனக்கு யாது பயனைச் செய்யவல்லது?" என்று கூறினார். இதனைக் கேட்ட சோமசுந்தரனார், "எனக்குத் தமிழ்மொழிதான் உயிர். என்னிடம் தமிழ்நூல் இருப்பது உயிர் இருப்பதைப் போன்றது. தமிழ்நூல் போய்விடுவதுதான் உயிர் போய்விட்டதைப் போன்றது. தமிழ்மொழிக்குத் தொல்காப்பியந்தான் உயிர். எனக்கும் அந்நூல் தான் உயிர். என்னுடைய உயிர் எங்கே? அதனை என்னிடம் சேர்ப்பிக்கச் செய்யுங்கள்," என்றார். அதிகாரி அந்நூலை யார் எடுத்துள்ளனர் என்பதை உசாவியறிந்து இவரிடங் கொடுக்கச் செய்தார். அந்நூல் வந்ததும் இவர் அதனை அன்போடு பெற்றுத் தம் பக்கலில் வைத்துக்கொண்டார். பிறகு அந்நூலை அடிக்கடி படித்துப் பொழுது போக்கினார்.

இவருடைய இயற்கை

பெரும்புலவராகிய இவர் அரசாங்க அலுவலில் அகப்பட்டுக்கொண்டமையின் பெரும்பொழுதும் கள்ளர்களையும் கயவர்களையுந் தேடுவதிலும் பிடிப்பதிலும் உசாவுவதிலும் கழிந்தொழிய நேர்ந்தது. அறிவற்றவராயினும் ஆரவார நீர்மை பொருந்தியவரையே இப்பாருலகம் கொண்டாடும் நீர்மைத்து. இவரோ அறிமடம்பூண்டு ஒன்றுமறியாத முழுமூடரைப்போல் வெளிக்குக் காணப்பெறுவார். இவரை நன்கு உணர்ந்தவர்கள்கூட இவருடைய புலமை நிலையின் தலைமைநிலையை உணர்ந்துகொள்ளாமல் ஏமாந்து போனார்கள். இவரையறிந்த புலவர்களும் இவரை இலக்

கணப் புலமை நிரம்பிய பேரறிவாளரென்றும் கம்பராமா யணப் புலமை நிரம்பிய அறிஞரென்றும் அறிந்துகொண் டார்களே யல்லாமல், மற்றைய சிறப்பையும் புலமையையுந் தக்கவாறு உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. இதற்குக் காரணம் இவரது உயர்ந்த பண்பும் அடக்கமுடைமையுமே யாகும். தாம் எவ்வளவு பயின்றிருந்தும், நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றோம் என்னும் உணர்ச்சி இவரிடம் இல்லை. இன்னுங் கற்றுணரவேண்டிய நூல்கள் பல இருக்கின்றனவே என் னும் ஏக்கந்தான் இவரிடம் மிகுதியாகக் குடிகொண்டிருந் தது. இவர் யாருடனாவது உரையாட நேர்ந்தால் அவர் கள் சொல்வதைக் கருத்துடன் கேட்பாரே யன்றித் தாம் வலிந்து உரையாடித் தம்முடைய புலமையைப் புலப் படுத்திக்கொள்ளமாட்டார். யாரேனுந் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களின் கருத்துக்களை நன்குணராமல் பேசு வார்களாயின், அவர்கள் பேசிமுடிந்த பிறகு அவர்களுடைய பிழையைமட்டுந் திருத்தமுற்படுவார். திருத்தாவிடின் அப் பிழை எல்லோர்மாட்டும் பரவிக் கேடு விளைக்குமென்பது இவருடைய எண்ணம்.

பெரும் புலவர் தவறு

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் முதலாவது ஆண்டு விழாவில் பல புலவர்கள் சேர்ந்து தனித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்த ஒரு சிறந்த இலக்கணப் புலவர் சில இலக்கணக் கருத்துக்களை நன்கு ஆராயாது கூறினர். அப்பொழுது அங்கிருந்த இவர் ஏதோ சொல்லத்தொடங்கினர். உடனே இலக்கணப் புலவர், "நாம் பேசுவது இலக்கணப் புலவர் களே ஆராயத்தக்கது," என்று கூறியதன்றி இவரைச் சும்மா இருக்குமாறுங் கட்டளையிட்டார். இவர் தமக்கு

இயற்கையான பணிவுடன், "தாங்கள் கூறுவது உண்மையே. தங்கள் கூற்றை மறுப்பது என்னுடைய நோக்கமன்று; என்போன்ற புலவரல்லாதார் தாங்கள் கூறும் பொருளை இவ்வாறு உணர்ந்ததுண்டு," எனக் கூறியதன்றி அப்புலவர் சொன்ன கருத்தை மறுத்து ஆசிரியருடைய கருத்து இன்னதென்று விளக்கிக்கூறினார். பிறகு இவருடைய இலக்கணப்புலமையை அங்குக் கூடியிருந்த அறிஞர்களனைவரும் புகழ்ந்து போற்றினார்கள். இந்நிகழ்ச்சியினால் இவர் பெரும்புலவர் என்று சிலர் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

எல்லாம் வல்லவர்

இவர் எல்லாவற்றினும் வல்லவர் என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. சங்கநூற் பயிற்சியினும் இவர் மிகச் சிறந்தவர். எட்டுத்தொகை நூல்கள் வெளிவருவதற்கு முன்பே இவர் அத் தொகைநூல்களில் பலவற்றைத் தம் கையால் எழுதிப் படித்துணர்ந்தார். தம் கையாலெழுதிய அகநானூற்றையும் நற்றிணையையும் பின்னளில் பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயருக்கு உதவினர். பன்னிரு திருமுறைகளையும் நன்கு பயின்றார். அவற்றிற் காணப்பெறும் பொருள் நயங்களையும், சங்க நூற்கருத்துக்களோடு ஒத்த கருத்துக்களையும் அரிய இலக்கண வழக்குகளையும் குறித்துவைத்திருந்தார். புராண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுத்தேறினர். தம்முடைய இருபதாவது அகவைக்கு முன்பே இனிய புராணச் சொற்பொழிவாளராகவும் விளங்கினர். திருமுறைகளின் பண்முறைகளை நன்குபயின்றிருந்ததோடு தாமே நன்றாகப் பாடவும் அறிந்திருந்தார். இளைஞர்களை ஒரு கூட்டமாகக் கூட்டித் திருமுறைகளை முறையாகப் பாடுதற்குப் பழக்கு

விப்பது ஒரு காலத்தில் இவருடைய இனிமையான பொழுதுபோக்காக இருந்தது. சைவசித்தாந்தப் பயிற்சியிலும் சோமசுந்தரனார் சிறந்து விளங்கினார். பெரும்புலவர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் மெய்யறிவாளர் என்று புகழ்ந்து கொண்டாடப்பெற்ற நாகபட்டினம் வீரப்ப செட்டியார் என்பவரிடத்தில் சைவசித்தாந்த நூல்களை மூன்றாண்டு கற்றுத்தெளிந்தார். பாடங்கேட்டு முடிந்த பிறகு அப்பெரியாரைச் சோமசுந்தரனார் புகழ்ந்து பாடினார். அப்போது செட்டியார் இவரைப் பார்த்து, "முன்பும் ஒரு சுந்தரன் சைவசித்தாந்த நூல்களைப் பாடங் கேட்டு முடித்த பிறகு இவ்வாறு என்னைப் புகழ்ந்து பாடினான்,'' என்று மொழிந்தார். தமிழ் இலக்கணத்தில் மட்டுமன்றி ஆங்கில இலக்கணம், வடமொழி இலக்கணம் ஆகியவைகளிலும் இவர் வல்லவராகச் சிறந்து விளங்கினார்.

பதிப்பாளர்களுக்குப் பயன்

இவருடைய இலக்கணப் புலமை, பவானந்தம் பிள்ளை நமச்சிவாய முதலியார் ஆகியோர் இலக்கண நூல்களைப் பதிப்பித்த காலை பயன்பட்டது.

போற்றிய புலவர்கள்

உ. வே. சாமிநாதையர், அரசஞ்சண்முகனார், தஞ்சைமருத முத்து உபாத்தியாயர், குடவாயில் சண்முகம் பிள்ளை, பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர், வித்துவான் இராகவ ஐயங்கார், பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார், பெரும்புலவர் இராமாநுச ஐயங்கார் முதலிய பேரறிஞர்கள் சோமசுந்தரம் பிள்ளையின் இலக்க்ணப் புலமையை வியந்து புகழ்ந்து போற்றினார்கள்.

நாட்டார் நவின்றது

பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் சோம சுந்தரம் பிள்ளையைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, "இத்தகைய பெரும் இலக்கணப் புலவர்கள் சில நூற்றாண்டுகளில் ஒருவர்தாம் தோன்றக்கூடும். இவரு டைய இலக்கணப் பயிற்சியையும் தெளிவையுங் கண்டு நாம் வியப்பதா! இவருடைய புலமையை உணர்ந்துகொள்ளாத தமிழ் நாட்டின் போக்கை வியப்பதா?" என்று மிகவும் புகழ்ந்து பேசினர்.

தொல்காப்பியர்

பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் என்னும் அறிஞர் இவருடன் பட்டுக்கோட்டையில் ஒருநாள் பழகினர். அறிஞர் நிலையை அறிஞர்கள் அரைநொடியில் அறிந்து கொள்வரன்றோ? மாணிக்க நாயக்கரும் சோமசுந்தரனாரின் இலக்கணப் புலமையை அந்த ஒரேநாளில் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டார். நாட்கள் பல சென்றன. ஒருநாள் நாயக்கர் வேறு சில புலவர்களோடு உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர்களைப் பார்த்து, "பொதியமலையில் அகத்தியரைக் காணச் சென்றேன். அங்கு அவருடைய அடைச்சுவட்டைக்கூடக் கண்டிலேன். எதிர்பாராத இடத் திலே எதிர்பாராத உருவத்திலே தொல்காப்பியரைக் கண்டேன்," என்று இயம்பினர். உரையாடிக்கொண் டிருந்த நண்பர்கள் வியப்படைந்து, "எங்கே? எப்பொழுது? எவ்வுருவத்தில்?" என்று கேள்விமேல் கேள்வியாக அடுக்கினர்கள். அதற்கு மாணிக்க நாயக்கர், "பட்டுக் கோட்டையில் ஒரு போலீசு சப்இன்ஸ்பெக்டர் உருவத்தில் கண்டேன்," என்றுகூறி, இவருடைய இலக்கணப் புலமையை வியந்து பாராட்டினர்.

இவருடைய மறுப்புரை

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்குப் புலவர் ஒருவர் ஆராய்ச்சிக் குறிப்பெழுதி வெளியிட்டார். அவ் வாராய்ச்சிக் குறிப்புக்களில் தவறுகள் பலவற்றைக் கண்ட இவர், அதற்கு மறுப்புரை எழுதிக் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத் துத் தமிழ்ப்பொழில் வாயிலாக வெளியிட்டார். அம் மறுப்புரையில் அரிய இலக்கண நுட்பங்கள் பலவற்றைக் கண்ட உ. வே. சாமிநாதையர், "இவ்வரிய குறிப்புக்களை அமைத்துத் தொல்காப்பியத்திற்கு ஓர் உரை எழுதினால் உலகிற்கு மிகப் பேருதவியாக இருக்குமே," என்று கூறினார். அரசியல் அலுவலில் ஈடுபட்டிருந்த இவர் செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில் முதலிய பத்திரிகைகளில் எழுதியதைத்தவிர தனிநூல்கள் எழுதியதாகத் தெரிய வில்லை.

இறுதி

வேலையிலிருந்து விடுதலைபெற்றபின் தமிழாசிரியராகப் பலருக்கும் இலக்கணங்களைப் போதித்தார். கல்விகற்க விரும்பி வந்தவர்களுக்குத் தமது முதுமைத் துன்பத்தை யும் பொருட்படுத்தாமல் கல்விகற்பித்தார். உடலில் இருந்து உயிர்பிரியும் வரையினும் ஏடுங் கையுமாகவே இருந்து, 1939-ஆம் ஆண்டில் தமது எழுபதாவது அகவை யில் இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

---

௩௦. முத்து. சுந்தர முதலியார்

தோற்றம்

“நற்றமிழுக்கு அகத்தியனும் பிறப்பினில் தொல்காப்பியனும்
நயந்த யார்க்கும்
உற்றதமிழ் இயற்பொருளை விரித்துரைக்க நக்கீரன்
ஒங்கு சைவர்
பெற்றசுத்தாத் துவிதசித்தாந் தம்உணர்த்த மெய்கண்டப்
பெரிய ஞானி
கற்றவர்க்குத் தனித்துணைவன் எனையாண்ட சுந்தரனும்
கவிஞரேறே.”

என்று ஓர் அன்பரால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற சுந்தர முதலியார் என்னும் நற்றமிழ் அறிஞர், “செந்தமிழ் நாட்டில் தெண்ணீர்ச் செழுவயல் செறியப்பெற்று, முந்துநல் அறமுஞ் சீரும் உடையதாய் முதன்மைச் சான்றோர்த், தந்திடுந் தொண்டை நாட்டில் தனிப்புகழ்க் காமக்கூரில்,” 1873-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களில் (சீமுகயாண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் மூன்றும் நாள்) பிறந்தார். காமக்கூர் என்னும் இவ்வூர் சாகீர் ஆரணி நகருக்கு மேற்கில் கமண்டலநாக ஆற்றின் தென்கரையில் உள்ளது. இவருடைய தந்தையார் பெயர் முத்துச்சாமி முதலியார். தாயார் பெயர் இரத்தினம்பாள். இவர் தோன்றிய குலம் தொண்டை மண்டல வேளாளர் குலம்.

கல்வி

சுந்தர முதலியார் முதலில் பொதுவான கல்வி கற்று ஆசிரியப்பயிற்சி பெற்றார். இவர் தோன்றிய காலத்தில் குடும்பம் எளிய நிலைமையில் இருந்தபடியால் உழைப்பால் வரும் ஊதியங்கொண்டே வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டியதாக இருந்தது. ஆகவே, காமக்கூர், சம்புவராயனல்லூர், பார்வதியகரம், முள்ளிப்பட்டு என்னும் ஊர்களில் பள்ளிக்

கூடங்கள் வைத்து இருபத்து நான்குயாண்டுகள் வாழ்க்கை நடத்தினர். தாம் சிறுவர்கட்குக் கல்வி பயிற்றியதுடன் தாமுஞ் சிறந்த கல்வி கற்று விளங்கவேண்டும் என்று எண்ணினர். அந்நாளில் ஆரணியில் கந்தசாமி உடையார், ஆண்டி சுப்புராய செட்டியார், செல்லக்குட்டி ஆச்சாரியார் என்பவர்கள் சிறந்த புலவர்களாகத் திகழ்ந்திருந்தார்கள். ஆசிரியத் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்த சுந்தர முதலியார் மேற்படி அறிஞர்களிடங் கல்விகற்க விரும்பினர். நாள்தோறும் ஆரணிக்குச் சென்று இலக்கண இலக்கியங் களைக் கற்கலானர். கந்தசாமி உடையாரிடம் பத்தொன் பதாயிரம் பாடல்களும், ஆண்டி சுப்புராய செட்டியாரிடம் ஆறுயிரத்து எழுநூற்று நாற்பது பாடல்களும் செல்லக் குட்டி ஆச்சாரியாரிடம் நாலாயிரத்து நூற்று நாற்பது பாடல்களும் பாடங்கேட்டுத் தமிழ்ப் பெரும்புலமை யெய் தினர். மேலும் அந்நாளில் காமக்கூர் வட்டத்தில் தாசில் தாராக இருந்த சுந்தரராமையர் என்பவர் சிறந்த அறிஞ ராக இருந்தார். அவரிடத்திலும் சில இலக்கிய நூல்களை யும் நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களையும் கற்றுணர்ந் தார். திருப்பாதிரிப்புலியூர் சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரியாரிடம் மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி முதலிய நூல்களை ஓதியுணர்ந்தார். இவர் கல்வி கற்பதில் பேரார்வங் கொண்டவராக இருந்தமையின், அறிஞர்கள் இருக்குமிடம் அறிந்து அங்கங்குஞ்சென்று கல்வி கற்றார். ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களை இவர் தம்முடைய நினைவில் பதித்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஒன்றை ஒருமுறை கேட்ட அளவில் அதனை உள்ளத்தில் சிக்கெனப் பற்றிக் கொள்ளும் ஆற்றல் இவரிடம் வியக்கத்தக்கவாறு அமைந் திருந்தது. இனிய பாடல்களை யெளிதாக இயற்றும் ஆற்றலும் இவரிடம் நன்கு அமைந்திருந்தது. இலக்கண

இலக்கியங்களைக் கற்றிருந்ததன்றிக் காலக்கணிதம் (சோதிடம்), சைவசித்தாந்த நூல்கள் முதலியவைகளினும் தகுந்த பயிற்சி பெற்றிருந்தார். சைவசித்தாந்த நூல்களை ஓதியுணர்ந்ததற்கேற்பச் சைவ ஒழுக்கப் பெரியாராகவும் விளங்கினர். இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழினும் வல்லவராதலின், இசைப்பாடல்களும் நாடகங்களும் இயற்றியுள்ளார்.

தமிழ்த்தொண்டு

இவர் தமிழ்மொழியை நன்கு கற்றுப் புலவரானபின் பலருக்குந் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் போதித்தலையும் நூலாராய்ச்சி செய்தலையுந் தம்முடைய கடமையாகக் கொண்டார். ஆரணி தேசியப்பள்ளியில் நான்கு ஆண்டுகள் தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். மாணவர்கட்குக் கல்வி கற்பிக்கும் தொழிலில் இவர் சிறிதுஞ் சோர்வடையமாட்டார். ஒவ்வொருவருடைய அறிவின் திறத்தையும் பார்த்து அவரவர் தகுதிக்கேற்றவாறு நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டு முதல் இருநூறு செய்யுட்கள் வரையில் பாடஞ் சொல்லுவார். மாணவர்கள் ஐயங் கொண்டு வினவுங்கால் வெகுளாது விளக்கமாகவுந் தெளிவாகவும் மறுமொழி கூறுவார். பாடஞ் சொல்லும்போது விரையாமலும் விரிவாகவும் நூற்பொருளை விளக்கியுரைப்பார். ஒரு நூலை இவரிடம் ஒருமுறை பாடங்கேட்டவர்கள் பிறகு என்றும் மறவார். ஒவ்வோராண்டிலும் பல்கலைக்கழகத் தேர்வில் புலவர்ப்பட்டம் பெறுபவர்களில் இவருடைய மாணவர்கள் சிலர் இருப்பார்கள். மற்றுந் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத் தேர்வுக்கும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தேர்வுக்கும் மாணவர்களை அனுப்புதலும் உண்டு. வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும் பக்கத்து மாவட்டங்களிலும் பள்ளிகளில்

உள்ள தமிழாசிரியர்களிற் பெரும்பான்மையானவர்கள் இவரிடத்தில் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களேயாவர். இப்புலவருடைய இல்லம் பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்க் குரு குலமாக விளங்கியது. இப்பெரியார் நடமாடும் பல்கலைக் கழகமாக இலங்கினர். கம்பராமாயணத்தின் நயங்களை நன்கறிந்து விளக்கும் தன்மை இவருக்குத் தனிச்சிறப்பாக மிளிர்ந்தது. கம்பராமாயணத்தை நன்கு ஆராய்ந்து துய்த்தவர்களில் இவர் ஒருவர். கம்பராமாயணத்தில் உள்ள நீதிச் செய்யுட்களைத் திரட்டிக், "கம்பராமாயண நீதிக் கவித் திரட்டு" என்னும் பெயருடன் ஒரு தனிநூலாக அமைத் துள்ளார்.

நாட்டுப்பற்று

தமிழ்ப்பற்றில் தலைசிறந்து விளங்கிய இப் பெரியார் நாட்டுப்பற்றும் மிக்கமைந்தவராக விளங்கினர். கதர் கட்டுதலின் சிறப்பை நன்குணர்ந்து அவ்வாடையையே எப்பொழுதும் உடுத்தினர். பல அன்பர்களுடைய வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி, "மகாத்மாகாந்தி சதகம்" என்னும் நூல் ஒன்றை இயற்றினர். இவருடைய நாட்டுப்பற்று மிகச் சிறந்ததாக விளங்கியது.

இலக்கணக்கோவை

தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களில் சொல்லப்பெறாத நுட்பமான இலக்கணங்களையெல்லாம் தொகுத்தமைத்து, "இலக்கணக்கோவை" என்னும் பெயருடன் இலக்கண நூல் ஒன்றை இயற்றினர்.

நாட்கடன்

சைவசித்தாந்த நூல்களையும் நன்கு கற்றுத்தேறிய இவர், சிவபூசை, திருமுறைப்பாராயணம் முதலியவைகள்

செய்து தம் வீட்டிற்கு எதிரில் உள்ள முருகப்பெருமான் திருக்கோயிலை வலம் வந்து வணங்கிய பின்னரே உணவு கொள்ளும் பழக்கத்தை வழக்கமாக மேற்கொண்டிருந்தார்.

திருப்பணி

இவருடைய முன்னோர்கள் காமக்கூர்ச் சிவன் கோயில் கோபுரத்தைக் கட்டுவித்த பெருமையுடையவர்கள். இவருந் தம்முடைய தகுதிக்கேற்றவாறு திருப்பணி புரிதலை மேற்கொண்டிருந்தார். காமக்கூர்ச் சிவன் கோயிலில் நால்வர் திருவுருவங்களைச் செய்வித்துக் குடமுழுக்கும் நாள்வழிபாடும் நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். நால்வர் திருநாட்கள் பல இடங்களினும் நடைபெறுதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். காமக்கூர்ச் சிவன்கோயில் பெருமாள் கோயில் ஆகியவைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆண்டுப்படி ஐந்நூறு வெண்பொற்காசுகளை இரண்டாயிரத்திற்கு மேல் தரச் செய்து திருவிழா முதலியன நடைபெறுதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். திருக்கோயில் திருப்பணிகளை மேற்கொண்டவர்கள் அவைகளை ஒழுங்காக நடத்தாவிடின் கண்டித்துத் திருத்தி ஒழுங்காக நடத்துமாறு செய்வார்.

மணமும் மக்கட்பேறும்

இவர் ஆறிமுத்து முதலியார் என்பவருடைய திருமகளான கலியாணியம்மை என்னும் காரிகையைக் கடிமணம் புரிந்து இல்லறத்தை இனிது நடத்தினர். மக்கள் சிலர் தோன்றினர். திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனப் புலவராக அவ்வாதீனத்தில் அமர்ந்து தமிழ்த்தொண்டு புரிபவரும் அன்பையும் அருளையும் தமக்கு உரிமையாகக் கொண்டவரும் ஆகிய திரு. முத்து, சு. மாணிக்கவாசக முதலியார் அவர்கள் இப் புலவர்பிரானுடைய திருமகனே

யாவர். "மகனறிவு தந்தையறிவு" என்னும் முதுமொழிக்கு இம் முதலியாரவர்கள் சரியான எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளார்கள்.

புகழ்மலர்

இப்பெரியாருடைய தமிழ்த்தொண்டையுஞ் சிறப்பையும் பாராட்டற்குப் பலர் எண்ணினர். 16-6-38-இல் காமக்கூரில் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் தலைமையிற் பெருங்கூட்டம் ஒன்று கூடியது. அக் கூட்டத்திற்கு இவருடைய மாணவர்கள் தமிழ் அன்பர்கள் ஆகியோர் இரண்டாயிரம் பேர்கட்கு மேல் கூடினர். பல புலவர்கள் இவருடைய தமிழ்த்தொண்டைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள். சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் புலவர் வே. வேங்கடராசுலு ரெட்டியார் நோக்கப்படி "மாபேராசிரியர்" என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. உ. வே. சாமிநாதையர், திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார், திரு. தெ. பொ, மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, திரு. க. ப. சந்தோஷம், திரு. ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார், திரு. மணி. கோடீசுர முதலியார், காஞ்சிபுரம், அ. க. பொன்னுச்சாமி முதலியார் முதலிய பல அறிஞர்களின் பாராட்டுரையும் பாக்களும் அடங்கிய வாடாப் புகழ் மலர் ஒன்றையும் வழங்கினார்கள். மற்றும் ஐந்நூறு வெண்பொற்காசுகள் அடங்கிய பணமுடிப் பொன்றும் வழங்கப்பட்டது.

இயற்றிய நூல்கள்

1. இலக்கணக்கோவை
2. காந்தி சதகம்
3. கம்பராமாயண நீதிக் கவித்திரட்டு.

இறுதி

இவர் வேனிற்கட்டி என்னும் கட்டியால் வருந்திப் படுக்கையில் இருந்தார். இடைவிடாது, "குஞ்சிதபாதந் துணை" என்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். திருவாசகத்தை முதலிலிருந்து படித்து வரும்போது திருச்சதகத்தின் இறுதிப்பாட்டில் "வீடு தந்தருளு போற்றி" என்றதைக் கேட்டதும் 6-6-41-இல் தமது அறுபத்தெட்டாம் அகவையில் இறைவன் திருவடி நீழலையடைந்தார்.

